the year's best fantasy & horror

John Schoffstall
Christopher Rowe
Minsoo Kang
William Hope Hodgson
Lee Battersby
Margo Lanagan
Simon Clark
Tim Pratt
Stephen Volk
Paul di Filippo
Benjamin Rosenbaum
Stephen Graham Jones
Glen Hirshberg

4

Antologie coordonată de
ELLEN DATLOW, KELLY LINK şi GAVIN J. GRANT

colecția
nautilus
fantasy

ELLEN DATLOW a fost editorul revistei *Omni* și *Omni Online* din 1981 până în 1998. A încurajat și a contribuit la dezvoltarea unei întregi generații de autori de ficțiune și a publicat multe din numele cele mai mari ale genurilor SF, fantasy și horror. Din 1998 a fost editor la *Event Horizon: Science Fiction, Fantasy & Horror*, revistă online înființată în septembrie 1998, iar din 2000 până la sfârșitul anului 2005 a fost editorul revoluționarei publicații online *SCIFICTION*. I s-au decernat trei premii Hugo, două premii Nebula și World Fantasy Award. Printre distincțiile primite de Ellen Datlow se numără și două premii Bram Stoker pentru *The Year's Best Fantasy and Horror #13* și *The Year's Best Fantasy and Horror #17*, Premiul International Horror Guild pentru antologia *The Dark*, Premiul Locus pentru cel mai bun editor în 2005, 2006 și 2007 și Premiul Hugo pentru cel mai bun editor în 2002 și 2005. La Convenția Britanică a literaturii fantasy din 2007 i s-a decernat Premiul Karl Edward Wagner pentru „contribuții remarcabile în domeniu".

KELLY LINK și GAVIN J. GRANT au înființat Small Beer Press în 2000 și au publicat revista *Lady Churchill's Rosebud Wristlet* timp de șapte ani. Împreună cu Ellen Datlow au primit Premiul Bram Stoker pentru editarea volumului *The Year's Best Fantasy and Horror #17*.

the year's best fantasy & horror

John Schoffstall
Christopher Rowe
Minsoo Kang
William Hope Hodgson
Lee Battersby
Margo Lanagan
Simon Clark
Tim Pratt
Stephen Volk
Paul di Filippo
Benjamin Rosenbaum
Stephen Graham Jones
Glen Hirshberg

4

Antologie coordonată de
ELLEN DATLOW, KELLY LINK şi GAVIN J. GRANT

NEMIRA

Coperta: Cristian FLORESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
The year's best fantasy and horror : antologie / coord. de Ellen Datlow, Kelly Link, Gavin J. Grant; trad. din lb. engleză: Roxana Brînceanu. - Bucureşti: Nemira, 2008-
vol.
ISBN 978-973-143-191-8
Vol. 4. / trad.: Oana Ionaşcu, Dorina Tătăran, Cristina Nan, Gabriel Stoian. - 2013. - ISBN 978-606-579-706-2

I. Datlow, Ellen (coord.)
II. Ionaşcu, Oana (trad.)
III. Tătăran, Dorina (trad.)
IV. Nan, Cristina (trad.)
V. Stoian, Gabriel (trad.)

821.111(73)-31=135.1(082)

THE YEAR'S BEST FANTASY AND HORROR
© 2007 by James Frenkel and Associates
© Nemira, 2013

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Mihaela SIPOŞ

Tiparul executat de FED PRINT S.A.

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-706-2

Pentru Holly Black

Antologia Fantasy & Horror 4 reprezintă a doua jumătate a volumului *The Year's Best Fantasy & Horror, 20th Annual Collection.*

PAISPREZECE EXPERIMENTE POȘTALE

JOHN SCHOFFSTALL

Traducere din limba engleză
ELENA-CRISTINA NAN

Povestirile lui John Schoffstall au fost publicate în revista *Fortean Bureau, Lady Churchill's Rosebud Wristlet* și în *Asimov's Science-Fiction*. Autorul a fost câștigătorul concursului Writers of the Future, iar în 2004 a participat la Clarion Writers' Workshop. Locuiește la periferia orașului Philadelphia, lucrează noaptea și trăiește după fusul orar din Hong Kong. *Paisprezece experimente poștale*, o încântătoare poveste epistolară fantastică, a fost publicată în numărul din 5 iunie al revistei online *Strange Horizons*.

K.L.&G.G.

Christopher,

Am primit mesajul tău vocal. Mă întrebi de ce te urăsc? Ai uitat? Poate că ți-ai pierdut memoria din pricina beției.

Te-ai îmbătat. Te-ai dat la sora mea, Heather, la petrecerea mea, în apartamentul meu. Apoi ai vomat pe ea, în timp ce i-o trăgeai în patul meu.

Iar acum ai îndrăzneala să dai totul uitării. N-ai făcut niciun efort de a te scuza în fața surorii mele sau a mea, iar eu a trebuit să o curăț pe Heather de amestecul revărsat din

stomacul tău – Seagram's 7, coca-cola și paste puttanesca. În plus, de câte ori o văd pe sora mea, mă gândesc la scula ta în păsărica ei, ceea ce răcește considerabil sentimentele calde pe care Natura intenționase ca două surori să le nutrească una pentru cealaltă.

Nu mă mai suna. Voi șterge, neascultate, toate mesajele tale viitoare.

Te urăsc,

Jessica

Christopher,

Astăzi am primit de la tine o scrisoare prin care îți manifești regretele vizavi de comportamentul tău nelalocul lui, exprimându-ți totodată dorința de a ne împăca. Era scrisă cu un marker albastru, punctată pe alocuri de pete mari, estompate, care îmi imaginez că sperai să treacă drept urme de lacrimi. Totuși, când am ars scrisoarea, petele nu au produs caracteristica flacără galbenă ce indică prezența sodiului. În concluzie, sunt rezultatul unor picături de apă sau al unui alt lichid apos. Categoric, n-au fost lacrimi. Iată de ce nu m-ai convins de suferința ta, ci dimpotrivă, mi-ai întărit părerea în privința vicleniei, a ipocriziei și a caracterului tău josnic.

Te urăsc în continuare,

Jessica

P.S.: Orice alte scrisori pătate de lacrimi vor ajunge direct la coșul de gunoi.

Christopher,

Am primit doisprezece trandafiri roşii sau mai degrabă ce-a mai rămas din ei după ce mi-au fost livraţi din Village până în East Side, prin intermediul Serviciilor Poştale Americane. I-ai legat cu sfoară şi ai lipit timbrul şi adresa direct pe lujeri. Îşi pierduseră majoritatea petalelor, iar cele încă existente erau, practic, mutilate. Pe tulpini rămăseseră câţiva boboci, pe care i-am pus într-o vază cu apă.

Tot prin poştă am primit o şampanie mare, marca Moët, goală şi cu aceeaşi adresă lipită direct pe sticlă.

Înţeleg că sunt gesturi tradiţionale care exprimă romantismul masculin, transmiţând totodată dorinţa ta de a fi iertat. Nici pe departe. Vrei să-mi topeşti furia imensă, cât un gheţar, cu ajutorul unei brichete Bic ce se vrea imaginea căinţei tale. Încerci să escaladezi Everestul încălţat cu pantofi cu toc, decupaţi la spate. Renunţă, Christopher. E o cauză pierdută.

Poştaşul care a livrat trandafirii şi sticla de Moët era binedispus. Mirosea a băutură. Mi-a amintit că, potrivit politicii Serviciilor Poştale, toate coletele trebuie ambalate.

Te urăsc, ca întotdeauna,

Jessica

Christopher,

Am primit o înştiinţare de la Oficiul Poştal din Lenox Hill cu privire la existenţa unui colet pe numele meu. Când am ajuns acolo, am aflat că mi-ai trimis un schi, cu eticheta şi timbrul fixate direct pe el cu bandă adezivă transparentă.

Face parte din perechea de schiuri pe care am lăsat-o în atelierul tău în urma excursiei la Vermont de iarna trecută, nu-i aşa? Ne-am simţit minunat. Se întâmpla înainte să descopăr cât eşti de nesuferit.

Funcționarul de la ghișeu era nemulțumit de schi. Mi-a spus că lucrătorii de la oficiul poștal de unde fusese expediat n-ar fi trebuit să-l accepte. Mi-a amintit că toate coletele trebuie ambalate.

Rămân în așteptarea celui de-al doilea schi,

Jessica

Christopher,

Astăzi am primit o scrisoare de invitație la expoziția ta care începe sâmbătă și durează o săptămână. Categoric nu. Trimite-mi schiul, și gata.

Nu uita că te urăsc,

Jessica

Christopher,

Am găsit un bilețel care mă anunța că poștașul îmi lăsase un colet în stradă. Până să ajung acasă de la birou, coletul perturbase deja traficul timp de câteva ore, împiedicându-i totodată și pe pietoni. E *Kuro 19*, nu-i așa? Am văzut poze în *Times* când a fost instalat la MoMA, deși seria tinde să fie prezentată împreună, în plus, sinceră să fiu, n-aș putea să-l deosebesc pe *Kuro 17* de *Kuro 24*.

Mi-a reamintit de ce Schneeberg de la *New Yorker* te-a denumit „Louise Nevelson al spațiului pozitiv". Totodată cred că recunosc anumite referințe la *Poarta Infernului* a lui Rodin. Apropo, ți-am zis că Lou vrea să editez cel de-al doilea volum al lui Schneeberg despre critica colectivă? M-am tot ocupat de perioada clasică și de cea medievală, așa că ar fi interesant să fac și ceva relativ la percepția modernă. *Kuro 19* are aproximativ 3,96 metri înălțime și nu va încăpea în

apartamentul meu. Totuşi, proprietarul a acceptat să-l expună în curtea interioară a clădirii. În timpul manevrei de mutare a lui *Kuro 19* din stradă, unul dintre macaragii a ciobit vopseaua de pe colţul din dreapta jos al soclului, iar eu am sărit la el. Nu la propriu.

Poate că o să vrei să înlocuieşti vopseaua sărită cu puţină vopsea neagră mată, căci aşa dăunează efectului scontat al statuii. Cu toate astea, dacă te apropii de apartamentul meu, sun la poliţie.

Încă îmi mai amintesc ce iritat erai de cronica lui Schneeberg. Şi cum m-ai concediat în loc să îmi explici. Te-a deranjat faptul că te-a comparat cu o femeie, nu? Şi, deşi ştiu că adori opera lui Nevelson, nu ai putut suporta să fii comparat cu ea, pentru simplul fapt că e o tipă. Sincer, Chris, uneori te porţi ca un copil. Cum de nu mi-am dat seama de mai de mult? Mereu ţi-am căutat scuze, chiar şi numai în mintea mea. E bine să te urăsc. Îmi limpezeşte gândurile.

Curierul care l-a adus pe *Kuro 19* spune că n-ar fi fost niciodată acceptată livrarea prin poştă. Depăşeşte limitele de mărime şi greutate impuse. De asemenea mi-a reamintit de obligativitatea ambalării coletelor.

Unde e schiul meu?

Jessica

Christopher,

Astăzi am primit o păpuşă gonflabilă cu o etichetă cu adresa şi un timbru lipite de mână. Era îmbrăcată recognoscibil în ţinuta lui Heather, însă avea ataşată pe faţă fotografia mea.

Am sunat-o pe sora mea, care a recunoscut că ţi-a dat câteva haine de-ale mele în acest scop. Mă miră faptul că mai vorbeşte cu tine, ţinând cont că pe ea ai rănit-o cel mai tare.

Sau, cel puțin, așa credeam. Dintotdeauna a fost incapabilă să poarte ranchiună cuiva. Pur și simplu nu-i pasă prea mult. Niciodată nu i-a păsat. Nu pot să cred că te-a iertat deja. Încă i-o mai tragi?

Păpușa e misterioasă. Am așezat-o în sufragerie, pe scaunul Le Corbusier, pe care toată lumea refuză să se așeze. Îmi doresc să o fi semnat, căci atunci aș fi putut-o vinde, deși, din punct de vedere tematic, nu prea se încadrează printre restul operelor tale.

Încă mai aștept să primesc celălalt schi,

Jessica

Christopher,

Am primit o înștiințare cu privire la un pachet pe care au încercat să mi-l livreze astăzi. E prea mare ca să-l iau singură de la poștă, așa că l-au lăsat în York, în locul ocupat înainte de bucata aceea de gresie de construcție, în care oamenii străzii intrau și se schimbau.

Mi s-a părut ciudat, așa că m-am dus până acolo. Am aflat că îmi trimiseseși barul lui Harold Angel. Arată exact ca acum șase ani, când am părăsit Chapel Hill.

Nu prea știu ce să zic. Poate ceva de genul „Nu te mai poți întoarce acasă" ar fi potrivit. Sau, și mai simplu, „Maturizează-te". Totuși ce-am simțit la vederea îngerului poleit cu aur de la fereastră, cel pe care Rod Wrenn din Carrboro îl făcuse pentru Harold în 1996, chiar înainte de accident, și când m-am uitat pe fereastră și am văzut-o pe Joy servind la bar sau pe Harold care îi saluta pe clienți, completându-și registrul –, aș minți dacă aș spune că n-am simțit nimic.

Ei bine, n-am simțit nimic.

Astăzi, după cină, mă voi duce acolo să salut pe toată lumea. Nu veni. Nici să nu te gândeşti.

Nici urmă de schi încă.

Jessica.

Christopher,

La Hereld a fost plăcut. Tuţi erau drăguţi. M-am clâns lui hereld. S-a întristat să afle că ne-am despălţit. Şi eu eram tlistă. Jo9y sicea că o să folbească cu tine ca să ne împăcăm, dar i-am sis că o omol dacă o face. Haha

IELA ACOLO UN TIP CARE CÂNTA LLA CHITAALĂ ÎNTR-O TRUPĂ CA AIA PE CARE OBIJNUIAM SĂ ASCULTĂ NOI... mă rog, erau o grămadă de omeni noi care frecfentează baru silele astea şi am apucat să stau de vorbă cu ei înainte să mă îmbăt atâââât de tare şi mi-a părut rău că am părăsut chapel hill fincă viaţa era mut mai amusantă. nu că acu's nefeicită, doar ziciam şi io. daică elam la fel de mulţumită alătui de tine cum eşti tu, desi greşesc, fincă esti un răhat. m-ai înşălat iar eu nu am sis nimic cel pusin ai făcuto o data cu tipa aia care venisă la espunerea tesei tale în Ackland. Relaţiile polisexuale sunt în regulă, sunt deschisă la genul ătsa de lucruri, dar trebuie să fină din ambele direcţii dacă înţelegi ce vreau să spun.

speram că o să te maturisezi cu timpul, fincă eşti o bucăţică grozavă, da' să mă ia naiba dacă vreau să fiu cu cinva de douişpe ani când ar trebui să aibă treişunu. lumea e plină de geniu giniu genii artistice sau cum naiba s-o scrie, cărora li se zpune rahaţi, cum e jackson poloock care bea ca o sugativă cum s'ar zice sau tenesee williams a caruui viasă a fost o catastofă după ata odată ce ajuns cerebru şi bogat şi actifitatea llui literară sa dus de râpă. N-ai decât să te fasi de ruşine din cand în cand, dar no implica şi pă sormea. În pus, bei prea mut şi

n-aș vrea să-ți refuz dreptul la resuscitare odată ajuns la urgență în urma unui accident de mașină, așa cum s-a întâmpat cu bitul Rod Wrenn. Si nu feau să primesti ficatul lui dylan thomas.

și nu e peentu că te ubesc, fincă nu sunt eu cea care te urăște urăste urăște?!

așadar am cunoșcut un tip dăgus, fascinat de faptu că scriu pentru sim ona schuster și care citisă cărți publicate de mine și m-am gândit să neo tragem in baie da no să-ți zpun dacă am făcuto sau nu.

dute naibii, hos de schiuri ce esti.

Jess

Christopher,

Mulțumesc că mi-ai trimis Motrin. M-a ajutat oarecum.

Jessica

Christopher,

M-AM SĂTURAT DE JOCURILE TALE LEGATE DE SCHIUL ĂLA NENOROCIT. NU POT SĂ STAU CU UN SCHI ÎN Casă. FIE LE AM PE AMÂNDOUĂ, FIE NICI UNUL.

Te urăsc din nou,

Jessica

Christopher,

Astăzi mi-ai trimis ziua de sâmbătă. Poștașul mi-a cerut să semnez de primire, apoi a plecat binedispus. Nu trebuie să lucreze în weekend. Mă îndreptam spre birou, desigur, căci mă așteptam să fie joi – care vine, în general, după miercuri –,

dar, când mi-am dat seama că e sâmbătă, am făcut cale întoarsă, m-am schimbat, după care am sunat-o pe Ruth Jacoby să o invit la cumpărături şi să luam prânzul împreună.

Am mers la Christian Louboutin şi mi-am cumpărat sandale noi pe care tu n-ai catadicsi să le observi sau pentru care nu m-ai complimenta dacă m-ai vedea purtându-le, ceea ce oricum nu se va întâmpla. Apoi am mâncat un risotto cu ciuperci shiitake şi pancetta la East River Café, iar Ruth m-a sfătuit să te iert.

Să presupunem c-aş face-o. Tu ce-ar trebui să faci în schimb, Christopher?

Nimic. Asta-i şmecheria, Christopher. Tu nu faci decât promisiuni că data viitoare o să fie mai bine. Promisiunile nu înseamnă nimic, se evaporă în aer de îndată ce au fost rostite. Poate că, săptămâna viitoare, te vei culca din nou cu sora mea, de fiecare dată când te enervez cu ceva sau poate chiar şi atunci când ai băut prea mult. Şi, în schimb, Ruth zice că ar trebui să te iert. Ar trebui să-mi deschid inima, să-mi smulg o bucăţică din ea şi să ţi-o înmânez. Nu. N-o s-o fac. E prea mult, Christopher, nu e un târg cinstit.

A ierta e dificil într-o lume post-creştină.

Mâine e vineri, aşadar mai am de mers o zi la birou înainte de weekend, dar a fost drăguţ din partea ta să-mi trimiţi sâmbăta mai devreme. Sper că şi restul oraşului s-a bucurat. Mi-ar plăcea să cred că te acuz pe nedrept că nu ai acordat atenţie pantofilor mei, dar nu consider că lucrurile stau astfel. Mi-ar plăcea să cred că un artist ar fi mai sensibil la astfel de lucruri decât un tip oarecare sau poate că nu. Păi, de fapt, categoric nu. Randall Jarrell – ăsta e un poet, Chris – lua cina cu Willem de Kooning şi ştii cum l-a descris apoi? „Un barbar", a zis. De Kooning era un barbar. Chris, sunt sătulă de interminabilele rahaturi pe care trebuie să le înghit pentru că

iubesc un barbar. Adică, ce fel de bărbat citește benzi desenate la treizeci și unu de ani? Da, am citit de la tine cartea lui Scott McCloud și cred că este un raționament *petitio principii,* așa că n-o voi cumpăra.

Am băgat schiul sub pat ca să nu-l mai văd. Poate că o să uit că e acolo.

Jessica

Christopher,

Astăzi am primit un colet de la tine, cu mențiunea „organe reproducătoare masculine". Funcționarul de la poștă m-a informat că e ilegal să expediezi organe umane, dar că poșta face o excepție în cazul de față, considerând că poate conținutul are o valoare sentimentală.

În colet am găsit cocoșelul și biluțele tale, așezate într-o cutie Reebok și protejate de chipsuri de spumă. Dar, când l-am ridicat, cocoșelul tău mi s-a întărit în mână. M-am jucat puțin cu el, căci mi-a amintit de vremurile bune pe care le-am trăit împreună. Pielea era la fel de catifelată cum o știam. În timp ce-l atingeam, retrăind anumite amintiri, m-am trezit cu unele dureri ușoare în anumite zone ale corpului și m-am întrebat dacă a face sex numai cu cocoșelul tău ar fi considerat un act sexual în sine sau doar masturbare. Cred că depinde dacă el mai face parte din tine, dacă amintește de esența ta, *homoiousios*, sau este o ființă separată, de esență separată, pur și simplu asemănătoare ție, *homoiousios*, ultima posibilitate prezentând similitudini evidente cu doctrina promovată de Arie din Alexandria, care a fost în cele din urmă condamnat pentru erezie în cadrul Consiliului de la Niceea (în 325 e.n.). În timp ce cugetam la această chestiune delicată, cocoșelul tău și-a revărsat în mâinile mele metafizica-i călduță și lipicioasă.

Ți-am spălat organele, le-am uscat și le-am băgat într-un sertar alături de exemplarele tale din revista *Maxim* și de Playstation 2 pe care le-ai lăsat în apartamentul meu. Le vrei înapoi curând? Nu știu dacă te întâlnești cu alte femei, dar, dacă o faci, în mod evident nu treci de faza preliminară din moment ce lucrurile tale sunt la mine.

Cred că ăsta e felul tău de a-mi spune că nu i-o mai tragi lui Heather. Ceea ce confirmă faptul că intențiile tale în ceea ce mă privește au un dram de seriozitate, și apreciez asta, deși sunt de accord cu Consiliul de la Niceea, și categoric nu sunt pregătită momentan să mă culc cu tine și nici măcar cu scula ta.

Jessica

Dragă Chris,

În această dimineață mi-ai trimis Spania.

Nu, nu, nu, nu, nu, nu. Nu.

A fost mult prea mult. Nu e corect față de spanioli. Gestul tău afectează geografia lumii (care oricum e o vraiște totală de la dezintegrarea Uniunii Sovietice), dacă acum Spania a ajuns să scoată Long Island la vânzare la bursa de valori. Astfel îi lasă pe francezi fără destinație de vacanță, exceptând aglomerata Italie, ceea ce ar face luna august petrecută la malul Mării Tireniene mai insuportabilă decât este deja.

Pur și simplu nu, din mai multe motive. A fost drăguț din partea ta, cât despre imaginația și extravaganța faptului în sine, ele fac parte dintre calitățile tale izbăvitoare; totuși, ideea nu e deloc practică. Sper că mă înțelegi.

Știu că mi-ai oferi Spania dacă ai putea. Sau avuții, dincolo de granițele avariției. Ori soarele, luna și stelele de pe cer. Nu asta e problema noastră.

Am refuzat să ridic coletul la ghișeu. Vor trebui să ți-l înapoieze.

Jessica

Chris,

În dimineața asta, la Poșta din Lenox Hill mă aștepta un bărbat călare; în poala lui stătea desaga-i plină de scuze proaspete din Roma. Vorbea cu o voce gravă, ca de capră; fără de barbă și-apoi cum s-o aibă, căci fină-i era fața abia bărbierită. Cred că era castrat sau poate doar o iapă. Totodată adusese cu el o grămadă de rahaturi despre care susținea că sunt Acoperământul Sfintei Fecioare și rămășițe ale Sfintei Cruci, precum și câteva părți din rămășițele pământești ale Sfântului Petru, falangele sau ceva la fel de dezgustător. A început să discute despre femeile, tinere sau bătrâne, care și-au făcut mendrele cu soții lor, ceea ce e la fel de jignitor, ținând cont că tu ești cel care are dificultăți în a-și păstra șlițul tras la pantaloni. I-am dat adresa ta și l-am îndrumat prin Manhattan spre Village.

Mai încearcă. Văd că nu înțelegi noțiunea de iertare.

Furios, funcționarul de la poștă mi-a comunicat că transportul de animale contravine regulamentului Serviciilor Poștale ale Statelor Unite, sugerându-mi să studiez Manualul Expedițiilor Domestice, capitolul 601, articolul 9.3.6 cu titlul „Animale vii". Te-a acuzat că abuzezi de serviciile oferite de ei, aducându-mi la cunoștință decizia Consiliului Director al poștei de a te pune sub observație.

Ai grijă, fostul meu iubit.

Numai bine,

Jessica

Dragă Chris,

Aseară târziu, Heather a venit la mine acasă. Nu voiam s-o poftesc înăuntru, fiindcă, după cum ştii, nu-şi ceruse scuze încă. Am văzut însă prin vizor că purta un costum negru de ninja şi că avea cu ea o cutie rotundă din metal prevăzută cu o deschizătură minusculă, câteva prosoape şi un colac de sfoară.

Recunosc, m-a cuprins curiozitatea.

– Cine te crezi? am întrebat-o.

– Cine crezi că vrea să fie ea? a replicat sora mea arătând spre păpuşa gonflabilă pe care mi-o trimiseseşi.

– Nu ştiu. E înspăimântătoare.

Heather şi-a dat ochii peste cap şi a reluat:

– Cât te gândeşti, pune pe tine nişte haine negre şi vino cu mine. O să dăm o spargere la Oficiul Poştal din Lenox Hill. Chris ţi-a trimis ceva, dar coletul a fost interceptat de inspectorii lor. Curând va fi înapoiat la muzeul Prado, aşa că trebuie să ajungem primele la el.

– Heather, nu poţi jefui oficiul poştal.

– Ba sigur că pot. Am alcool etilic, frânghie şi tupeu.

Sora mea e adorabilă când e hotărâtă. O urăsc pentru asta.

– Nu ai tupeu, am contrazis-o. N-ai avut niciodată nevoie de aşa ceva.

Noaptea, un port pustiu e ca naosul unei catedrale în ruină, deschis sub cerul senin: suprafeţe geometrice lipsite de viaţă, luminate de lămpi cu halogen, umbre negre de nepătruns. Ne-am ascuns în întunericul de la baza portului, până când a sosit un camion. Heather a înmuiat un prosop în alcool etilic, apoi mi-a spus să întorc capul şi să îmi ţin respiraţia când acopăr cu el nasul şoferului. Ea l-a ţinut de mâini şi de picioare până când a încetat să se mai zbată.

L-am dezbrăcat, l-am legat şi i-am pus căluş la gură, după care l-am târât până în spatele camionului. Apoi Heather

a claxonat până când un funcţionar a ieşit din clădirea poştei şi l-am aranjat şi pe el. Hainele celor doi ne veneau de minune, deşi pantalonii ne erau cam strâmţi pe coapse, iar sora mea a trebuit să îi suflece pe ai ei. Tipul a cărui uniformă o purtam avea un inel plin cu chei.

– Ce căutăm? am întrebat.

– *Grădina plăcerilor* a lui Hieronymus Bosch.

Uniformele s-au dovedit deghizarea adecvată: cei câţiva funcţionari pe jumătate adormiţi aflaţi în clădire la ora aceea ne-au ignorat. În cele din urmă am găsit tabloul lui Bosch într-o cameră încuiată din spate, printre cutii confiscate pline cu arme, ceasuri contrafăcute şi covoraşe provenind din ţări acuzate de încălcarea drepturilor omului.

– Pun pariu că şi tabloul lui Bosch ţi se pare înfricoşător, a comentat Heather.

– Aşa e, am încuviinţat.

Heather şi cu mine ne-am scos hainele – fiindcă în *Grădina plăcerilor* goliciunea era lege –, apoi ne-am început peregrinările prin panoul central al tripticului. Călcam pe iarba moale, umedă şi rece, iar nările ne erau invadate de miros de cireşe şi căpşune. În fundal se auzea o muzică enervantă de cimpoi. Heather s-a întins, inspirând adânc şi ridicându-se pe vârfuri.

– O mulţime de indivizi drăguţi pe-aici, a comentat ea. Vezi vreunul cu care-ai vrea să ţi-o pui?

Un bărbat săruta franţuzeşte o pasăre de proporţii. Un altul flirta cu două femei într-un cort indian, din lateralele căruia ieşeau, în mod inexplicabil, nişte coarne de cerb. Alţii, cu expresii plictisite, se împreunau cu femei albe sau de culoare, călare pe mistreţi imenşi care alergau descriind un cerc perfect. Cu toţii erau palizi şi suavi ca rădăcinile de mătrăgună smulse din pământ.

– Nu, am răspuns.

– Foarte bine, a zis Heather. Hai să vedem ce are iadul de oferit.

În panoul din dreapta al tripticului, instalaţii demonice scoteau jeturi de abur ce luminau norii negri. O purcea cu basma de călugăriţă siluia un bărbat. Un alt individ cu un flaut înfipt în anus gemea, în timp ce în spinare căra o trompetă imensă.

O creatură albă cu aripi de molie, asemănătoare unui dihor, de mărimea unui câine danez, s-a apropiat şi m-a îmbrăţişat încercând să mă penetreze cu organul său păros. L-am împins. Un demon cu cap de vultur, de aproximativ 6 metri înălţime, m-a ridicat în gheare şi m-a băgat cu totul în gură. Am trecut prin stomacul şi prin intestinele lui, apoi am ieşit prin anus, prăbuşindu-mă pe pământ la picioarele lui. M-am ridicat şi m-am curăţat cum am putut mai bine.

– Nici chinurile iadului nu au efect asupra ta? a întrebat Heather şi chiar atunci ceva între un melc şi un arici i-a sfredelit pieptul cu un burghiu imens, răsucindu-l energic.

– Nu-l pot lua pe Bosch în serios, am zis. Suntem oameni moderni. Bosch e demodat. Paradisul lui nu este ispititor, şi nici iadul său, înfricoşător.

– Atunci, ce fel de iad te-ar înspăimânta? m-a întrebat Heather, dar eu am tăcut. Cum ţi se pare ceea ce ai acum? a continuat. De ce nu te împaci cu Chris? Te iubeşte, şi tu îl iubeşti pe el, cred. Care naiba e problema?

– Dar a ta care e? am replicat. Încă nu ţi-ai cerut iertare că te-ai culcat cu el. În plus, în momentul ăsta nu-mi pasă că era beat şi că a vomat pe tine; *eu* sunt cea care trebuie să primească scuze. În schimb, tu nu pari să regreţi cele întâmplate.

– Şi nici n-am de gând să-mi cer iertare, a zis Heather. Cu toate că vreau. N-o s-o fac, pentru că tu, Jess, trebuie să înveţi să fii mai milostivă. Eşti aproape incapabilă de una ca asta,

așa că vreau să îți exersezi capacitățile morale. Consider-o un dar din partea surorii tale. Îmi e greu, să știi, fiindcă instinctul îmi dictează să-mi cer scuze, însă de astă dată n-am s-o fac, fiindcă te iubesc.

– N-am de gând să vă iert, nici pe tine, nici pe el, din moment ce voi ați dat-o în bară. Și scoate-ți odată burghiul ăla din piept când vorbesc cu tine, am zis, îndepărtând melcul-arici cu un șut și smulgându-i burghiul cu tot cu mușchi și măruntaie.

– Vrei să știi de ce s-a dat la mine? m-a întrebat sora mea. Să-ți zic. Nu mă dorea pe mine. Pe tine te voia. Voia să te iubească, dar nu putea, pentru că ești o nesuferită rece, critică și perfecționistă. Era beat, așa că m-a agățat pe mine ca să pretindă că ești tu, fiindcă se săturase să constate că nu putea fi perfect pentru tine.

Din gaura vizibilă în pieptul ei, sângele îi șiroia peste abdomen și picioare. Privind în jur, a văzut un demon umblând de colo-colo cu un cuțit mare cât ea însăși. L-a pocnit peste față și, smulgându-i arma, mi-a străpuns pieptul.

A apăsat-o cu un icnet, despicându-mă de sus până jos. M-a trântit la pământ, și-a introdus mâinile în deschizătură și mi-a sfâșiat pieptul. Coastele s-au depărtat cu un trosnet. Apoi a scos o grămadă de intestine sângerânde, ficatul, plămânii, rinichii și ovarele.

– Uită-te la toate porcăriile astea! a exclamat gâfâind. Uită-te numai. Dezgustătoare, ude, scârbos de lipicioase, pline de rahat, de urină și de mucozități. Iată ce mizerii ai în tine, Jess. Cum poți să fii atât de perfecționistă? Cum poți să nu ierți, să arunci zarurile și să-ți încerci norocul, așa cum face toată lumea? Cum îndrăznești să ceri celorlalți perfecțiune când ție însăți îți lipsește? Cum îndrăznești? Cum îndrăznești?

Ne-am întors cu un taxi. Am lăsat-o pe Heather acasă, apoi am plecat la mine. N-am vorbit prea mult pe drum.

Era târziu. Eram obosită şi mă durea tot corpul, aşa că m-am gândit să fac o baie înainte de culcare. M-am relaxat timp de zece minute în apa fierbinte cu spumant. Apoi m-am ridicat, mi-am pus un halat de baie şi ţi-am scos cocoşelul şi biluţele din sertar. Am reintrat în cadă, m-am jucat puţin cu ele, apoi le-am folosit aşa cum le era destinat. A fost plăcut. Ne-am simţit bine împreună, nu-i aşa?

De ce e atât de greu să iert?

Dimineaţă, descui uşa. Mă înfăşor în hârtie maro şi cu banda adezivă transparentă de 5 centimetri aprobată de Poşta Statelor Unite. La ora obişnuită a livrărilor poştale, se aude un ciocănit. Douăzeci de poştaşi şi zece funcţionari de la ghişeu, bărbaţi şi femei, îşi fac apariţia. Te aduc pe tine, Christopher, împachetat ca şi mine, şi ne pun pe amândoi pe patul meu. Îţi simt formele corpului şi căldura, dar nu te pot atinge. În timp ce vizitatorii stau în poziţie de drepţi, soseşte Heather, îmbrăcată într-o cămaşă bleu cu mâneci scurte, purtând emblema poştei, pantaloni supraelastici gri şi pantofi lejeri, negri. Are în mână o foarfecă.

– Să vă dezleg pe-amândoi? ne întreabă. Sfatul meu e că aşa ar fi bine.

– N-o să-ţi aminteşti niciodată să-mi înapoiezi schiul, nu-i aşa? întreb eu.

Văd ambalajul mişcându-se, dar nu-mi dau seama dacă încuviinţezi sau clatini din cap.

O rog pe sora mea să ne desfacă pe-amândoi, ca să te pot săruta. Sau poate pentru ceva mai mult.

Cu dragoste,

Jessica

UN SINONIM PENTRU LUME

ESTE CREDINȚA

CHRISTOPHER ROWE

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

Destul de oportun, *Un sinonim pentru lume este credința* a apărut în numărul din august al *The Magazine of Fantasy & Science-Fiction*. Spunem oportun, deoarece această povestire despre povestiri a fost aleasă pentru a fi inclusă atât în antologia de cele mai bune povestiri fantasy, cât și în cea de science-fiction. Împreună cu Gwenda Bond, Rowe are o mică tipografie, Fortress of Words, care realizează fanzinul anual *Say*... Lucrările sale au apărut în *Swan Sister: Fairy Tales Retold, Trampoline, SCI FICTION, Realms of Fantasy*, și nu numai. Povestirea sa *The Voluntary State* a fost finalistă la premiile Hugo, Nebula și Theodore Sturgeon. Rowe locuiește în Lexington, Kentucky.

K.L. & G.G.

Micuții șoferi aruncau bagajele de pe acoperișul autobuzului și din calele șasiului ruginit. Era ultima oprire. Drumul se termina imediat după acel loc, la o sută de metri de pârâu.

Cu vârful degetului, Sandy urmări culmea trasată cu cerneală din partea de nord-est a hărții, apoi rulă pielea moale și o introduse într-un cilindru pe care îl puse bine într-un

buzunar interior al vestei. Se uită în jur căutându-și rucsacul și îl văzu laolaltă cu alte bagaje ale Cartografilor, la rădăcina unui copac catalpa. Lucas și ceilalți făceau deja sortarea – încercând să-și pună lucrurile în ordine –, însă oprirea era un tumult de zgomot și dezordine.

La acea înălțime, vântul șuiera lovindu-se de apele pârâului care alergau printre stânci; debarcații își recuperau lucrurile și încercau să înțeleagă ceva din vorbirea tușită, fragilă a micuților șoferi care nu aveau biserică. De cealaltă parte a văii, peste pârâu, adevărata linie a șirului muntos – *geologia,* ar fi spus tatăl ei cu dispreț – împungea spre susul torentului. Conform estimării ei, șirul se mutase cu două grade față de unghiul de pe hartă. Lucas avea să stabilească exact discrepanța ceva mai târziu, când își va scoate instrumentele din ambalajele din hârtie cerată căptușite cu pene.

– Lumea a treia *pe naiba,* spuse Lucas apropiindu-se de ea. Oamenii de la serviciul de tranzit al universității le-au plătit acestor mici complotiști încă înainte de a ne urca în capcana aceea a morții a lor, iar acum ne cer să plătim transportul.

Lucas crescuse în apropierea graniței, lângă ultimul oraș în care oprise autobuzul, dar respinsese ideea de a vizita vreo familie cunoscută. Răbdarea lui față de localnici era invers proporțională față de familiaritatea lui față de ei.

– Asta se consideră a fi lumea a treia? îl întrebă ea. Nu ar trebui să existe o regulă generală? Păduri tropicale și ruine din oțel?

Lucas îi aruncă o jumătate de zâmbet – nu chiar unul superior – confirmându-i remarca. Cartografii erau renumiți pentru ignorarea voită a expresiilor sociale precum politica și istoria.

– Oricum, i-a plătit Carmen, spuse el în timp ce se îndreptau spre grupul lor. Probabil din propriul buzunar, așa că ar trebui să le mulțumim diletanților înstăriți.

– Nu e cinstit, zise Sandy. E la fel de inteligentă ca orice alt student și se pricepe mai bine să lucreze cu plotterul decât majoritatea postdoctoranzilor, fără a mai vorbi de alții.

Lucas se opri.

– Nu-mi place asta, spuse el încet. Nu-mi place când te detașezi; îți schimbi purtarea ca să-mi reamintești că tu ești profesoară, iar eu, student.

Sandy repetă vorbele pe care le rostea mereu:

– Nu-mi place când uiți asta.

În ciuda tuturor dificultăților, încă se încadrau în programul pe care îl alcătuiseră la universitate în urmă cu multe luni. Cu o oră înainte de lăsarea întunericului, autobuzul se îndepărtă scoțând un nor de fum otrăvitor de motorină, lăsându-și ocupanții pe un teren noroios presărat de inele de foc, însă în rest marcat doar de un panou scris de mână care indica drumul spre latrină.

Cei câțiva pasageri, care nu aveau legătură cu grupul lui Sandy, se topiseră în pădure după ce își găsiseră pachetele. („Sare și zahăr", spusese Lucas.)

– Sunt oameni ai pădurii – șamani de tufișuri și specialiști în supraviețuire. Aici găsești tot soiul de demenți.

Asta o făcu pe Sandy să stea deoparte și să se arate autoritară, în timp ce studenții de la silvicultură la ale căror servicii apelase le arătau tuturor cum să își așeze tabăra.

Carmen, cum era firesc, îl convinsese pe tânăr să le arate celorlalți cum se ridica un cort, folosindu-l pentru exemplificare pe al ei, foarte scump. Fata cu tenul măsliniu stătea pe un scaun de tabără împăturind un pergament subțire ca foaia de ceapă, care se rula singur și apoi scrise ceva într-un carnețel cu coperte din lemn, în vreme ce alții se chinuiau cu pânza corturilor și stâlpii din lemn de salcie.

– Înregistrezi progresele făcute până acum? o întrebă Sandy așezându-se pe pământ lângă Carmen.

– Am stabilit că am ajuns cât de departe posibil de orice boiler și totuși am rămas în creștinătate, îi răspunse ea, fără să ridice privirea.

Sandy zâmbi, dar clătină din cap, gândindu-se la cele mai îndepărtate locuri în care fusese.

– Davis? întrebă ea urmărind reacția studentei la rostirea numelui acelui oraș nesfânt.

Carmen, care era din California, se cutremură, dar își păstră cumpătul.

– La San Francisco există o bază navală, nu-i așa? Acolo au toate condițiile, desigur.

Sandy reflectă din nou și se gândi la tabere friguroase în munți vechi și la orașe înnoroite din junglă, aflate la zece zile de mers pe jos de cea mai apropiată stație de autobuz.

– Cape Canaveral, spuse ea.

Cu mișcări rapide și precise, Carmen așeză o mică tăblie pe brațele scaunului și desfășură ruloul. Scoase un compas forestier din buzunarul de la piept și făcu măsurători, oprindu-se o clipă ca să ruleze ruloul două ture. În cele din urmă zâmbi satisfăcută și spuse:

– Doar 88 de kilometri de la Orlando. Suntem la o distanță dublă față de Louisville.

Făcuse greșeala pe care Sandy o așteptase din partea ei.

– Señorita Reyes, dar Orlando e un oraș catolic. Iar noi vorbeam despre creștinătate.

Pe fața studentei apăru o expresie îndurerată, dar Sandy o calmă cu priviri conspirative exagerate aruncate în stânga și-n dreapta.

– Unii dintre voi nu sunteți la fel de liberali ca mine, Carmen. De aceea, nu uita unde te afli. Nu uita *cine* ești. Ori cine încerci să devii.

După încă un sfat, Sandy plecă să-și vadă propriul cort.

Studentul de la silvicultură adună lemne, le aduse apă pentru a prepara mâncarea de tabără deshidratată și congelată, apoi se retrase spre propriul cort, aflat departe printre copaci. Sandy îi spuse că era binevenit să petreacă seara în preajma focului lor. „La urma urmelor, tu l-ai făcut", spusese ea, însă el găsise o scuză convingătoare și plecase.

Tânărul arătă spre altarul portabil pe care studenții ei îl înălțaseră în mijlocul taberei, apoi scoase un medalion din lemn de sub cămașă.

– Acel Hristos pe care îl ai acolo, doamnă, spuse el. Nu este acesta, nu-i așa?

Sandy se uită la amuleta poleită și verde pe care o ținea el în mână.

– Tu ce ai acolo, un Iisus între copaci? întrebă ea făcând apel la toată politețea profesională pentru a-și alunga din glas orice umbră de amuzament. Nu acela este Hristosul pe care îl păstrăm. Ne vedem mâine-dimineață.

Nu se întâmplă asta totuși, pentru că, mai târziu în acea noapte, Lucas descoperi că pădurea în care își instalaseră tabăra nu trebuia să se afle acolo.

Descoperise undeva o veche hartă agricolă și o luase împreună cu mica lor bibliotecă de călătorie. Ulterior, recunoscu că o alesese pentru a o studia, deoarece încă era supărat din cauza semnalului clar dat de Sandy că nu va împărți cortul cu ea în acea noapte.

Sandy îi îndrumase pe restul studenților la câteva rugăciuni și se gândea la niște exerciții când Lucas apăru cu vechiul lui tom ferfenițit.

– Cultivat, spuse el, fără a se mai deranja să dea vreo explicație când îi întinsese cartea celui mai apropiat coleg. Tot terenul din partea asta a liniei crestei trebuia să fie cultivat.

Sandy strânse din pleoape, mai mult decât suficient pentru a-și reduce la tăcere studenții, și în special pe Lucas.

– Ce are el acolo, Ford? îl întrebă ea pe tânărul care ținea cartea.

– Hm, făcu el; era unul dintre aceia care se cufunda instantaneu și aproape irecuperabil în orice caz, și acum nu ridică privirea de pe pagină. Apoi, primind un ghiont în coaste de la Carmen, spuse: A! Asta este... Întoarse cartea, îi înclină cotorul spre o lampă cu gaz și citi: Acesta este *Atlasul agricol al comitatului Clark, Kentucky.*

– Comitat, spuse Carmen. Cartea e *veche,* Lucas.

– Dar e *scrisă,* spuse Lucas. Nimic nu înlocuiește amănuntele din ea și nu contrazice nimic altceva ce am descoperit despre eroare. La naiba, confirmă chiar și eroarea pe care am venit să o corectăm.

Fără să vrea, toți ridicară ochii și priviră spre șirul rebel.

– Dar este vorba despre arături, spuse Sandy, dându-i posibilitatea lui Lucas să-și scoată în evidență descoperirea, chiar dacă ei îi era deja limpede despre ce era vorba.

– Vedeți, aceste schițe ale loturilor de la anexe nu apăreau în schița după care lucrăm. Cartea este citată ca sursă, dar numai drept confirmare suplimentară. Nu șirul muntos este anapoda, ci și vegetația care crește pe latura asta. Ar trebui să ne aflăm pe un câmp cu cereale de vreun fel aici, pe teren plat, apoi urmează pășuni până la linia crestei.

O descoperire minoră, desigur, dar Sandy se va îngriji ca Lucas să apară ca autor în corolarul pe care îl va prezenta universității. Lucru și mai important, era o oportunitate înaintea activității intense din următoarele zile.

– În seara asta nu putem face nimic în ceea ce privește pantele dealurilor, și nici a terenurilor cultivate de dincolo de culme, le spuse ea. Însă, referitor la poienile de aici...

Era un exercițiu simplu. Focurile fură domolite curând.

A doua zi dimineață, Sandy redactă o scrisoare către decanul Catedrei de agricultură, în vreme ce aproape toți studenții strânseră tabăra. Îi trimisese pe câțiva să schițeze fundul de vale corectat din jurul lor și inclusese acele observații vizuale alături de instrucțiunile ei către decan, împreună cu o copie a hărții scrise din cartea lui Lucas.

– Citește-mi, Carmen, spuse ea uitându-se la Lucas și la Ford, care discutau aprins despre un alt volum, subțire și prins între coperte din carton.

Era același vechi ghid de cartografie pe care îl cărase și ea în primele explorări ale sălbăticiei când era studentă. Vor avea nevoie de instrucțiunile amănunțite privind supraviețuirea în aer liber, dacă nu-l aveau pe tânărul cu Iisus-ul din pădure ca să-i ajute.

– „De mână, citi Carmen. Am pus să se scrie aceste scrisori. Binecuvântări pentru Catedra de Agricultură și ție, decan. Binecuvântări pentru Iisus Semănătorul, Hristosul pe care îl slujești."

– Treci direct la sfârșit, draga mea.

Sandy nu avea răbdare să asculte formalitățile tipice pentru corespondența academică și nici nu suporta mimarea sfințeniei pe care agriculturiștii o etalau cu micul lor Hristos roditor.

– „Așadar, se vede în aceste texte că secția de Cartografie a corectat eroarea, atât cât ne-a stat în putere, iar acum povara vă revine ție și fraților tăi să încheiați misiunea sfântă și de a reface pământul după viziunea lui Iisus."

Carmen făcu o pauză.

– Apoi să nu uiți să îl pomenești pe decan în rugile tale și în toate celelalte politeți.

– Bine. Totul e respectat. Fă două copii și, după ce termini, adu-mi-o pe cea oficială ca să-i pun sigiliul.

Carmen se întoarse la treaba ei, iar Sandy la a ei. Peisajul cenușiu care se întindea în susul văii era neclintit, mai puțin cele câteva panglici care se răsuceau într-o adiere slabă. Panglicile erau sigilate cu ceară de stindardul din pergament pe care studenții ei îl instalaseră în zori, noua hartă a fundului de vale, desenată cu roșu și negru pe un fundal crem. Cineva găsise discul înnegrit al medalionului purtat de studentul la silvicultură și îl rezemase de baza bățului de stindard, iar Sandy se întrebă dacă asta o făcuse Carmen, înclinată spre sentimentalism, sau Lucas, înclinat spre gesturi confuze.

Spre mijlocul dimineții studenții își pregătiseră lucrurile pentru urcușul spre linia crestei, iar Carmen pusese pachetul lui Sandy pentru universitate în cutia poștală din apropierea stației de autobuz. Înainte de a-și pune sacii în spate, Sandy îi strânse pe toți pentru a se simți solidari și pentru o rugăciune.

– Sălile de gimnastică de la universitate ne-au făcut să fim suficient de pregătiți pentru această misiune, și, vorbind, își flexă în glumă brațul stâng, ceea ce îl determină pe Lucas să-și dea ochii peste cap, și pe alții să chicotească. Bibliotecile ne-au oferit cărțile de lemn de care avem nevoie, iar capelele ne-au dat hrana sufletească.

Sandy își plimbă brațul de la nord la sud, arătând spre culme.

– Când eram de vârsta voastră, vai, de mult a fost asta... și făcu o pauză pentru a permite un nou val de chicoteli, drept recunoaștere a dublului ei statut de cea mai tânără profesoară titulară a universității și cea mai tânără preoteasă hirotonisită din curie. Când aveam vârsta voastră, am fost binecuvântată cu ocazia de a merge în nord-vest să cutreier pământurile de dincolo de Susquehanna, căutând eroarea.

Amintindu-și acele vremuri, zâmbi – *să fi trecut deja zece ani?*

– Am călătorit alături de bărbați și femei cu credință în Domnul, soldați și eruditi ai Domnului. În nord-est sunt multe erori.

Hărți atât de fragile de vechime încât se destramă în vânturile înghețate ale trecătorilor din Adirondack, atât de șterse, încât doar cea mai puternică rugăciune ar dezvălui adevăratele intenții ale lui Iisus privind lumea Lui.

– Dar niciuna aici, în inima Bisericii, corect? Nu așa ne-au spus preoții parohiei noastre când eram mici?

Studenții realizară că ea începuse să predea și dădură din cap, confirmând prin murmure.

– Creștini, aici *există* o eroare. Există eroare chiar în fața ochilor noștri!

Studenții ei nu erau o congregație greu de captat, însă se simți satisfăcută de strălucirea pe care o surprinse în ochii celor mai mulți dintre ei, și se auziră exclamații, mai tare acum: „Da!" și „O văd! Văd minciuna!"

– Prieteni, mi-am folosit raportorul, și știu exact cât de departe spre nord a așezată linia acestui șir muntos, spuse ea descriind un arc mare cu brațul, cuprinzând întregul orizont. Și linia șirului păcătuiește cu două grade!

– Ar putea fi la fel de bine și *două sute!* zise Carmen, simțind că are dreptate.

Sandy ridică o mână, îi opri în culmea sărbătoririi în loc de a-i slăbi.

– Încă nu, spuse ea. În seara asta. Astă-seară vom cânta gloria, astă-seară vom face această lume așa cum a fost gândită.

Marșul spre linia crestei nu decurse lin, așa cum și-ar fi dorit Sandy, însă întârzierile și starturile false nu erau chiar neașteptate. Știuse că Lucas – băiat de la țară, la urma urmelor – va prelua conducerea și bănuise că îi va duce într-o fundătură, în vreo ravenă sau două, după care să aleagă ruta potrivită prin muri. Dacă ar fi fost un vânător înnăscut, nu și-ar fi găsit drumul spre Domnul sau spre educație.

Ford și prietenii lui – toți destinați sălilor de curs și bibliotecilor, nu activității de teren – făcură greșeala *anticipată*, clasică despre care îi prevenise în pliantul pe care îl împărțise participanților la expediție.

– Dacă distribuim 300 de kilograme de provizii și altele la douăzeci și două de rucsacuri, câtă greutate revine fiecăruia? îl întrebă ea pe Ford, pășind vioi alături de el, chinuindu-se să meargă pe drumul vânătorilor.

– Ceva mai mult de 13 kilograme, răspunse el cu glas șuierat de efort.

– Și ai calculat asta în minte, ca un matematician, ori ți-ai amintit din pliant? continuă Sandy.

Nu insistă prea mult, asprimea lecției era mai bine administrată de baretele care îi tăiau umerii decât de cuvinte.

– Mi-am adus aminte, spuse Ford. Și pentru că avea stofă de mare savant, iar marii savanți sunt întotdeauna proprietarii propriilor greșeli, adăugă: Era în același paragraf în care ni se spunea să nu aducem prea multe cărți.

– Exact, replică ea dezlegând baretele de piele din partea de sus a rucsacului său și scoțând un volum deosebit de greu.

Nu rezistă ispitei și se uită la pagina de titlu, după care îi dădu drumul înapoi în sac. *Triburi fără biserici din Podișul Chiapas: un Bestiar*. Ford, crezi că vom ajunge până în Mexic în expediția asta? îl întrebă ea pe un ton ușor ironic.

Fața lui Ford se înroși și mai mult din cauza atenției ce i se acorda decât de efortul făcut la urcuș. Bâigui ceva despre tiparele migratoare, apoi se reîntoarse la mersul pe pantă.

Dacă mai toți studenții răspundeau așteptărilor proprii și ale celorlalți, Carmen, care urca poteca vioi, cu pași siguri, era o surpriză pentru majoritatea. Dar Sandy o văzuse pe fată în sală mai des decât pe ceilalți studenți, dintre care cei mai mulți abia dacă făcuseră numărul minim de vizite pe săptămână impus de comisiile de consiliere. Carmen era o atletă la fel de bună ca Sandy, iar nepăsarea ei față de praf și insecte era înviorătoare.

Drept urmare, Carmen ajunse prima pe culme și tot ea fu aceea care se uita spre nord-est cu o expresie stupefiată pe față când Lucas și Sandy ajunseră alături de ea. Urmărind privirea lui Carmen, Lucas scăpă un blestem și ceru ajutor pentru a-și da jos rucsacul greu din spate, după care se apucă să-și scoată instrumentele din cutiile de mușama.

Sandy strânse din buze și începu să facă o evaluare mentală a atuurilor ei: tăria și slăbiciunile relative ale studenților ei, numărul de zile cât vor ține proviziile pe care le aveau la ei, caracterul curiei proiectate – instrumente pentru controlul cărora Lucas dovedea o afinitate înnăscută. Dădu din cap. Își asigurase forță mai mult decât suficientă pentru simpla reglare tectonică pe care o planificaseră, își putea pune credința incontestabilă în fața acelei noi provocări dacă avea să dezvăluie vreo deficiență în rândul studenților. Va face o demonstrație cerându-le opiniile, dar știa deja că era o încercare pe care o putea duce la bun sfârșit.

Ford ajunse pe culmea muntelui, nu tocmai urcând, ci mai curând împleticindu-se până în zona stâncoasă, unde se strângeau ceilalți. După ce își înălță capul și privi în jur, spuse:

– Echipa de prospectare, care a descoperit eroarea în orientarea șirului muntos, nu a ajuns până aici.

– Membrii ei căutau în mod special proiecte pe care universitatea le putea realiza, spuse Sandy. Dacă ar fi fost aici, ar fi chemat Serviciul Misiunii, nu pe noi.

Întinzându-se sub ei, înconjurat de terenuri agricole cultivate și având presărate pe suprafață câteva bărci de pescuit făcute din lemn, se afla un lac netrecut pe hartă.

Sandy îi puse pe Ford și pe ceilalți studenți studioși să catalogheze toate textele pe care le aduseseră cu ei, astfel încât să fie integrate în bibliografia ei de lucru. Speră ca vreunul dintre ei să fie în acele momente pierdut în gânduri privind drumurile pe apă, așa cum Ford era distras de faună.

Lucas așeză instrumentele de observație pe trepiede într-un semicerc acceptabil de pios, iar Sandy le îngădui la doi sau trei dintre ceilalți să înceapă măsurătorile preliminare vizuale ale dimensiunilor lacului.

– Mi se întoarce stomacul pe dos, spuse Lucas în timp ce privea prin tubul de alamă al unei lunete. Am crescut văzând tot felul de blasfemii cumplite, dar nu mi-aș fi imaginat că cineva poate să facă așa ceva.

– Trebuie să lucrezi la asta, replică Sandy. Lucas se referea la caracteristica de teren pe care o avea în centrul imaginii, un baraj artificial făcut din pământ, având și un deversor mobil. Misionarii văd lucruri și mai grave în fiecare zi.

Tânărul nu reacționă. Nu-și abandonase ambiția, nici măcar după ce ea îl luase în râs. *Surorile și frații noștri din Serviciul Misiunii,* spusese ea cu autoritatea cuiva pe care doar cineva

care părăsise acel ordin o putea avea, *compensează prin fals zel ceea ce le lipsește în ceea ce privește instruirea și accesul la divin. Oricine poate muta un munte cu biciul și cazmaua.*

Schițele îi înfățișară activitatea lor, pe care le adnotară împreună cu numărătoarea și codificarea structurilor arhitectonice, linii de garduri și recolte.

– Acelea sunt depozite pentru grâu, spuse el. Aceea e o casă de întruniri. Dincolo e o moară.

Era genul de lucru asupra căruia îi spusese ea să se concentreze. Lucrul cel mai bun pe care îl avea de oferit cineva era suprapunerea domeniilor personale de o neașteptată pricepere la uriașa cantitate de Cartografie acceptată. Trecutul barbar al lui Lucas, memoria holografică a lui Ford, scrierea cultivată a lui Carmen. Propria judecată.

– Acolo sunt *marmote!* exclamă Ford. Se uitară toți și-l văzură rotind discul de mărire al unuia dintre binocluri. La fel ca în cartea mea!

Nu era genul care să zâmbească triumfător, lucru pe care Sandy îl aprecie. Cu o mișcare din cap, ea se declară de acord cu modul de cercetare, iar el se grăbi spre raftul improvizat pe care câțiva dintre prietenii lui îl folosiseră pentru a depozita cărțile cât scriau listele.

Nedușii la biserică arătau la fel ca Sandy, deosebindu-se doar prin amănunte ale îmbrăcămintei, modul de transport și măsura în care curia permitea interacțiunea cu ei. În cazul micilor șoferi, de exemplu, se dăduse aprobarea tacită pentru schimburi comerciale, din cauza controlului pe care îl dețineau de multă vreme asupra liniilor de autobuze. Însă ea nu auzise de *marmote*, și recunoscu asta.

– Pe-aici se numesc „săpători", spuse Lucas. Nu știu ce are Ford despre asta. N-am auzit să aibă vreun lac, dar ele au ajuns întotdeauna în sate odată cu legumele, din câte știu.

– Nu întotdeauna, spuse Carmen. În glosele hărților după care lucrăm nu există nimic despre generații neduse la biserică. Sunt la fel de noi ca și lacul.

Sandy își dădu seama că ei se aflau într-un moment în care trebuiau educați.

– Veniți toți aici, să ne strângem. O să avem un curs.

Studenții se așezară pe un teren mai drept în interiorul potcoavei închipuite de instrumente, apoi își întinseră pături și-și scoaseră carnețele și obiecte de scris. Ford își lăsă jos bestiarul, cu un loc marcat pe la o treime din el cu ajutorul unui evantai galben-deschis alcătuit din frunze de gingko.

– Carmen a ridicat o problemă interesantă, spuse Sandy după ce începură cu o rugăciune. De-a lungul coamei lanțului nu există nicio evidență cartografică privind acești săpători sau indiferent cum li s-ar spune.

– Nu cred totuși că asta are vreo importanță, zise Carmen. Nu există evidențe nici privind stația de autobuz, nici privind satul lui Lucas. Orașele și drumurile sunt perdele transparente și în afara cadrului nostru.

Sandy recunoscu citatul ca fiind extras din autobiografia unui cleric radical, care era când și când agreat în campus. Era departe de litera scrisă, dar nici nu era un eretic nici făcând un efort de imaginație și, pe de altă parte, când era mai tânără, manifestase și ea câteodată entuziasm față de interpretări colorate ale doctrinei. Fu dezamăgită că fata îngăduia înclinației ei către eroare să transpară atât de limpede în fața celorlalți, dar lăsă de la ea, convinsă că unul dintre studenții mai conservatori va aborda subiectul.

– Construirea de drumuri nu afectează peisajul? întrebă Lucas prinzând firul. Făcătorul de hărți a *folosit* constructori de drumuri ca să taie canioane pe tot continentul. Ford, Carmen ar trebui să vadă liniile de tăiere de pe hărțile în contur ale rutelor de autobuz.

Înainte de răspunsul lui Ford, care părea oarecum stânjenit de acel schimb de cuvinte, Carmen spuse:

– Nu mă refer la Făcătorul de hărți, Lucas, ci la *familia* ta, din satul prin dreptul căruia am trecut ieri.

– Ușurel, Carmen, spuse Sandy. Ne îndepărtăm de subiect. Întrebarea clară este *dacă* există o eroare. Eroarea este evidentă. Putem simți umiditatea ei în adierea care bate spre înălțimi în aceste momente.

Era momentul să schimbe drumul, să îi întoarcă pe poteca adevărată înainte de a se gândi la asta.

– Întrebarea este cât de mult intenționăm să corectăm, spuse ea.

Nu *dacă* să corecteze, nu le lăsa alternativa asta. Îi va lăsa să dezbată gradul de acțiune pe care să o întreprindă, nu dacă vor acționa.

Cei mai sofisticați dintre ei – Ford și Carmen, desigur, dar chiar și Lucas, spre cinstea lui – înțeleseră aluzia și se uitară la ea cu sprâncenele ridicate. Apoi Lucas reveni la subiect și îndrăzni să spună ceva.

– Nu ne-am pregătit pentru așa ceva. În partea lui cea mai întinsă, lacul are mai mult de 1,5 kilometri lățime.

– Da, așa e, spuse Sandy conclusiv. Carmen? La ce scară ai făcut schița văii?

Fata îi întinse un teanc de file.

– 24 la 1. E bine așa?

– Bine, bine, spuse Sandy. Îi zâmbi lui Ford. Asta e o transformare pe care o pot face și eu în minte. Așadar... dacă ar fi să compar dimensiunile *barajului*... și își împreună sprâncenele, începând să calculeze. Comparând barajul cu creasta, creasta pe care am venit să o mutăm este de aproape trei sute de ori mai mare.

Toţi începură să vorbească în acelaşi timp şi contrazicându-se. Un număr mulţumitor de studenţi erau pur şi simplu impresionaţi de inteligenţa ei şi părură să se relaxeze, siguri că va fi o chestiune simplă acum, când li se prezentase problema în perspectiva adecvată. Dar Carmen scrijelea câteva cifre pe pământ cu încheietura degetului arătător, iar Ford răsfoia paginile cu anexele dintr-una dintre cărţile lui, în timp ce Lucas...

Acesta se ridică şi contemplă valea. Nu se uita către lac şi baraj şi nici chiar la satul creaturilor fără de biserică, cei care îl construiseră. Se uita spre dreapta, în josul versantului estic al muntelui pe care se aflau, în josul văii fluviale spre locul în care, îşi dădu seama brusc Sandy, crescuse el, spre oraşul de pe râu, în care se opriseră în ziua precedentă.

Ford ridică vocea în cadrul unei discuţii aprinse pe care o avea cu alţi doi sau trei colegi.

– Nu se pune întrebarea ce va provoca atât de multă apă topografiei din aval? Cum să spun, ştiu că, teologic vorbind, hidrologia e o problemă foarte spinoasă. Dar am interveni în chestiunea eroziunii, nu? Ce se întâmplă dacă apa eliberată acoperă terenuri care vor ajunge să fie nescrise din cauza a ceea ce am făcut noi?

– Asta chiar *este* o problemă spinoasă, Ford, interveni Sandy uitându-se drept în ochii lui Lucas. Care e cea mai bună cale de a soluţiona problema?

Şi, dând din cap, Lucas îi răspunse:

– Tăiem prin el.

Mai târziu, în timp ce aproape toţi studenţii meditau înaintea ceremoniei, Sandy o văzu pe Carmen trecând de la un instrument la altul, făcând reglaje minuţioase şi triangulând diferite imagini ale lacului şi satului. Apoi făcu nişte notaţii rapide în caietul ei de schiţe.

– Nu e deloc productiv să petrecem prea mult timp analizând efectele secundare ale unei erori, să știți, spuse Sandy.

Carmen se mută de la un instrument la altul.

– Nu cred că este chiar atât de ușor să stabilești care este efectul secundar și care e... în fine, spuse ea.

Sandy pierduse mulți studenți buni din pricina atitudinii distrase pe care o observa acum la Carmen. Întinse mâna și pivotă cilindrul în jos, astfel încât lentila receptoare să se îndrepte direct în pământ.

– Carmen, nu e nimic de văzut acolo.

Fata evită să o privească direct.

– Mă gândeam să înregistrez...

– Nimic de văzut, nimic de înregistrat. Dacă ai putea coborî să discuți cu ei, nu ai înțelege nicio vorbă de-a lor. Dacă te-ai uita în colibele lor mărunte, nu ai găsi nimic mântuitor; nu există nicio cruce atârnată pe pereții casei lor de întruniri, niciun Iisus ai marmotelor săpătoare. Când apa va scădea, nu vom vedea nimic de-a lungul lacului în afara unui strat de mâl și gunoaie azvârlite de ei de pe mal. Lacul nu deține niciun secret pentru a ni-l revela. Știi bine asta.

– Cărțile lui Ford...

– Cărțile lui Ford sunt scrise de antropologi care, din punctul de vedere al savanților respectabili, sunt pe jumătate vraci și care își păstrează acreditarea prin faptul că notele lor de teren reprezintă surse bune de informații pentru Serviciul Misiunii. Ford le citește, pentru că are o imaginație hiperactivă și îi plac prea mult poveștile – mulți studenți care se concentrează asupra arhivelor dau dovadă de asemenea slăbiciuni. Cei mai mulți renunță la asta dacă sunt bine îndrumați. Așa cum se va întâmpla și cu Ford, e prea inteligent ca să nu o facă. Tot astfel cum tu *ești* prea inteligentă ca să aluneci

înapoi spre religia părinților tăi și să începi să cauți suflete pentru a le salva, acolo unde nu există niciun suflet.

Cu ochii închiși, Carmen inspiră adânc și își ținu răsuflarea. Când îi deschise, expresia de pe fața ei îi trăda consimțământul.

– Nu este cel mai mărunt păcat al meu pentru care te silesc să pierzi atât de mult timp ca să mă consiliezi, doamnă reverend, spuse ea pe un ton oficial.

Sandy zâmbi și o strânse prietenește de umăr.

– Curiozitatea și empatia sunt sănătoase și prețioase, *señorita*, spuse ea. Dar trebuie să ții minte că există canale adecvate spre care să dirijezi aceste lucruri. Rugăciunea și studiul sunt cele mai bune, dar băutura și distracția slujesc și ele în doze mici.

Făcând ochii mari, Carmen râse nervos. Sandy își dădu seama că fata nu se simțea întru totul în largul ei din cauza turnurii neașteptate pe care o luase discuția, ceea ce era, desigur, o parte a strategiei de tratament a recidiviștilor. Oamenii tineri sunt mult mai ușor de îndrumat spre „păcate" banale și nevătămătoare și îndepărtați de gândurile care pot fi de-a dreptul primejdioase.

– Adu-i pe ceilalți aici, imediat, îi spuse Sandy. Trebuie să ne apucăm de treabă.

Carmen îi aduse curând pe colegii ei și se strânseră cu toții în jurul lui Sandy. Lucas coborâse pe versantul estic îndeajuns de mult ca să strângă lemne uscate, iar acum le aprinse cu o cremene și oțel din trusa lui de călătorie. Sandy aruncă o mână de tămâie în flăcări.

Ford fusese numit prin consens lector al seminarului, astfel încât deschise textul.

– „Binecuvântați sunt Făcătorii de hărți" ... începu el.

– „Pentru că ei sunt însetați de adevăr", încheiară toți.

Apoi începură să se roage și să cânte. Sandy se întoarse cu spatele la ei – acum erau mai curând membrii unei congregații decât studenți – și își deschise inima spre pământul de sub ea. Simți afrontul lacului necartografiat ca o cătță trasă peste față, o restricție asupra pământului care împiedica respirația și viața.

Sandy le arătă cum să testeze vânturile predominante și cum să încline cădelnițele cu modele în V, astfel încât focurile purificatoare să cadă pe punctele potrivite de-a lungul barajului.

În cele din urmă, trasă cu degetul trecut prin cenușă câte un simbol pe încheietura și fruntea fiecăruia, inclusiv pe ale ei, și, cu o rugăciune, aprinse uleiurile din *primorusul* cădelniței. În clipa în care flăcările flămânde începură să iasă ca niște fascicule din cădelniță, repetă rugăciunea pentru a intensifica focul, apoi își dădu acordul pentru a continua restul.

Barajul nu se sfărâmă cu o explozie spectaculoasă de noroi, bolovani și apă. În schimb, se atrofie pe durata întregii după-amiezi, măcinându-se sub forța rugăciunilor, în timp ce vocile lor răgușiră. În cele din urmă, râul îndiguit își uni glasul cu al lor și grăbi corectarea.

Nebisericoșii din vale încercară preț de câteva ore să-și tragă bărcile pe mal, însă întinderea de noroi dintre apă și docurile lor care se clătinau crescu rapid. Începură apoi să-și strângă și să-și împacheteze puținele bunuri din casele meschine, apoi, curând, în șir, porniră șerpuit spre munții dinspre est, ca o linie de furnici care fug de pe un mușuroi când sunt sub o lupă ținută la soare.

Având culmea spre vest, valea căzu în umbra serii cu mult înaintea taberei Cartografilor. Aceștia încă puteau vedea valea și, așa cum îi promisese Sandy lui Carmen, apa muribundă nu avea de dezvăluit niciun secret.

TEMUTA SIMETRIE[1]

MINSOO KANG

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

[1] Expresie preluată, voit sau nu, din poezia *Tigrul (The Tiger)* de William Blake (1757–1827). Versiunea în limba română, Cicerone Theodorescu, BPT 1981 (n. tr.).

Temuta simetrie, o fabulă plăcută, cu o savoare amintind de Borges, în care apar o fantomă, un soldat și rolul cititorului, a fost publicată pentru prima oară în *Of Tales and Enigmas (Prime Books),* minunata și variata colecție de debut a lui Minsoo Kang, cuprinzând aproape în întregime povestiri originale. Kang, în prezent profesor asistent de istorie la University of Missouri, St Louis, a trăit în Coreea, Austria, Noua Zeelandă, Brunei, Iran, Germania, și nu numai. Povestirile sale au apărut în *Lady Churchill's Rosebud Wristlet*, iar studiile și eseurile i-au fost publicate în *The American Historical Review,* Manoa și *The Times Literary Supplement.* În prezent lucrează la o istorie a roboților, dar și la un roman a cărui acțiune se desfășoară în Coreea.

K.L. și G.G.

Bineînțeles că am auzit foarte multe povești cu fantome pe vremea când îmi satisfăceam serviciul militar în Republica Coreea, la o bază din apropierea zonei demilitarizate, unde probabilitatea de a muri pe neașteptate era ca un nor care plutea permanent asupra vieții de zi cu zi. Poveștile porneau

de la simple întâmplări accidentale (o santinelă de noapte a cărei lanternă se stinge în mod invariabil când trece prin locul unde un soldat a murit călcând pe o mină) și se terminau cu unele extrem de complicate (despre morminte pângărite, spirite ale pădurii, o femeie dementă dintr-un sat apropiat, dispărută pe dealuri după ce-și ucisese toată familia, și spiritele fără cap ale unor soldați care adormiseră în timp ce făceau de planton și fuseseră decapitați de nord-coreeni). Cea care m-a impresionat cel mai mult este o poveste populară, ce mi-a fost relatată de un caporal dintr-o unitate de recunoaștere. Este o povestire neînsemnată, cu o morală previzibilă, probabil o versiune modernă a unei legende tradiționale ce-și are originea pe plan local, însă eu mă simt atras de ceea ce aș putea denumi simetria acestei fabule moderne.

La mai puțin de o lună după ce am fost avansat la gradul de soldat-fruntaș, am petrecut câtva timp ca pacient într-un spital militar situat la câțiva kilometri sud de cartierul general al corpului de armată răspunzător de coordonarea apărării a ceea ce se numește „coridorul central" dintre provinciile Gyeongi, în est, și Gangwon, în vest. Patul alăturat era ocupat de caporalul An, fost jucător profesionist de baseball, care suferea de un ulcer grav. Într-o noapte extrem de ploioasă de iulie, neputând adormi după ora stingerii, am încercat să facem uitate durerile și dorul de casă relatându-ne unul altuia povești de groază, ca niște copii. Cum eram mai mic în grad, am început prin a-i povesti acțiunea unui film de groază foarte bun, vizionat cândva, în Los Angeles, la o oră târzie din noapte; într-o altă viață, când eram un simplu student lipsit de griji care își petrecea timpul lenevind pe plaja din Santa Monica, citind romane Darkbloom[1] și născocind povești, în loc să

[1] Anagramă a scriitorului Vladimir Nabokov (n. tr.).

lucrez la disertația pe care trebuia să o susțin. Am reușit să îl sperii de-a binelea pe An printr-o prezentare vie, apoi a sosit rândul lui să devină povestitor. După ce și-a adunat gândurile o vreme, mi-a relatat o întâmplare despre o santinelă dispărută de la unitatea lui.

După ce a încheiat instruirea de bază la Nonsan, An a fost trimis la o unitate de recunoaștere de pe front, una dintre garnizoanele cele mai dure din întreaga armată. Târziu, într-o noapte, „părintele" lui (în jargonul de armată, acesta fiind un caporal care se ocupă de un soldat proaspăt sosit, pentru a-l îndruma) l-a trezit cu o lovitură scurtă de palmă peste frunte și i-a spus să se pregătească pentru a intra în serviciul de santinelă. Mai erau zece minute până la ora două dimineața când, tremurând în vântul care le biciuia trupurile și fețele, amândoi au pornit prin noaptea rece de ianuarie spre postul la care trebuiau să ajungă. Acesta era cel mai îndepărtat de cazarmă, astfel încât au fost siliți să ajungă într-un colț izolat de la capătul sudic, unde An nu mai fusese până atunci. Buncărul în sine era așezat mult sub un delușor care domina un sătuc aflat dincolo de gardul din sârmă ghimpată. După ce au schimbat santinelele care își încheiaseră misiunea și și-au ocupat pozițiile înapoia sacilor cu nisip, An a observat în apropiere o structură rectangulară care arăta ca un alt post de pază. S-a întrebat de ce se afla atât de aproape, însă și-a dat seama că nu era cazul să i se adreseze caporalului înainte de a i se vorbi.

Începătorii se temeau de plantoane executate noaptea, deoarece soldații mai mari în grad profitau de întuneric și de starea de izolare ca să îi pedepsească pentru infracțiuni pe care le comiseseră probabil anterior ori doar pentru a-i hărțui ca să mai uite de plictiseală. Noaptea se petreceau multe violențe fizice. An se aștepta să fie pedepsit, pentru că avusese

necazuri în acea zi cu comandantul companiei, din cauză că nu reușise să își cureţe arma în mod corespunzător, însă caporalul – fost agent de ordine la un club de noapte, care avea obiceiul să le răsucească subordonaţilor urechile până când aceştia simţeau că le-au luat foc – a rămas neclintit şi tăcut, părând cufundat în propriile gânduri.

Timpul se scurgea într-un ritm înnebunitor de lent, pe măsură ce frigul se furişa prin uniforma lui An, pătrunzând până la piele. A încercat să facă uitată amorţeala îngheţată care i se răspândea în tot corpul, concentrându-se asupra şuieratului pe care îl scotea vântul printre copaci. Zgomotul străpungător îi chinuia mintea, însă era mai bine să sufere de plictiseală, şi-a zis el, decât să facă genuflexiuni, în timp ce „părintele" lui l-ar fi lovit în cap cu piciorul.

Trecuseră deja două ore când a tresărit văzându-l pe caporal încremenind pe neaşteptate şi ridicându-şi arma, după care acesta a început să verifice zona. Şi An a devenit încordat şi a căutat din ochi ceva mişcare în beznă, dar nu a observat nimic. O clipă după aceea, An şi-a dat seama că odată cu zgomotul făcut de vânt se auzea şi un alt sunet, acela scos de o femeie care plângea şi care venea dinspre celălalt post de pază.

– Ce e asta? a întrebat el simţind că stomacul i se strânge de teamă.

– Stai liniştit, i-a spus caporalul cu glas şuierat şi tremurător.

Asta l-a făcut pe An să devină şi mai agitat, mai ales că l-a văzut pe câinosul caporal la fel de înspăimântat.

Au rămas ca împietriţi şi au ascultat lamentaţia nefirească vreme de aproape o eternitate, după care aceasta s-a stins treptat, lăsând în urmă doar vâjâitul firesc al vântului.

– Ce-a fost plânsetul acela? a întrebat An.

– Ţi-am spus să-ţi ţii gura, nenorocitule! s-a răstit caporalul, stânjenit de faptul că i se făcuse frică.

Ceea ce mai rămăsese din acea oră s-a scurs într-o tăcere încărcată de teamă, până când, în cele din urmă, au fost schimbaţi din post de următoarele plantoane. S-au întors precipitaţi la sala de Operaţiuni, unde au raportat ofiţerului de serviciu îndeplinirea misiunii, şi s-au dus la cazarmă. După ce s-au dezechipat, caporalul i-a făcut semn lui An să-l urmeze la baie. Acolo s-au rezemat cu spatele de un radiator şi au fumat în tăcere, încălzindu-se şi calmându-şi nervii. Istoria pe care caporalul i-a spus-o după aceea se petrecuse cu câţiva ani în urmă. Când acesta era un simplu soldat, auzise povestea de la un sergent care susţinea că îi cunoscuse pe cei implicaţi şi jurase că totul era adevărat.

La acea bază existase un anume sergent Hong, care cunoscuse o tânără, pe domnişoara Jin, care era chelneriţă la un bar dintr-un sat apropiat. Îl amuza să flirteze cu o fată nevinovată de la ţară, care se simţea măgulită să fie băgată în seamă de un absolvent de colegiu de la Seul, deşi acesta mai avea câteva luni de serviciu militar de executat şi nu avea nicio intenţie s-o mai vadă după aceea. Într-o duminică, el a obţinut o permisie de o zi şi s-a întâlnit cu fata la un bar, după ce ea ieşise de la serviciu. Uşor ameţit de băutură, Hong a invitat-o pe Jin să meargă cu el la un motel. După ce a fost refuzat, pe el l-a iritat rezerva arătată de ea şi s-a prefăcut că pleacă în grabă. Fata s-a dus după el, rugându-l să se oprească şi să-i îngăduie o explicaţie. I-a spus că, deşi ţinea foarte mult la el, nu putea face ceea ce îi ceruse din cauza unei promisiuni pe care o făcuse tatălui ei.

Rămas văduv şi aflând că va muri din cauza unui cancer pulmonar, bătrânul se temuse că atrăgătoarea lui fiică va deveni prostituată, la fel ca multe alte fete sărace şi lipsite de

apărare din satul aflat în apropiere de baza armatei. De aceea, pe patul de moarte, el o pusese să jure pe viața ei că va rămâne fecioară până la măritiș.

Cum sergentul Hong părea supărat, domnișoara Jin i-a spus că se putea revanșa față de el în alt mod. Exista o fată pe care o cunoștea și care se întâlnea des cu un soldat de la bază. Când făcea de planton la un anumit post – aflat la poalele unui mic deal din apropierea satului –, el îi telefona, iar ea se strecura până la el la ora stabilită, cu niște vin din orez și câteva gustări. Deoarece ea îi spusese domnișoarei Jin cum să ajungă în acel loc, va face și ea același lucru pentru Hong.

Spre sfârșitul următoarei săptămâni, când a aflat că va fi transferat acolo, Hong i-a telefonat domnișoarei Jin, care i-a promis că va veni. Mai târziu în acea seară, când el împreună cu un caporal pe nume Min s-au îndreptat spre acel loc, Hong i-a povestit despre fată. Era într-o dispoziție proastă, deoarece comandantul de pluton îl hărțuise toată ziua, astfel că s-a supărat din nou când ea a refuzat să se culce cu el. I-a spus caporalului că fata era o mică târfă provocatoare, iar discuția a denaturat, cei doi hotărând să-i dea o lecție în acea noapte.

La scurt timp după ce au intrat în post, domnișoara Jin a venit aducând vin din orez, iar ei l-au băut repede. După ce s-au îmbătat, au atacat-o și au violat-o cu rândul timp de aproape o oră. După ce au terminat, au gonit-o pe fată, amenințând-o că, dacă va spune cuiva ce pățise, o vor găsi și o vor ucide. Ea s-a întors în satul ei, la cămărița din spatele unei ferme, unde locuia. Acolo s-a spălat pe îndelete cu apă rece ca gheața, a îmbrăcat ce avea mai bun și s-a spânzurat de un copac desfrunzit din apropierea casei.

Trei zile mai târziu, soldații care făceau de planton la acel post noaptea au auzit plânsetul unei femei. Unul dintre ei i-a strigat să iasă, dar lamentația a continuat. Apoi au cercetat

zona cu minuțiozitate, dar nu au găsit pe nimeni. Au rămas în post încă o jumătate de oră, ascultând-o pe femeia invizibilă care plângea, după care, speriați, s-au întors în fugă la sala Operațiunilor și au raportat incidentul. Același lucru s-a întâmplat aproape în fiecare noapte. Lucrurile s-au înrăutățit atât de mult, încât toți soldații de la bază se temeau să meargă în acel loc, întrucât chiar și cei mai sceptici se întorceau la bază terorizați.

Comandantul regimentului, colonelul Hwang, venit în inspecție la bază, a aflat de la un sergent-major din unitate despre postul de pază bântuit. Cum avea o mătușă care fusese șaman renumit în provincia Jeolla, colonelul era receptiv la astfel de povești și a hotărât să vadă despre ce era vorba. În acea noapte, la ora la care se spunea că încep plânsetele, el împreună cu un căpitan i-au însoțit în respectivul post pe soldații care executau paza. Nu au avut mult de așteptat, pentru că zgomotul nefiresc s-a auzit curând.

Întrucât fusese învățat din copilărie cum să se poarte cu o fantomă, colonelul s-a apropiat de locul din care se auzeau plânsetele. Cu glas calm și serios a întrebat ce spirit era acolo și ce durere îl făcea să rămână în lumea celor vii. După câteva clipe, în fața lui a apărut imaginea unei tinere cu fața palidă și părul despletit, cu ochii plini de lacrimi care se scurgeau spre o umflătură vânătă din jurul gâtului. Când a văzut silueta firavă cu capul plecat și mâinile împreunate în față în semn de bună-cuviință, teama i-a fost înlocuită de milă. Apariția i-a vorbit cu glas domol, fără să-și înalțe capul, și i-a spus cine fusese cât trăise. I-a povestit despre promisiunea pe care i-o făcuse tatălui ei muribund, despre sergentul Hong, care se împrietenise cu ea, și despre felul în care el și caporalul Min o violaseră, făcând astfel să-i fie imposibil să mai trăiască. După ce a tăcut, colonelul Hwang a întrebat-o dacă va fi

mulțumită în caz că îi aducea pe cei doi în fața justiției. Ea a spus că acest lucru i-ar alina furia, dar nu și tristețea, după care a dispărut în întuneric, însă scâncetele ei au continuat să răsune în noapte.

În ziua următoare, colonelul Hwang a ordonat o anchetă. Sergentul Hong și caporalul Min au fost identificați rapid și arestați. Deși Hong mai avea de satisfăcut doar o lună de serviciu militar, stresul în care trăise de când păstrase acel secret îngrozitor îl doborâse, astfel încât a mărturisit imediat. Cei doi au fost trimiși la închisoarea unității, dar după trei zile au fost găsiți spânzurați în celulele lor.

Când caporalul An a terminat de povestit, am rămas impresionat de precizia narațiunii, dar m-am simțit nemulțumit de ceea ce inițial am perceput drept o imperfecțiune în simetria ei. Un rău comis fusese îndreptat; un secret ieșise la lumină; sinuciderea victimei prin spânzurare dusese la moartea făptașilor în același mod; prin mijloace supranaturale, justiția triumfase și se restabilise echilibrul. Povestea ar fi trebuit să se încheie astfel, dar se părea că lucrurile nu stăteau așa. Soldații au continuat să audă plânsete noaptea, deși An m-a asigurat că acest lucru se întâmpla acum mult mai rar. Însă comanda unității a desființat postul de pază cu pricina și a construit altul în apropiere, în locul de unde și An auzise plânsetele. Prin urmare, fantoma nu-și găsise pe deplin pacea, revenind din când în când la locul violului pentru a jeli din cauza celor petrecute acolo.

După ce am mai analizat povestea, mi-am adus aminte că ea îi spusese colonelului Hwang că aducerea făptașilor în fața justiției îi va alina furia, dar nu și tristețea. Mi-am dat seama că tristețea fetei nu era provocată de sfârșitul ei îngrozitor, ci și de faptul că fusese privată de viață. M-am gândit atunci că lucrul dorit de fată, ceea ce avea să aducă în sfârșit odihna

spiritului, era ca povestea ei să fie scrisă, astfel încât ea să capete o nouă viaţă, fie şi numai ca personaj al unei povestiri. Sunt silit aşadar să ajung la tulburătoarea concluzie că ea plângea, de fapt, pentru a fi auzită de mine, avându-l pe caporalul An drept mesager. Aşa că, în această noapte întunecată şi pustie încerc să îi alin suferinţa făcând-o să existe într-o lume a cuvintelor.

Şi astfel devin o parte, ecuaţia definitivă în temuta simetrie a poveştii ei, şi, la fel ca şi voi, îmi imaginez fantoma domnişoarei Jin amuţind în cele din urmă când renaşte în amintirea voastră.

BALADĂ &

COPILUL, COPILUL MEU

William Hope Hodgson

Traducere din limba engleză
Gabriel Stoian

William Hope Hodgson s-a născut în Essex, Anglia, în 1877. În viața sa relativ scurtă, a realizat multe opere, în special povestiri și romane horror, fantasy și science fiction. Cel mai cunoscut roman al său este *The House on the Borderland*. A scris și poezii, dar puține i-au fost publicate în timpul vieții. A atras, de asemenea, atenția ca fotograf. A murit într-un bombardament în 1918.

Night Shade Books a publicat *The Collected Fiction of William Hope Hodgson* începând cu 2003, cu intenția de a edita un set de cinci volume cu opera lui.

Baladă și *Copilul, copilul meu* au fost publicate în *The Lost Poetry of William Hope Hodgson*, editată de Jane Frank și având drept coeditori *PS Publishing* și *Tartarus Press*.

E.D.

Baladă

Cei ce-şi fac pat în ape-adânci

Pe moarte suntem noi
Şi marea-i calmă ca un lac.
Lacrimi copiii dau şuvoi
Iar unii-s bolnavi fără leac.
Şi şapte-s morţi
Şi mamele fac patul pentru toţi.

Pe moarte suntem noi
În două luntri pline
Micuţii zac greoi
Muţi, surzi faţă de-oricine.
Şi-s doisprezece morţi
Şi mamele fac patul pentru toţi.

Pe moarte suntem noi
O altă zi s-a dus
Nu-i plânset de copil s-ogoi
Într-un atât de trist apus.
Căci sunt cu toţii morţi
Şi mamele fac patul pentru toţi.

Suntem cu toţi pe moarte
Şi zorii dau s-apară
Şi mamele zac toate
Pierdute-n dimineaţa clară
Într-o tăcere de temut
Şi patul le-am făcut.

Suntem cu toţi pe moarte,
Soarele serii tot scoboară,
Iubitul meu plânge, se zbate,
Slăbit de suferinţ-amară
Crezând că moartă am căzut
Fără de pat făcut.

Suntem acum pe moarte
Iubitul m-a văzut răpusă
În braţe-i, şi departe,
Dar l-am văzut, nu-s dusă.
Nici el n-a fost cruţat
Şi braţele-i sunt al meu pat.

Tăcerea mă-nfioară
Iubitul eu mi l-am apropiat
De trupu-mi ca să moară
Şi tânăra lui frunte
Lipită e de mine
Şi astfel a aflat
Că, liniştit, s-a stins treptat
Şi trupu-mi îi e pat.

Copilul, copilul meu

Copilul meu este pe moarte
Copilul meu nu-i viu
Şi oasele-mi plâng toate
Lângă un pat pustiu.

Îl întâlnesc pe prima treapt-a scării
Pe care el urca și cobora căzând
Grăbesc pe lângă colțul amintirii
Cu gânduri ce nu le voi rosti nicicând.

Îl întâlnesc în pragul ușii-aceste
Pe lângă el trec în tăcere
Micuțul meu ce nu mai este
E singur, scăpat de-orice durere.

Îmi văd copilul în camera tăcută
În care patul mic scânceşte noaptea toată
Un glas pustiu în bezna mută
Cândva atât de straniu luminată.

Și brațele-și desface soțul meu, uimit.
Dar vai! copilul e-aproape ghemuit
Copilul ce în brațe mi-a murit
Și inima-mi e seacă și sufletul sleit.

Când fusta ce-am purtat-o o ridic
O umbră fuge mută și grăbită
Acolo-avea culcuș copilul meu cel mic
Copilul ce-mi muri în acea zi cernită.

PĂRINTELE MUERTE & TRUPUL

LEE BATTERSBY

Traducere din limba engleză
OANA IONAȘCU

Lee Battersby trăiește în Perth, în Australia de Vest, împreună cu soția sa, scriitoarea Lyn Battersby, înconjurați de cei cinci copii și de tot felul de lucruri ciudate care se petrec în casă. Este autorul a peste cincizeci de povestiri, unele dintre ele fiind adunate sub titlul *Through Soft Air*. A câștigat premii ca Aurealis, Ditmar și Australian Shadows, iar proza sa a fost publicată în antologii precum *Writers of the Future, vol. 18, Znak Sagite*, dar și în *Woman's Day*. Este foarte implicat în proiectul Clarion South, 2007. În 2012 a văzut lumina tiparului primul său roman, *The Corpse-Rat King*, urmat de *Marching Dead* în 2013. Îl puteți găsi la www.battersby.com și la battersblog.blogspot.com, unde așteaptă să-l provocați cu întrebări.

Părintele Muerte & trupul, una dintr-o serie de povestiri brodate în jurul acestui personaj, a apărut prima oară în numărul 36 din *Aurealis*.

În Costa Satanas despre foarte puține lucruri se poate spune că sunt complet adevărate. Iar printre cele care sunt astfel cel mai adevărat este imposibilitatea de a atinge vârful

Point Arrival, acel deget noduros de pământ care amenință oceanul în partea vestică a orașului. Sau estică, depinde de unde privești ori de cine ești în momentul în care privești.

Multe ipoteze au circulat de-a lungul vremii în încercarea de a da o explicație izolării sale: de la anomalia geologică la trupul unui uriaș sau la blestemul unui amant gelos. Ultima este preferata mea, probabil pentru că este cel mai aproape de adevăr. Totuși, astăzi, Point Arrival își datorează solitudinea unei surse cu totul diferite, una mai lumească decât ar bănui cineva: uneori îmi place să mă retrag în singurătate.

După un urcuș lung, șerpuit, mi-am întins pătura de picnic, mi-am desfăcut un sendviș cu brânză și gem și am luat o mușcătură. M-am așezat și, cu fața mângâiată de briza oceanului, am deșurubat capacul termosului. Aroma de espresso macchiato special pregătită de Benito D'Amico s-a învolburat în aer și a fost purtată de curentul marin către plajă. Și, în vreme ce moleculele se combinau, îi priveam pe turiștii dependenți de soare înfășurându-se în prosoape și refugiindu-se pe plajă ca să murdărească de nisip șezlongurile din răchită ale lui Benito.

Prima sorbitură din cafeaua lui Benito este un ritual solemn, unul plin de înțelesuri, în ciuda ambalajului ordinar. Mă străduiesc din răsputeri să nu fiu niciodată, dar niciodată deranjat. De aceea apariția femeii a fost pentru mine ceva atât de incredibil și de enervant totodată.

– Uf, a răsuflat ea ștergându-și fruntea transpirată cu o bandană înfășurată în jurul încheieturii ciocolatii în chip de manșetă. Ce urcuș...

A dat ocol ultimului colț de stâncă și s-a plantat în fața mea, ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru de pe lume.

– Așa și trebuie!

Paharul meu nu parcursese încă jumătate din drum către buzele însetate. L-am așezat din nou pe pătură.

– Iartă-mă că te întreb, dar cum ai ajuns până aici?

M-a învrednicit cu o privire blândă, care îmi punea la îndoială deplinătatea facultăților mentale.

– Pe jos. Nu-mi spune că puteam lua autobuzul!

– Nu. Doar că... am bâiguit, uitându-mă în jur la sanctuarul meu pângărit, locul ăsta e privat.

– O, îmi pare rău. Nu mi-am dat seama. Fotograful mi-a zis... Este al dumneavoastră?

– Se poate spune și așa, am murmurat eu. Fotograful ăsta... e un tânăr de culoare care are o cameră ciudată?

– El e.

Femeia mi-a zâmbit și mi-am impus să nu observ ce zâmbet minunat are.

– Mi-a zis că o să-mi placă priveliștea.

– Cred și eu!

Henri Anglomarre suferă de o incapacitate incurabilă de a sta singur. Vrea să-și arunce blestemul asupra mea, ăsta fiind unul dintre motivele pentru care urc din ce în ce mai des la Point Arrival în ultima vreme.

– Într-una dintre zile voi fi nevoit să-i explic înțelesul cuvântului „intimitate".

– Îmi pare rău, a replicat ea măsurându-mă din cap până-n picioare. Hei, tu ești preotul despre care vorbește toată lumea?

– Le tot spun că nu sunt preot!

– Nu. Nici nu arăți ca unul. Aia e cafea? Îmi dai voie? Aș ucide pentru o cafea bună!

– Poftim, i-am întins eu paharul, apoi termosul. Și-a cam pierdut aroma.

A sorbit adânc din licoarea neagră, după care s-a întins pe spate în iarbă. A lăsat să-i scape o șoaptă de plăcere printre buzele-i întredeschise. Mi-am făcut de lucru împăturind pledul

pe care l-am tras de sub picioarele ei lungi în timp ce mă străduiam să le ignor. Sendvișurile le-am lăsat pradă pescărușilor ce se roteau deasupra noastră. Musafira nepoftită mi-a urmărit mișcările, apoi s-a ridicat molatic, a înșurubat paharul pe gura termosului și mi l-a înmânat cu un aer de regret.

– Și-a pierdut aroma?! a exclamat ea cu ochii la norii jucăuși. Domnule, dar ăsta este un răsfăț!

Am zâmbit – în ciuda iritării –, iar ea mi-a întins fără șovăială o mână delicată.

– Bonnie Crake.

Pielea îi era moale la atingere, ușor bătătorită în zonele unde intra în contact cu instrumentele. Strângerea îi era fermă, hotărâtă.

– Ei bine, domnișoară Crake... am zis și i-am indicat o cărare pe care n-ar fi descoperit-o niciodată fără ajutorul meu. Îmi faceți onoarea de a mă însoți înapoi în oraș?

Străbătuserăm jumătate din lungimea plajei, când am zărit o ceată de copii adunați în jurul unei materii indistincte care zăcea grămadă pe nisip. M-am îndreptat către ea, cu Bonnie pe urme.

– Ce e, un cadavru?

Copiii s-au îndepărtat ușor pe măsură ce noi înaintam. Am îngenunchеat alături și am pipăit moviliță. Era rece, în ciuda arșiței după-amiezii, și nu semăna cu absolut nimic întâlnit de mine vreodată.

– Nu e un cadavru, a infirmat Bonnie după ce s-a lăsat și ea pe genunchi și a încercat senzația atingerii. Totuși, este carne.

– Așa e.

Am apucat între arătător și degetul mare o fărâmă din lucrul acela, moment în care copiii au întors capul, strâmbându-se dezgustați. M-am adresat unuia dintre ei:

– Kaylee, du-te și adu-l pe Henri, te rog! Îl găsești la Benito.

– Bine, Părinte, a zis fata și a pornit-o în pas alergător, plină de importanță.

M-am întors către Bonnie.

– Aș spune că e un monstru marin eșuat.

– Un ce?

– Un monstru marin. Sunt aduși de maree din când în când. Oamenii de știință spun că poate fi vorba despre o sepie uriașă atacată de caşaloți, am lămurit-o eu zâmbind peste grămada de carne bulbucată. Sau poate nu... Henri va fi în măsură să ne lumineze.

– E om de știință?

– Nu chiar.

Tatăl lui Henri fusese antrenor de fotbal în țara sa natală, Camerun, dar și un om care se ghida după superstițiile tribale. Fiul său fusese înzestrat cu capacitatea de a „simți" animalele, însușire latentă în străfundul lui până când evenimente recente o scoseseră din nou la iveală. Speram ca el să identifice animalul misterios, înainte de a-l arunca la gunoi. Peste un minut, alerga ridicând nori de nisip în urma lui Kaylee și afișând un zâmbet triumfal pe mutra lui voit inocentă. Am scos o acadea din buzunarul jachetei. Kaylee și-a primit răsplata binemeritată, apoi și-a luat tălpășița, iar eu i-am surprins pe Henri și pe Bonnie șușotind cu capetele plecate.

– Ți-am spus eu, zicea el.

Și-au îndreptat poziția corpului când mi-au zărit privirea. La chicotelile lui Bonnie am răspuns cu o sprânceană ridicată a uimire. Am atins masa aceea informă.

– Aveți vreo idee?

Henri a îngenuncheat, s-a aplecat și și-a lipit fața de carnea rece și alunecoasă. După câteva minute – timp în care

am evitat privirea interogatoare a tinerei–, s-a dat înapoi și s-a uitat în sus, la mine.

– Nimic. Orice ar fi nu e animal.

– Și-atunci ce este? a intervenit Bonnie, insinuându-se între noi.

Am dus mâna la buzunarul jachetei și am scos un scalpel și o eprubetă sterilă.

– Asta am de gând să aflu.

De-a lungul a ceea ce unii ar numi „nenumărate" vieți, am acumulat cunoștințe din variate domenii. Unele mai practice decât altele. De pildă, cum să folosesc un microscop. Însă, chiar și-așa, a trebuit să verific de trei ori înainte să mă încred în ceea ce-mi vedeau ochii.

– E de om!

– Ce?!! a exclamat Henri înclinându-se pe taburetul său. Ești sigur?

– Aș fi vrut să nu fiu!

– Dar cum este posibil? a întrebat Bonnie. A sărit de pe marginea bancului de lucru pe care stătea și m-a înghiontit cu cotul ca să-și facă loc. S-a uitat prin microscop cu ușurința pe care ți-o dă practica.

– Grămada aia trebuie să aibă un metru și douăzeci de centimetri lungime. Și nu are niciun os, niciun schelet.

A reglat lentila, s-a cufundat în tăcere, apoi a rostit:

– Rahat! Ai dreptate. E om, fără îndoială.

Ne-a privit chipurile nedumerite.

– Scuze, am uitat să vă spun. Sunt medic legist.

– Ei, asta-i bună! Chiar foarte bună, nu, Părinte? a izbucnit Henri în hohote.

Bonnie a chicotit. Pentru a-mi ascunde consternarea, am luat lamela din microscop și am dus-o la bancul pe care

îl foloseam pentru diverse investigații neobișnuite. Am amestecat puțin busuioc cu mandragoră rasă și cu lapte de balenă albă. Am pisat craniul unui mamifer de mult pierdut în extincție și l-am amestecat cu celelalte, apoi am luat pe deget un strop din mixtura rezultată și l-am întins pe o bucățică de carne, rostind incantații într-o limbă pe care o cunoșteam doar eu și încă trei călugări din Tibet.

– Are voie să facă așa ceva? a șoptit Bonnie.

– Nu e preot în adevăratul sens al cuvântului, a replicat Henri.

Asta mi-a smuls un zâmbet. Se pare că mă fac plăcut de oameni. Am pus fâșia de carne pe o lamelă nouă și am introdus-o din nou la microscop.

– Așadar, continui să crezi că e de om? m-a întrebat Henri în timp ce eu m-am aplecat s-o studiez.

Amestecul de pe lamelă revela fără tăgadă misteriosul proprietar al acelei părți de trup. Mă holbam la ea, nedorind ca șocul recunoașterii să se întrevadă în vocea mea.

– E mai mult de-atât, i-am spus. Este cineva cunoscut.

Costa Satanas are multe trăsături fascinante, printre care topografia. Dacă te pricepi să conduci un ATV și știi unde să te uiți, poți călători de-a lungul întregului oraș în mai puțin de câțiva pași. Ajunsesem deja de vreo trei minute în fața ușii hotelului Quixote al Mamei Casson, când Bonnie și Henri abia își făceau apariția în cel mai îndepărtat colț al străzii.

– Într-una dintre zile, a zis Henri gâfâind când a ajuns lângă mine, să-mi arăți și mie harta locului ăstuia.

– E încuiată, am arătat eu către ușă. Și nu răspunde nimeni.

– Încuiată? Mama C. a încuiat ușa hotelului?

Am avut un schimb de priviri neliniştite. Mama Casson nu zăvora niciodată uşa de la Quixote. Nu vedea niciun obstacol în a-i uşura buzunarele clientului pe timpul zilei.

– Dacă într-adevăr ea era cea de pe plajă, atunci nu ea a tras zăvorul.

– Nu crezi că ea este, aşa e?

Am stat o clipă pe gânduri cu privirea la masa de carne pe care o căraserăm de pe nisip până în camera frigorifică a lui Benito.

– Mama este unul dintre cei mai vechi locuitori şi unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Dacă ea este, nu voi înceta să caut răzbunarea faţă de oricine i-a făcut asta. Dar nu cred că era ea. Cu siguranţă.

Mi-am scos şperaclul din buzunarul jachetei.

– Avem o singură cale de a afla.

– Scuzaţi-mă, a zis Bonnie trecând printre noi şi căutându-se în poşetă.

A scos o cheie, a introdus-o în broască şi a descuiat uşa.

– După dumneavoastră.

– O cheie?! a murmurat Henri în timp ce păşea pe holul întunecat.

– Sunt la fel de surprins ca tine, i-am replicat.

Nu-mi aduceam aminte ca Mama Casson să fi avut vreo cheie, şi locuiam aici încă dinainte de întemeierea oraşului. Ne-am oprit înfioraţi la mijlocul coridorului, în dreptul apartamentului femeii. Uşa era închisă. Am ciocănit.

– Mama?

Dinăuntru n-a răzbătut niciun răspuns. Am bătut mai tare şi am mai strigat o dată. Dar ea tot n-a răspuns. Henri s-a repezit să apuce clanţa, însă l-am oprit.

– N-aş face asta încă.

Mama Casson fusese alungată din ținuturile natale, sub acuzația de vrăjitorie. Nu era vrăjitoare, nu în totalitate, însă cunoștințele sale în tarot le depășeau pe ale mele în multe privințe. Amuletele le putea face și în somn. Un iz care plutea în aerul îmbâcsit al coridorului mi-a stârnit suspiciuni.

– Mame? am întrebat uitându-mă la ei cu surprindere. De ce i-ar fi frică de mame?

– Cu siguranță n-ai întâlnit-o pe-a mea.

Am zâmbit la gluma chinuită a lui Henri.

– Bine, poți să intri.

A răsucit fără zgomot clanța. Aerul din apartament era curat, dar cam nepotrivit pentru o femeie care își petrecea tot timpul liber amestecând în oale, cratițe și căldări. Am schimbat câteva priviri cu Henri, am pășit înăuntru și am căutat întrerupătorul.

– Ce naiba?! a exclamat Henri trecând pe lângă mine.

Ultima oară când călcaserăm în casa asta, camera păruse sufocată de rafturi. Cărți și amintiri din diverse călătorii coabitau într-un haos primitor. Acum totul dispăruse, și în locul lor...

– E un altar.

– Ți-a pomenit vreodată despre așa ceva?

– Nu, am răspuns eu și am înaintat un pas. Nu, nu a pomenit.

– Dar ești preotul ei.

– De câte ori să-ți mai spun...?

Am ajuns în colțul cel mai îndepărtat și m-am aplecat să cercetez altarul.

– Nu se poate!

– Ce este? s-a auzit vocea lui Bonnie din prag.

Ne-am întors către ea, care ne tot făcea semne disperate.

– Este...?

– Poţi să intri.

– Ştiţi... am un copil!

– A, stai puţin.

Am scos un medalion dintr-un buzunar al jachetei, m-am dus până la ea şi i l-am prins în jurul gâtului.

– Sfânta protectoare Ana. Acum ar trebui să te simţi mai în siguranţă.

Am luat-o de mână şi am condus-o înăuntru, neluând în seamă ingenuitatea prefăcută pe care o exprima chipul lui Henri. Bonnie a aruncat o privire la imaginea care constituia fundalul altarului şi a suspinat.

– Măicuţă sfântă! *Matris of templum, matris nostri fides, servo quod indulgeo nos ut vos did qui unseated quod pessum ire vos.*

– Ce? Ce-a spus?

– Nu ştiu, am răspuns.

– E o rugăciune, ne-a lămurit ea. Către Maica Sfântă Ioana.

– O recunoşti?

Bonnie ne-a adresat un zâmbet:

– Şcoala catolică de fete. Trebuia să avem şi noi *eroii* noştri.

– Are cineva bunătatea să mă lumineze şi pe mine? a cerşit Henri ridicând din sprâncene.

Am arătat spre imaginea imprimată.

– Este fotografia unei statui care odinioară împodobea un altar de pe Vicus Papissa din Roma.

– Vicus ce?

– Calea Papesei, i-a tradus Bonnie.

– Papesa Ioana.

În momentul în care i-am pomenit numele, femeia din fotografie a întors capul şi m-a învrednicit cu o privire rece şi iscoditoare. Bonnie a făcut un pas înapoi, dar eu am oprit-o.

– Nu e momentul să fugi acum.

A rămas stană de piatră. M-am străduit să nu observ căldura trupului ei atenuată de pielea tremurândă.

– A păstorit sub numele de Papa Ioan al VIII-lea, în secolul al IX-lea, deghizată în bărbat. Numai că s-a îndrăgostit de un tânăr episcop din cabinetul său. În timpul unei plimbări pe Vicus Papissa, au apucat-o durerile facerii și a dat naștere unui copil. A fost spânzurată împreună cu pruncul și cu iubitul ei.

M-am uitat la imaginea imprimată.

– Asemănarea nu-i face nicio favoare.

Femeia din fotografie a deschis gura, iar o voce ca foșnetul unui nisip străvechi a răsunat în încăpere.

– Unde este?

– Cine? a șoptit Bonnie.

– El. Unde este el?

Vocea a devenit mai stridentă, chiar mânioasă. Și-a ațintit ochii asupra mea, schimbându-și expresia pe măsură ce începea să mă recunoască.

– Tu! Cum de-ai putut...?

– Fugiți! le-am strigat tovarășilor mei și i-am împins către ușă.

În urma noastră s-au auzit trosnete și zbierete de furie. Ne-am bulucit pe coridor. Am trântit ușa, dar am apucat să zăresc altarul năruit și creatura ieșită pe jumătate din fotografie.

– Medalionul! Repede! am răcnit eu arătând spre obiectul ce atârna de gâtul lui Bonnie.

L-a smuls și mi l-a înmânat. L-am înfășurat în jurul clanței, am scuipat peste el de trei ori și am murmurat o incantație în aramaica neagră.

– E papă! le-am explicat eu în timp ce îi îndemnam afară din clădire. E mama unui întreg cult. Inversând vraja, am putea-o reține pentru o vreme.

– Catolicismul nu prea poate fi numit *un cult.*

– Toate religiile sunt culte, am replicat când am ajuns pe trotuar.

– Ce mai preot! a mormăit Bonnie în urma mea.

– Dar el nu e preot! a ripostat Henri, numai că eu eram prea preocupat ca să-i savurez intervenția.

– Așadar, unde mergem? Doar n-o s-o lăsăm acolo?!

Am privit peste umăr. Nu-mi închipuisem că voi mai retrăi durerea ce-mi sugruma gâtul.

– Nu. Vom merge să cerem ajutorul unui medic psihiatru.

– Despre ce e vorba, Părinte? Sunt extrem de ocupat!

Domnul Gull avea un cabinet pe Strada Jonglerului, mai jos de atelierul foto al lui Henri. Era mereu ocupat, în ciuda faptului că nu mai practica medicina, cel puțin nu pe localnici. N-am luat în seamă privirea pofticioasă cu care a cântărit-o pe Bonnie și i-am explicat care era problema. Gull mă urmărea gânditor, privind peste degetele împreunate.

– Și ce treabă am eu cu asta?

– Am nevoie să pătrund mai adânc în psihicul ei. Am nevoie de cineva cu experiență.

– Spre deosebire, să spunem, de-o femeie? a izbucnit Bonnie.

– Sir William a fost medicul Maiestății Sale Regina, am lămurit-o eu, fără să-mi iau ochii de la privirea iscoditoare a doctorului. A fost, de asemenea, o autoritate mondială în domeniul tratării nebuniei la femei și primul om care a pus un diagnostic clar de epilepsie, ca să nu mai vorbesc despre

studiile sale cu privire la fenomenele oculte. Așa că este persoana potrivită, crede-mă.

Gull și-a dres glasul cu emfază, s-a ridicat de pe scaun și a început să măsoare camera cu pași mărunți.

– Nu mă mai ocup de consultații. Doar știi asta.

– Da. Știu.

– De ce? a intervenit Bonnie.

– Pentru că nu mai este necesar.

– Sir William este preocupat de transsubstanțiere, am spus eu încercând să păstrez un ton neutru. Mai ales de transformarea cărnii de femeie în altceva.

– În altceva *superior*, Părinte.

Gull a traversat încăperea ca să cerceteze portretul Victoriei închipuit de Walter Sickert.

– Maiestatea Sa a fost o femeie remarcabilă, puternică din punct de vedere mistic, dar și... tulburată. Și-a prevăzut moartea și a știut că asta avea să anunțe decăderea imperiului. Am fost însărcinat cu găsirea unei modalități de a o transforma în ceva superior, nesupus modificării.

– Și au murit cinci prostituate...

– Au fost transsubstanțiate, Părinte. Înnobilate. Așa cum a fost și regina în cele din urmă.

– Ia stai puțin! a strigat Bonnie și a făcut un pas înaintea mea, postându-se în fața robustului chirurg. Regina Victoria? Dar asta a fost...

– Acum o viață, nu mai mult.

S-a întors către mine, ridicând brațele a disperare.

– E prea de tot. E mult prea de tot. Monștri marini eșuați care, de fapt, sunt oameni, fotografii care prind viață și mă atacă, acum doctori fără vârstă care trăiau bine-mersi și în urmă cu o sută patruzeci de ani... a tunat ea îndreptându-se către ușă. E inadmisibil! Sunt în vacanță! Două săptămâni la soare. Atâta tot!

– Bonnie!

Mi-am rezemat mâna de umărul ei și am lăsat o parte din ființa mea să-și croiască drum prin propria-mi piele și să pătrundă în ea. A înlemnit și mi-a aruncat o privire sălbatică.

– Înțeleg că ești speriată. Dar situația este foarte reală și foarte urgentă. Pleacă, dacă dorești, dar nu-ți pot asigura protecția. Ea te-a văzut.

Gull s-a băgat între noi. Bonnie s-a uitat în sus la el. Mi-am retras mâna, iar ea s-a sprijinit fără vlagă de mine.

– Cinci prostituate, a murmurat.

– Cinci martire, a corectat-o el în timp ce-i ștergea lacrimile ce-i șiroiau pe obraji. Și de-atunci m-am mai perfecționat.

– Adică tu ești...

– Sunt chirurg, domnișorică, nimic mai mult.

Pentru câteva clipe Gull s-a pierdut în contemplarea mută a portretului. Am simțit un val de singurătate și scuzele nerostite adresate posesoarei chipului pictat. Mă întrebam ce aveau să-și spună după-amiezile când erau singuri-singurei, iar ea putea coborî din ramă în siguranță. În cele din urmă el a înclinat capul, apoi s-a întors către mine cu ochii năpădiți de amintiri.

– Părinte, această femeie...

– Așa...

– Pare că cere pe cineva. O persoană de sex masculin. Dacă a trecut prin transformare și vine înapoi, o face întrucât nu poate fi împlinită fără el.

– Fără cine?

– Fără copil, probabil. Sau fără iubit. Sau fără amândoi.

Calmul din ochii lui atoateștiutori m-a tulburat până în adâncul ființei.

– Crezi că știi cine ar putea fi acela, Părinte?

– Da, am murmurat. Da!

În spatele casei mele, la capătul unui coridor care apare numai atunci când este absolut necesar, se află o cămăruță. Acolo îmi păstrez suferințele, greșelile și faptele rele pe care nu le pot îndrepta și pe care nu suport să le duc cu mine. Mi-am sprijinit palma de ușă și m-am întors către tovarășii mei.

– Așteptați-mă în bucătărie, vă rog.

Au plecat. Am închis ochii și am deschis ușa, pășind în beznă. Nicio luminiță nu pătrunde în acea încăpere. Nici nu e nevoie. Pot găsi ce caut și pe întuneric. Drept înainte, pe raftul de sus, zăcea o lădiță din lemn de pin, care măsura exact 60 x 20 centimetri. Am ridicat-o cu ambele mâini și m-am îndreptat către tovarășii mei. Ușa s-a încuiat cu repeziciune în urma mea, așa cum face întotdeauna, până la următoarea solicitare.

– Ce-i aia? a întrebat Henry atunci când eu am depus cu grijă cutia pe masa din bucătărie.

Am forțat capacul să se deschidă și m-am uitat la mica siluetă dinăuntru.

– Fiul meu, am răspuns cu glasul înecat de durere. Bonnie a înghițit un nod și a început să șoptească o rugăciune în latină. Henri se holba, pur și simplu, cu degetele albindu-i-se de încleștare pe marginea mesei.

– Ioana nu a fost spânzurată pentru că a fost femeie, am spus eu, apoi am ridicat ușor trupușorul din sipet. A fost un papă bun. Oamenii o iubeau. Era pe punctul de a iniția o nouă eră în privința responsabilității pontificale, sporind influența Bisericii asupra domeniilor importante ale apropiatei Epoci întunecate. A fost un administrator eficient, incoruptibil, sfânt în orice gând și faptă.

Mi-am cuibărit la piept fiul, netezindu-i o sprânceană de pe chipul mumificat.

– Cei de la putere știau că era femeie, dar nu le păsa. Ioana slujea bine Biserica. Chiar și atunci când s-a măritat în secret

cu un membru al cabinetului său și a rămas însărcinată, i-au reorganizat agenda, potrivit cu starea ei. Mama Bisericii avea să devină mama unui prunc. Era o a doua șansă, un simbol care să-i reunească pe credincioși în fața lui Dumnezeu. Uniunea perfectă a credinței, a umanității și maternității.

– Numai că... a bâiguit Henri.

– Numai că i-a venit sorocul cu o lună mai devreme, în timp ce străbătea străzile Romei. Și l-a născut pe el.

Am mângâiat cornițele fiului meu, apoi solzișorii de-a lungul cozii terminate în furculiță.

– Pe fiul meu.

– Nu... nu înțeleg...

– Corpul ei l-a respins, bănuiesc.

Mi-am ridicat privirea de la chipul lui smochinit.

– Ioana era reprezentantul lui Dumnezeu pe Pământ. În ea se petrecuse o schimbare, o *transsubstanțiere*. Soțul ei nu era diabolic, însă carnea lui avea o astfel de obârșie. Ea nu l-a mai putut purta în pântece, așa că pur și simplu l-a... dat afară. Iată motivul pentru care a fost spânzurată.

Am ridicat mica făptură către ei.

– Iată de ce s-a întors.

– Dar... asta a fost acum mai bine de o mie de ani! a îngăimat Bonnie, cu ochii holbați la copil. Cine ești? *Ce* ești?

S-a dat înapoi, împiedicându-se cu zgomot de un taburet. Am rostit cu toată blândețea de care sunt în stare:

– Sunt bătrân și încerc să fiu înțelept și mult mai bun decât am fost cândva.

– O, Doamne, ești... ești...

– Nu, am răspuns citind urmarea în ochii ei. Nu sunt el. Nici măcar nu se consideră tatăl meu. Eu sunt doar o parte pierdută, atâta tot.

– Nu! a țipat ea în timp ce se retrăgea spre ieșire. Nu!

A dat ușa de perete și a zbughit-o în stradă.

– Bonnie! am strigat, apoi către Henri: Du-te după ea, te rog. Ai grijă de ea. Va avea nevoie de ajutorul tău.

Henri a trecut pe lângă mine. Ajuns în pragul ușii s-a întors și în privirea lui am văzut mai mult oboseală decât frică.

– Dar tu? N-ar trebui să te duci tu după ea?

– Am niște treburi de rezolvat, am spus îmbrățișându-mi fiul.

Holul hotelului Mamei Casson era învăluit în tăcere în vreme ce eu mă îndreptam spre apartamentul ei cu mica povară în brațe. Amuleta era încă înfășurată în jurul clanței. Mi-am lipit urechea de ușă, dar dinăuntru nu se auzea niciun zgomot.

– Mi-ar fi groază, dacă nu mi-ar fi atât de frică, am mormăit cu vocea lui Hawkeye Pearce din M.A.S.H. și am desfăcut amuleta. Am băgat-o în buzunarul jachetei, am împins ușa și, dintr-o mișcare, am intrat în cameră. Odată ajuns de partea cealaltă, am eliberat aerul din plămâni, căci îmi ținusem respirația.

Înăuntru era întuneric; ravagiul provocat de atacul frenetic al Ioanei abia se întrezărea în lumina emanată de silueta ei care plutea la un metru în fața mea. Se holba la mine, chipul ei, pe care cândva îl ținusem în palme, fiind acum o caricatură schimonosită, iar ochii, niște fante prelungi pline de ură și disperare. A întins către mine mâinile terminate în gheare lungi, aviare mai degrabă decât umane. I-am imitat gestul, arătându-i copilul.

– L-au ținut în saramură. După ce l-au luat, l-au tăiat în patru, l-au ținut în saramură, apoi l-au trimis în patru țări păgâne și l-au îngropat în pământul ce nu mai poate fi sfințit niciodată.

Ioana a plutit către mine și și-a pus ghearele sub mâinile mele. M-am retras, iar fiul meu a rămas acolo, susținut de ectoplasmă și de dragostea nemărginită a mamei lui.

– Mi-a luat șase sute de ani să-l găsesc, am șoptit. Dar până la urmă am reușit.

A ridicat privirea de la micul trup. Lacrimi iridescente îi brăzdau obrajii. Cu buze crispate a murmurat un nume care nu-mi mai aparținea de peste un mileniu. Apoi și-a dus la piept mica făptură, într-un gest caricatural și nepământean de alăptare. Cu mâna liberă mi-a atins obrazul. Era umedă, spre surprinderea mea.

– Îmi pare rău, am spus. N-am vrut să...

– Nu!

Ioana și-a îndreptat brusc atenția către ușă. S-a retras plutind de-a lungul camerei, cu un sâsâit plin de furie.

– Lasă-l în pace!

M-am întors și am văzut în prag silueta lui Bonnie.

– Bonnie, nu!

A înaintat cu pumnii ridicați, mimând o figură de Jeet-kun-do. Cum a trecut pragul, vraja de apărare a Mamei Casson s-a activat, iar ea a fost săltată și izbită cu o bufnitură umedă de peretele coridorului. A rămas lipită acolo, la un metru deasupra podelei. Mânat de un impuls, am plonjat spre ușă, rostind o antivrajă în încercarea de a o elibera. Am auzit un țipăt în spatele meu. Bonnie își începuse alunecarea de pe perete. Ioana a trecut ca o furie pe lângă mine și s-a contopit cu trupul neajutorat al lui Bonnie.

Fata a țipat, iar eu i-am ținut isonul. Am prins-o de talie, în încercarea de a o extrage din silueta cuprinsă de nebunie a fostei mele iubite. Sub privirile mele s-a transformat în gelatină, vocea slăbindu-i pe măsură ce devenea un boț de carne. A căzut la podea cu un plescăit moale. Ioana mi-a aruncat o privire fugară înainte să se îndepărteze plutind pe coridor și să se avânte spre cerul liber. Am rămas îngenuncheat, cu cadavrul rece al lui Bonnie în brațe, strigând-o până ce glasul mi-a fost înecat în lacrimi.

Henri mă aștepta la mine acasă.

– Cum... ce-ai pățit?

– Du-te la Benito, i-am spus și mi-am făcut loc pe lângă el, îndreptându-mă spre bucătărie. Vreau o sticlă din cel mai bun vin roșu. Cel mai bun, ai înțeles? Sticla pe care o are ascunsă în buncăr și de care își închipuie că nu știe nimeni. Ține, am zis și mi-am golit un buzunar plin cu monede. Du-te imediat!

– Acceptă și dubloni?

– Henri! m-am răstit la el – lăsând mânia să se insinueze în tonul meu –, apoi i-am întors spatele. Du-te! Spune-i că la Mama Casson mai e un monstru marin pentru camera lui frigorifică.

– Da, Părinte.

Ușa s-a închis cu un clic, iar eu m-am dus la treabă. Într-o oră am terminat ce aveam de făcut și l-am așteptat pe Henri. S-a auzit un ciocănit, și tânărul fotograf și-a făcut apariția cu o sticlă de vin în mână.

– Am adus... ce nai...?

În cel mai ascuns cotlon al casei am o cămăruță plină de lumânări. Cu fiecare secol mai fac câte un rând, impregnându-le cu esența celor mai importante experiențe din ultima sută de ani. Odată aprinse, ele aruncă un anumit tip de umbre, astfel încât amintirile sunt eliberate și umplu camera. O duzină de lumânări încercuiau bucătăria. Henri stătea acum în pragul ușii frumos decorate a sălii de mese a Papei Ioan al VIII-lea, în noaptea în care am făcut pentru prima dată dragoste. Stăteam la masă, simțind sutana strâmtă și aspră pe piept.

– Mulțumesc, Henri. Las-o aici.

A traversat camera uluit, rotindu-se în încercarea de a surprinde cât mai mult.

– Cum...? Adică ce-i locul ăsta? Cum ai...?

– Acum are copilul.

M-am concentrat asupra sferei de calm ce se cuibărește la mine în piept ori de câte ori sunt pe cale să ajung la un sfârșit care mă transformă.

– Copilul are nevoie de tată. Soția are nevoie de soț.

– Ce-ai de gând să faci?

– Să mă transform, Henri. Toți avem nevoie de o schimbare pentru a atinge o stare superioară a ființei. Dacă n-o facem, rămânem pe loc, ba, mai rău, regresăm. Și, dacă regresăm, murim.

Am dat să mă caut în buzunarul jachetei, apoi am realizat că port sutană și m-am dus la servantă ca să iau un tirbușon. M-am aplecat asupra sticlei și am scos dopul, cu un mormăit satisfăcut.

– E pe drum. Trebuie să pleci.

– Eu... Bine...

Henri s-a îndreptat spre ușă, a deschis-o, apoi s-a întors către mine.

– Mult noroc, Părinte!

– La revedere, Henri!

A părăsit casa, iar eu am rămas în așteptarea iubitei pierdute. Nu s-a lăsat prea mult așteptată. În câteva minute s-a înfățișat înaintea mea, strălucind albăstrui în lumina mohorâtă a lumânărilor. Purta același veșmânt ca în amintirile mele: o cămășuță comodă din bumbac, preferata ei în intimitatea apartamentului său. Avea părul strâns într-un coc lejer și o floare la ureche. Însă gâtul ei strica toată iluzia. Era răsucit într-o parte, capul înclinat într-o poziție pe care numai un spânzurat o poate atinge. Chiar și în moarte, chiar și după ce și-a regăsit copilul, n-a putut trece peste acest moment dureros.

– Doamnă..., am înclinat capul indicându-i sticla de vin, ...vrei să mi te-alături?

A plutit spre scaunul opus. Am turnat băutură în două pahare și am împins unul în fața ei.

– În sănătatea ta!

Mi-am înălțat paharul și am sorbit. Ioana l-a apucat pe al ei cu o mână fantomatică și l-a dus la gură. Sub ochii mei vinul i-a alunecat pe gât, câțiva stropi brăzdându-i obrazul înclinat și picurând pe fața de masă. M-am ridicat și m-am dus la servanta pe care erau așezate două farfurii și un vas cu legume proaspete și o bucățică de carne închisă la culoare. Am tăiat carnea în felii pe care le-am aranjat apoi pe farfurii. Am așezat una înaintea Ioanei, cu carnea spre ea. Apoi mi-am reluat locul, am tăiat o feliuță și am dus furculița la gură.

– Pentru fiul nostru! am zis și am mâncat.

Ioana a acceptat toastul meu și a ridicat tacâmul din argint în dreptul buzelor. A mestecat și a înghițit. Dumicatul a alunecat până ce a întâlnit funia din jurul gâtului și s-a înțepenit. A mai înghițit o dată și încă o dată, însă carnea a rămas înțepenită.

– Interesantă operație, nu crezi?

Ioana s-a uitat la mine cu ochii bulbucați, cu mâinile încercând să înlăture obstrucția.

– Am găsit-o până la urmă într-un sipet îngropat în curtea Palatului regal din Tokyo. Era păzită de un spirit shinto invocat cu acest scop. E inimă, doamna mea. Inima fiului tău.

Mi-am lăsat ușor tacâmurile pe masă, m-am ridicat și m-am dus în spatele ei, sprijinindu-mi mâinile pe spătar. M-am aplecat spre ea, am închis ochii și am șoptit.

– Alegerea diavolului, nu crezi? Carnea te va otrăvi, spirit dur ce ești, dacă o lași acolo. Sau o poți refuza scuipând-o.

Numai că trebuie să te întrupezi ca să faci asta. Orice-ar fi, tot te transformi.

I-am sărutat urechea și am simțit un gâdilat electric la contactul buzelor cu substanța ei.

– Ce alegi, dragostea mea?

N-a scos niciun cuvânt, aproape împietrită din cauza conștientizării situației în care se afla. Am rămas cu ochii închiși, încercând să-mi amintesc parfumul lui Bonnie sau legănatul șoldurilor Mamei Casson în timpul mersului.

Camera devenea din ce în ce mai rece. Materia este energie condensată într-o formă ce se mișcă lent. Spiritul este o ființă alcătuită din energie. Se poate transforma din nou în trup. Are nevoie de voință și de o modificare chimică. Stăteam tăcut contemplând reacția endotermică a Ioanei, până când s-a încovoiat și am auzit sunetul sufocării din gâtul proaspăt întrupat. Am văzut în minte chipul îngrozit al lui Bonnie și transformarea indubitabilă a cărnii Mamei Casson pe lamela microscopului, am privit cum toate imaginile se contopesc și sunt absorbite în sfera de calm din adâncul ființei mele. Apoi am întins mâinile și mi-am încolăcit degetele în jurul gâtului ei.

– Răzbunarea mea nu va înceta niciodată!

Am strâns până ce încheieturile mele au început să vibreze, până ce ultima ei dorință de a lupta s-a stins sub puterea mâinilor mele. Apoi am rămas singur în cameră, doar cu respirația mea liniștită ținându-mi companie.

I-am îngropat la Point Arrival. Patru morminte, unul mai mic decât celelalte, fiecare având la căpătâi o lumânare veche de un mileniu. Odată treaba dusă la bun sfârșit, m-am așezat pe un pled și am băut un ultim păhărel de cafea din termos. Am vărsat restul, lăsând fluidul fierbinte să se scurgă în iarbă. Henri mă aștepta în josul pantei.

– Te simți bine?

– Nu!

– Dar te vei simți?

– Rămâne de văzut.

Am scos dintr-un buzunar o mică fiolă plină cu fum, i-am scos dopul și am lăsat conținutul să se împrăștie în aer. Limba pe care o vorbesc este atât de veche, încât singurele cuvinte ce au dăinuit sunt cele din această vrajă și sunt rostite doar de mine. Point Arrival a început să se vadă ca prin ceață, apoi a dispărut. La risipirea fumului, nici urmă de promontoriu. În locul lui se găsea o mică plajă, ușor accesibilă. Henri a răsuflat ușurat.

– Un lucru n-am înțeles.

– Ce anume?

– Ce căuta Mama C. pe plajă și cum de nu a remarcat-o nimeni?

I-am ocolit privirea.

– Nu știu.

– Ce?

– Nu sunt perfect, Henri. Sunt doar un om.

M-a măsurat cu o privire neîncrezătoare, chipul lui vorbind de la sine despre adevărata-i părere. După care a dat din umeri și a schimbat subiectul.

– Cum rămâne cu fiul lui Bonnie?

– Am făcut toate demersurile necesare pentru a fi îngrijit cum se cuvine.

Tânărul fotograf s-a uitat, dincolo de mine, la noua plajă, apoi în văzduh, acolo unde ar fi trebuit să fie cele patru morminte.

– Câteodată mă înspăimânți, știai asta?

– Nu mai mult decât mă înspăimânt pe mine.

I-am întors spatele și am luat-o pe lungul drum către casă.

WINKIE

MARGO LANAGAN

Traducere din limba engleză
ELENA-CRISTINA NAN

Margo Lanagan a publicat trei colecții de nuvele speculative: *White Time*, *Black Juice* și recenta *Red Spikes*. Povestirile ei au câștigat două premii World Fantasy, două premii Ditmar, trei premii Aurealis și premiul de onoare Michael L. Printz. În plus, au fost nominalizate pentru multe alte premii, printre care Nebula, Hugo și The James Tiptree, jr Award. În anul 2005, precum și în 2007, Lanagan a predat în cadrul Clarion South. Locuiește în Sydney, Australia. De asemenea, a publicat poezie și literatură pentru copii și adolescenți. Puteți accesa blogul ei la www.amongamidwhile.blogspot.com.

Winkie a fost una dintre povestirile originale din colecția Red Spikes.

Ollyn stătea trează alături de frații Keller care sforăiau. Bărbatul se holba la ea pe fereastră.

„Mă voi duce acasă, și-a zis ea. Cumva. De îndată ce va pleca el. Voi scăpa de-aici; voi fugi acasă. Chiar dacă o să mai vină pe lume un bebeluș; voi sta cuminte într-un colț. Dar nu mai pot să rămân aici. Nu pot să rămân nici măcar o clipă

mai mult decât sunt nevoită. Însă nu sunt destul de curajoasă."

– Ești numai piele și os, nu-i așa? remarcase Tod Keller seara trecută, când fata își făcuse, sfioasă, apariția în pragul ușii de la bucătărie. Nici măcar nu te-am observat printre frații tăi.

Mama Keller izbucnise în râs, un râs neașteptat, care o făcuse pe Oll să tresară.

– Poți s-o bagi în dulap, a zis ea. Poți să-i faci culcuș pe șemineu la noapte, nu-i așa, floricico? a continuat, atingând-o pe Oll cu degetul sub bărbie și zgâriind-o precum o așchie de lemn.

Era un bărbat prea înalt. Extraordinar de înalt. Nu cunoștea pe nimeni care să poată privi în cameră peste pervazul vreunei ferestre de la etaj. Dacă se putea numi „privit" felul în care ochii i se perindau de la stânga la dreapta, fără a se îndrepta vreodată în aceeași direcție – cel puțin din câte văzuse Oll. Fusese destul de înțeleaptă ca, ori de câte ori zărea o rază de lumină, să rămână nemișcată și să se prefacă adormită. Respira lent, în vreme ce inima îi bătea să-i sară din piept.

Bărbatul a înaintat pe alee, murmurând o întrebare. A bătut încet în tocul ferestrei, așa că acesta era singurul lucru pe care Oll îl putea face ca să nu se retragă la auzul sunetului slab și totuși răsunător.

„Pleacă, urâtanie, ca să mă pot întoarce acasă", și-a zis ea.

Te rooog! De ce se comporta așa acum? Știa că mamei îi displăcea și totuși geamătul venea din lăuntrul ei și avea nevoie, pur și simplu avea nevoie să o simtă aproape pe draga ei Mamă; nu înțelegea de ce Mama nu se oprea o clipă din treburi, ca să o ia în brațe și să o liniștească. Măcar o dată și ar fi fost de-ajuns.

Ia-o de pe mine, șuierase Mama printre dinți.

Huvvy o îndepărtase, desfăcându-i unul câte unul degetele încleștate.

Vino, melc ce ești, caracatiță mică și lipicioasă, a spus el râzând, în timp ce ea scâncea.

Preț de-o clipă, Ollyn se pierduse cu firea, gândindu-se că va muri de frică.

Și acela fusese momentul în care Mama se repezise la ea:

– De-asta trebuie să pleci, prostuțo. Mă înnebunești când stai îmbufnată și te agăți atâta de mine!

Ollyn contemplase în liniște atitudinea vehementă a Mamei; Huvvy se oprise din râs și o îmbrățișase protector.

Însă Mama continuase. Copilul nu o să vină pe lume cu tine în preajmă. Nu o să vrea să vadă un chip care scoate un zgomot atât de oribil!

Stătea aplecată asupra lor; furia ei îi făcuse pe Huvvy și pe Oll să se retragă. O clipă rămăseseră cu toții nemișcați.

– Ia-o, Huv. Du-o la familia Keller. Nu o mai suport, exclamase Mama, apoi ne întorsese spatele și, sprijinindu-și mâinile de masă, scrâșnise din dinți îndurerată.

– Ia-ți cămașa de noapte, îi șoptise Huvvy lui Oll la ureche, iar fata se grăbise să facă întocmai.

Bărbatul înainta târșâit pe pavaj, apoi se oprea, după care zgomotul de pași răsuna din nou. Murmurul vocii lui s-a îndepărtat de geam. Oll a așteptat, pentru că în străfundul sufletului știa că se va întoarce la una dintre ferestrele la care îl mai zărise și altă dată. Totuși, nu putea aștepta prea mult, fiindcă trebuia să vadă în ce direcție o apucase, astfel încă să-l poată evita.

S-a ridicat dintre Anya cea grasă și scheletica Sarra Keller și a fugit ușurel spre geam, menținându-se în umbră. Și-a lipit obrazul de rama ferestrei.

La început nu l-a văzut pe alee. „Ah, poate a fost doar un vis, și-a spus. Oricum, o să mă duc acasă. Mama o să mă apere de coșmaruri."

Dar atunci a observat o siluetă ghemuindu-se în fața ușii din capul scărilor, un strigăt ascuțit a răzbătut dinspre alee, iar lucrul sau bărbatul acela s-a ridicat cât era de mare, cu un cap rotund și lucios, acoperit de câteva fire de păr petrecute peste chelie, în vreme ce alte câteva îi fluturau la tâmple, ondulate și strălucitoare în lumina felinarelor.

Văzându-l cum se înalță ca să privească pe fereastră în casă, auzindu-i țipătul, Oll se simțea precum marioneta acționată cu sfori dure a lui Mixie Dixon, pe care i-o adusese tatăl său din Germania. „Cum o să *ajung* acasă, dacă nici măcar nu mă pot mișca", și-a zis ea.

Cămașa de noapte a bărbatului o deruta. Era făcută din petice cu forme extrem de ciudate, fiecare cu un model aparte. Ici și colo scânteia câte un nasture. Era netivită, cu ațe atârnându-i peste gambele musculoase. Picioarele... ce labe mari aveau! Oll mai că era să leșine.

S-a îndepărtat de fereastră clătinându-se și, întorcându-se spre reședința familiei Keller, a strigat cu o voce puternică și înțeleaptă, imitând o persoană reală, sănătoasă:

– A trecut! A trecut de mult ora lor de culcare!

Apoi s-a îndepărtat, trecând pe lângă casa familiei Draper Down, care nu avea copii, și pe lângă azilul de bătrâni. În continuare a luat-o pe Spire Street, a cotit la dreapta și *a urcat* pe deal.

Sforile lui Oll au redevenit mușchi, iar mintea i s-a mai limpezit puțin. Mama, și-a zis. Mama. Trebuie să ajungă la mama.

Nu s-a îmbrăcat. Nu și-a luat hainele. Nici măcar nu s-a oprit să-și pună cizmele. Fără niciun zgomot, a luat-o la goană pe scări, cu aerul rece umflându-i cămașa de noapte.

De lângă mormanul de cărbuni, o pisică a ridicat capul când fata a trecut în fugă pe lângă ea. Ușa bucătăriei semăna cu cea a casei sale; știa cum să deschidă zăvorul și să-l mențină ridicat până când se furișa afară, după care să-l coboare fără zgomot în urma ei.

Era o noapte rece și senină, iar cerul presărat cu stele din belșug. O parte din Oll tremura de spaimă, făcând-o să-și ascundă capul între umeri, în vreme ce alerga încordată de-a lungul aleii din spatele casei familiei Keller, lăsând în urmă laterala îngustă a locuinței. A tras cu ochiul spre străduță, unde totul era așa cum văzuse de la etaj, bolta frumos arcuită de deasupra ușii familiei Down, umbra firmei din fier forjat proiectată de lumina felinarului pe zidul azilului de bătrâni – doar că acum vedea totul de la un alt nivel, mult mai jos și mai în voia lucrurilor, iar noaptea era rece, rece.

La luat-o la stânga, cufundându-se în întuneric și izbind cu degetul una dintre pietrele pavajului, însă fără să se oprească sau să sară într-un picior. În schimb, și-a continuat fuga, icnind de durere. Doar respirația i se auzea, însoțită de foșnetul discret al cămășii de noapte moi și umede de transpirație. Pășea fără zgomot, dat fiind că avea tălpile netede și ude și totodată pentru că Oll era foarte ușoară. Casele de pe Pitcher Street rămâneau în urma ei, înșirate pe deal.

Un zgomot provenind din piața din fața ei a făcut-o să se oprească brusc la colțul unei case, cu părul și poalele cămășii de noapte fluturând în vânt: zăngănitul cârligului unui lampagiu, scârțâitul ușiței unui felinar, hârșâitul cizmelor; mirosul dulceag de fum ieșind din pipa lui s-a prelins pe lângă colțul casei, gâdilându-i nările.

S-a întors în goană pe Pitcher Street; era drum lung până la prima străduță. S-a ascuns și a privit în urmă gâfâind.

Iată-l: traversa pe la colțul străzii, ca să aprindă un felinar, apoi a închis ușița și... își continua drumul prin piață?

Nu. Oll și-a reținut un scâncet. Lampagiul se îndrepta spre Pitcher Street. Ar putea să se apropie de el; ar putea să-l roage să o conducă acasă. Iar el n-ar fi avut încotro.

„Dar nu sunt destul de curajoasă, și-a zis ea. Nu mă pot apropia să intru în vorbă cu un bărbat, nu în miez de noapte, nu după ce l-am văzut pe celălalt." A luat-o la fugă, îndepărtându-se pe străduță.

S-ar fi putut întoarce prin spatele șirului de case, însă de acolo se auzea un câine lătrând, iar zgomotul singur era prea mult pentru ea în noaptea asta adâncă. Așa că și-a continuat fuga spre Swale Street, a pășit în mijlocul drumului, gonind în lumina felinarelor de-a lungul rigolei și zărind umbra mare înălțându-se în dreptul unei uși din deal, mai clară, mai mică și mai mobilă decât și-ar fi dorit.

– O, uite una!

Fata a zbughit-o într-o parte ca un șobolan, adăpostindu-se sub o porțiune de zid ieșită în rezalit. Nu mai avea încotro să fugă, oricât ar fi căutat; și oricât de micuță era, nicio scobitură în perete nu o putea ascunde.

Bărbatul se deplasa cu pași mari pe Swale Street, călcând cu o grijă exagerată. Vocea lui răzbătea până sus, la cer. Cămașa-i de noapte – Oll era din nou o marionetă acționată de sfori –, ei bine, acum vedea, cămașa lui de noapte era făcută din multe altele mai mici, bine întinse și îmbinate fără grație.

Genunchii i se zăreau prin cămașa de noapte precum niște trunchiuri de copac rotunde, căzute din căruța unui tăietor de lemne; la fel erau și pumnii proeminenți.

Ollyn a simțit cum e cuprinsă de teamă, a scâncit și s-a făcut ghem.

El a coborât privirea. Avea o gură largă, printre buzele căreia se zăreau niște dinți stricați.

– Unde-o fi, bietul șoricel? a zis.

Avea un nas lung și strâmb, ca un zgârci, din nările căruia ieșeau fire de păr negru. Iar ochii, mari și asimetrici, care căutau, și căutau, mai întâi unul, apoi celălalt.

– Ah! Ha, ha, ha! a răsunat vocea lui, gravă și dură. Totuși, nu te poți face *suficient* de mică, nu?

Fata își mută privirea de la un ochi la celălalt.

– Mamă, a scâncit ea și a izbucnit în lacrimi.

– Asta vreau să văd, a zis el.

Bărbatul a ridicat-o și a examinat-o, ținând-o cu mâinile sale mari. Fata nu reușea să identifice mirosul urât pe care acestea îl emanau.

Apoi a încercat să respire, fiindcă-i umpluse gura cu ceară moale, după care o legase cu o cârpă. Era aproape moartă de frică, așa cum un șoarece sau o pasăre ți-ar muri în palmă pentru că o strângi prea tare.

Apucând-o strâns, a scos-o din oraș pe un drum mlăștinos și înnegurat, pe unde nu trecea nimeni, dar nimeni nu avea picioare atât de lungi ca ale lui. Și-a ridicat cămașa de noapte făcută din bucăți și a traversat mlaștina lucitoare călcând de pe un petic de pământ pe altul. Picioarele ei se legănau în aerul rece, precum limba unui clopot, fără să producă însă vreun clinchet. Bărbatul a înaintat cu greu printre copaci, unde era în continuare ceață, ajungând într-un final pe un teren mai uscat. A lăsat-o pe Oll jos, țintuind-o la pământ cu piciorul, cât timp a ridicat o ușă ivită în laterala unei movile de pământ. A dus-o înăuntru, iar ușa s-a închis în urma lor, încuindu-i ca într-un mormânt.

Ametită, cu o multitudine de steluțe imaginare perindându-i-se în fața ochilor, fără voce ca să poată striga și fără suflu

ca să poată plânge, Ollyn rămăsese lipsită de vlagă acolo unde o lăsase el, pe o suprafață din lemn la fel de aspră precum degetele mamei Keller. Pleoapele i s-au înroșit când el a făcut puțină lumină. Ce miros!

Speriată să-i audă vocea atât de aproape de ea, fata a deschis ochii.

– Ia să te vedem.

El era acolo, ținând în mână o lampă murdară. Ea se afla pe o masă, alături de care stătea bărbatul, ai cărui ochi se mișcau de colo-colo în orbite. A ridicat-o, a luat o unealtă, a tăiat cârpa și i-a scos ceara din gură.

– Gata. Acum chițăie. Chițăie cât poți tu de tare, a zis el și, văzând că ea nu scoate niciun sunet, i-a tras un pumn în burtă. Atunci clipește. Arată-mi că poți să clipești.

Fata s-a supus, ceea ce l-a încântat. Își manifesta mulțumirea expunându-și dinții maronii scăldați în salivă și bătând din palmele lui moi ca buretele.

Oll a continuat să clipească; mai bine să clipească decât să fie devorată.

– Da, ajunge, a zis el plesnind-o atât de tare, încât fata s-a prăbușit pe-o parte pe masă. Nu-i nevoie să faci *pe deșteapta* cu mine, a continuat, apoi, apropiindu-și fața de a ei și arătând cu degetele-i late spre propriii ochi, a întrebat: Vezi asta?

Fata a încuviințat din cap, încă năucă din cauza loviturilor.

– Vezi vreo pleoapă?

Ollyn a clătinat din cap.

– Știi cum îmi spun cei care conduc lumea, mamele și tații, măcelarii și negustorii, funcționarii și consilierii?

Fata a clătinat din nou din cap. Poate că, dacă nu-i pronunța numele, nu avea să-i facă rău.

– Ei bine, Wee Will Winkie. Wee, deoarece sunt atât de *mare,* înţelegi? Winkie, fiindcă *nu pot* să clipesc. Nu pot nici să clipesc, nici să închid ochii, nici să dorm. De-abia mai pot *vedea* de cât de uscaţi şi de iritaţi îmi sunt ochii. Vezi ce roşii sunt?

Oll a scuturat din cap.

– O să-ţi arăt, a zis el, plimbându-se încoace şi-ncolo. Nu pot să fac cu ochiul, şi nici măcar să clipesc, dar pot să gândesc. Iar tu o să mă ajuţi, a continuat, apoi s-a îndepărtat, scormonind după ceva în întuneric. Le-am ascuns de intruşi, s-a auzit vocea lui înăbuşită. De fiare sau de hoţi, ştii tu.

Lampa nu făcea faţă întunericului din încăpere. Într-un colţ, se gândea ea, se aflau câteva cutii aşezate unele peste altele. Un morman de haine şi o grămadă de lucruri amestecate, de diverse forme – lemne de foc, poate, provenind de la cine ştie ce copac cu tulpina strâmbă. Un foc plăpând ardea într-o sobă murdară şi ruginită; mirosul îngrozitor aproape că o sufoca.

– Uite.

Bărbatul uriaş a ieşit de după colţ, punând pe masă, de-o parte şi de alta a lămpii, astfel încât păreau să se aprindă şi ele asemenea unor lămpi, două recipiente din sticlă mânjite de amprente. Erau aproape pline cu apă. În urma mişcării, sedimentele de pe fundul recipientului fuseseră agitate, urcând lent în spirală spre gâtul sticlei. Fiecare recipient conţinea ceva asemănător unei urechi pestriţe de porc, atârnată de o sfoară gri trasă printr-un dop de ceară care sigila sticla şi cu capătul odihnindu-i-se de-a lungul mesei.

– Nu-i aşa că sunt frumoase? a întrebat uriaşul. Cât efort ca să le fac!

Ollyn a examinat una dintre formele lucioase roz şi maronii. Erau...

– Cusături, a zis fata, surprinsă la auzul propriei voci. Erau niște cusături neîndemânatice.

– Da! a încuviințat el. Cusături, cusături, în cea mai fină piele posibilă! *Multe* nopți de muncă. Și uită-te la partea de jos... ce vezi?

– Ăăă, *franjuri.*

Franjuri din fire. Fire de păr.

– Din gene adevărate, i-a suflat el drept în față. Gene *adevărate!* Îți vine să crezi?

– E... e... este... a bâiguit ea arătând cu o mână tremurândă spre sticle, crezând că o să leșine din nou sau că o să i se facă rău din cauza mirosului și a priveliștii creației din petice de carne, care atârnau strălucind în recipiente. Și-a întors privirea, dar singurul lucru la care se putea uita, în afara feței uriașului, era cămașa lui de noapte, de o asemănare izbitoare, în culori diferite, cu multe cusături, cu forme recognoscibile de brațe și piepturi, însă întinse în așa fel încât păreau jupuite de pe...

– Vreau la mama, a șoptit, abținându-se să nu plângă, încercând parcă să i se adreseze ca de la un uriaș la altul și evitând lacrimile ce amenințau să dea năvală. Vreau la mama și la tata, la Huvvy și la Daff, și la toți frații mei. Trebuie să-mi dai drumul.

Bărbatul părea speriat, dar, în momentul în care fata a lăsat să-i scape un sughiț de plâns, s-a relaxat.

– Ce-ai zice de o ceașcă fierbinte de ceai, a invitat-o el pe o voce monotonă. Și o bucățică de... prăjitură. Am prăjitură.

– Nu vreau prăjitură, a șoptit Oll, totuși el s-a dus să aducă.

Fata și-a strâns genunchii la piept, sub cămașa de noapte, și, ascunzându-și privirea după ei, a început să plângă, în timp ce el, mormăind, deplasa întruna lucrurile prin cameră.

– Era *aici*, a comentat el. Am pus copilul *aici*, fiindcă era stricat, iar *aici* era prăjitura. Deși poate că le-am amestecat. Poate că e printre...

A început să rearanjeze grămada de lemne de foc contorsionate. Dintr-odată, mirosul a devenit mult mai pregnant. Oll și-a ascuns nasul în faldurile cămășii de noapte, încercând să distingă ceva printre lacrimi.

– Ah, a exclamat el. Ei, ce-ai zice de... uneori astea sunt o gustare bună după ce-au zăcut o vreme...

Bărbatul s-a uitat șovăitor la morman. Apucase cu mâna un picioruș înnegrit. În timp ce Oll îl privea, piciorul s-a desprins de șoldul putrezit, iar restul trupului de copil s-a prăbușit la loc peste grămadă.

Zgomotele provocate de ruptură și de cădere au persistat câteva clipe în aer.

Apoi, cât ai zice pește, Oll a țâșnit de pe masă. Nu putea fi mai rapidă decât el, dar a ajuns prima la ușă. Nu era suficient de puternică, totuși a reușit să ridice zăvorul greu din lemn. Deși nu era prea inteligentă, a fugit până în spatele colinei, s-a întins la pământ ascunzându-se în iarbă, iar când Will Winkie a ieșit prin chepeng și s-a oprit urlând cu fața spre oraș, a înșfăcat o piatră de pe jos, s-a ridicat și a aruncat-o în sus prin văzduhul încețoșat, astfel încât aceasta a căzut pleoscăind în mlaștina care se întindea înaintea lui.

Uriașul a pornit în goană după ea, urlând în continuare.

„Nu o să se lase mult timp păcălit", și-a spus Oll. „O să se întoarcă să mă caute aici."

S-a târât până jos, la marginea mlaștinii și a găsit un loc unde să se poată ghemui, apoi și-a lipit capul de o movilă de pământ, astfel încât să pară una cu ea. Apa era surprinzător de rece, dar trebuia să se ascundă. Iar, cât timp avea să stea ascunsă, dacă-și cuprindea cu brațele picioarele îndoite și

rămânea nemișcată, putea să-și ofere singură puțină căldură, în vreme ce labele picioarelor și gleznele îi încălzeau șosetele înnoroite, suficient cât să nu moară de frig.

A deschis ochii. Se afla în camera de sus a familiei Keller.

– Ai dormit bine? a întrebat Anya cea grasă, fără să se întoarcă.

– Da, mulțumesc, a răspuns Ollyn timid.

Apoi toții copiii familiei Keller s-au ridicat deodată, cu fețele murdare și pijamalele înmuiate în nămol, și s-au aliniat șiroind de apă în capul scărilor, în vreme ce noroiul se scurgea de pe degete lor atârnânde, lăsând o dâră în urma lor pe podea, și au dat năvală la parter, unde Mama Keller prăjea ceva, chemându-i cu vocea ei melodioasă.

Oll s-a trezit sub cerul liber. Acum îi era cald în apă. Tremurul încetase. Nu mai voia să se miște; cu siguranță, nu mai voia să simtă aerul rece pe pielea ei umedă. În plus, dacă nu o căra un uriaș, nu avea cum să traverseze mlaștina fără să se înece. Trebuia să aștepte zorile, lipită astfel de sol, și să găsească o soluție, oricare ar fi fost ea.

A deschis ochii. Pe fundalul cerului albastru, frunze aurii răzlețe se legănau atârnate de crengile negre. Era bebeluș, acasă, fără gânduri sau griji. De undeva din apropiere, se auzeau voci discutând despre treburi cotidiene, calm și în șoaptă, ca să nu o deranjeze.

A clipit de câteva ori. Stelele se rearanjaseră pe cer. Alte lumini, lumini de miez de vară, străluceau, deplasându-se pe oglinda apei. Se auzeau voci, vocile din visul ei, nimic de care

să-i fie teamă. Și-a sprijinit din nou capul de movila de pământ; dacă ar reuși să se adâncească iar în visul acela...

O luau din mlaștină – cadavrul ei, căci era moartă cu siguranță; nu-și putea mișca nici brațele, nici picioarele. Nu putea decât să le simtă atârnând inerte precum niște saci de grâne.

– Așadar, m-a ucis, și-a zis.

– Ce-ai spus, Olliepod? Capul lui Huvvy părea mult mai mare decât al unui uriaș, proiectat pe cerul plin de stele.

– A vorbit? s-a auzit tata de undeva.

– M-a aruncat peste grămada aia, a reușit Oll să rostească. Mi-a... mi-a retezat pleoapele ca să le pună la colecția din borcanul lui.

– Ollie, tu ești? a exclamat Huvvy, înfricoșat. E Ollie a noastră sau se află cumva sub o vrajă?

Fata *avea* gene și clipea. Era înfășurată, ca un bebeluș, într-un material uscat și aspru. Și tremura întruna, un tremur care-i scutura tot corpul și care aproape că-i învăluise mintea. Îi era frig în îmbrățișarea tatălui ei, care îi masa brațele și umerii pe deasupra păturii, în încercarea de a o încălzi.

– Ai intrat în casa lui? a rostit ea, în timp ce dinții îi clănțăneau. I-ai văzut pe toți copiii ăia?

– În casa aia? a zis tata, arătând cu mâna spre valul de pământ abia vizibil prin ceață în lumina lunii.

– *Tu* l-ai retezat?

– Cum adică, draga mea?

– Tu i-ai tăiat coama?

– Așa a fost de la început, Ollyn. Era surpat când l-a descoperit, scumpa mea. Iar înăuntru nu era nimic altceva decât pământ. Am văzut cu ochii mei, și Huv cu lampa lui. Fiindcă am căutat mult și bine. Mama ta zicea că s-ar putea să fii îngropată acolo. Dar am săpat până jos și nu erai. Și abia

atunci, când, epuizaţi, eram pe punctul de a renunţa, te-ai mişcat în apă şi ai strigat.

– Ca o pisicuţă, a adăugat Daff. Miau, miau.

– Nu-mi amintesc, a spus Oll.

– Bineînţeles, a intervenit Huvvy. Apoape că-ţi pieduseşi cunoştinţa.

Ollyn şi mama spălau vase la râu. Era prima dată când mama ieşea după ce născuse. Aveau degetele amorţite de atâta frecat, iar vântul sufla neaşteptat de tare, făcându-le să-şi piardă echilibrul şi răvăşindu-le părul.

– De unde ai ştiut? a întrebat Oll.

– Ce să ştiu? a zis mama, aruncând încă o mână de nisip în oală.

– Unde să mă găseşti în noaptea aceea. Unde să-i trimiţi pe tata şi pe Huvvy. Şi să iei o barcă. De unde ştiai de existenţa acelui bărbat?

– Toată lumea îl ştie, a zis mama, continuând să frece.

– Tata nu ştia. „Şi cum a ajuns acolo?", a zis Huvvy. Iar eu le-am spus, şi ei au răspuns „Ah, sună a supans gen Romany Tom sau ceva de genul ăsta." Şi-ar fi dat cu părerea, ar fi ieşit şi ar fi aruncat pe cineva în închisoare, dacă nu le închideai tu gura.

Mama freca în continuare, cu îndârjire.

Ei bine, şi Oll putea fi încăpăţânată.

– Aşadar *nu* ştie toată lumea, a înfruntat-o ea, ridicându-se şi sprijinindu-se pe călcâie, fără să se mai prefacă măcar că munceşte. Cum de ai ştiut toate astea? Tata zice că tu l-ai trezit şi i-ai spus unde să mă caute dacă nu mă găsea la familia Keller. Soţii Keller nici măcar nu-şi dăduseră seama că nu mai eram în pat până când ai apărut la uşa lor.

Mama a clătinat încet din cap. Părul umflat de vânt îi intra în ochi, negru și încâlcit asemenea unor păianjeni care se luptau.

– Mamă?

– Ce-i?

– Așadar...

Mama a ridicat nisipul ud care se scurgea în oală formând parcă o grămadă de balegă.

– Toți copiii mei, a zis ea. Se trezesc noaptea? Eu mă trezesc. Am știut imediat că ești tu. Felul în care vorbeai despre faptul că trebuie să mergi la familia Keller, eram convinsă că nu o să stai acolo.

– Cum a fost *posibil* să te trezesc din moment ce mă aflam în cealaltă parte a orașului? a întrebat Oll râzând.

– Nu știu, a zis mama, aplecându-se din nou peste oala pe care o curăța. Probabil că, atunci când clipești, se aude un sunet pe care eu îl percep.

Oll privea părul dezordonat al mamei, poziția fermă a umerilor, picioarele ei palide și pline de vânătăi, ale căror degete se afundau în nisip. Toate astea îi dădeau o stare de mulțumire asemănătoare senzației ce urma după o masă copioasă.

– Dar ce e cu toți ceilalți copii, cei morți și îngrămădiți acolo? Nu toate mamele aud sunetul acelor pleoape?

Mama și-a țuguiat buzele, gânditoare. A clătit oala în râu, acolo unde apa curgea mai limpede și mai repede.

– Nu știu cum e în cazul altor mame, a zis ea, rotind oala. Nu pot decât să-ți descriu ce simt eu.

Pe deasupra zgomotului puternic al apei, se auzea plânsul slab al bebelușului. S-au ridicat să privească dincolo de mal, spre casă. Daff aducea în brațe fetița, cu păturica atârnând, în timp ce ea își agita pumnișorii și piciorușele.

– O, Doamne! a oftat mama. Ia-o tu, Ollyn, până termin eu aici. Înveleşte-o bine şi plimb-o puţin. *În spatele casei,* ca să nu mai aud gălăgia.

Oll a suit pe mal. Lumina soarelui a orbit-o, căci jos fusese umbră; pământul era cald sub picioarele ei; pe deal, iarba creştea înaltă, iar în ea flori de câmp îşi legănau capetele, galbene, roşii, lila. Cu fetiţa în braţe, Daff şi-a croit rapid drum printre ele. Aproape râzând, Oll s-a dus la el. Părea atât de înspăimântat de fiinţa firavă care scâncea neîncetat.

EXTRAORDINARELE LIMITE ALE ÎNTUNERICULUI

Simon Clark

Traducere din limba engleză
Elena-Cristina Nan

Simon Clark locuiește în Doncaster, Anglia. După ce și-a economisit câștigurile obținute din vânzarea primului său roman, *Nailed by the Heart*, a reușit să-și îmbrățișeze visul de a deveni scriitor cu normă întreagă. Printre romanele sale se numără: *Blood Crazy, Darkness Demands, Death's Dominion* și *The Night of the Triffids*, care continuă șirul întâmplărilor descrise în povestea clasică a lui Wyndham, *The Day of the Triffids*. Reînsufleţirea îngrozitoarelor plante mișcătoare i-a adus Premiul August Derleth al British Fantasy Society. Cel mai recent roman al său este *Ghost Monster*.

De asemenea, este creatorul și coprezentatorul emisiunii Winter Chills la BBC, încercând totodată să compună scenarii pentru filme de scurtmetraj, dintre care unul a fost ecranizat într-un serial documentar de Channel 4 în Marea Britanie.

„Eram hotărât să NU scriu *Extraordinarele limite ale întunericului*, declară el. Aveam de respectat un termen de predare a unui roman, dar am fost rugat să contribui cu o povestire la o antologie publicată pentru strângere de fonduri în scopuri caritabile. Era o cauză atât de nobilă, încât nu am putut refuza. Această poveste despre o întâmplare nefericită petrecută pe teritoriul african mă bântuie în continuare și este

cea mai reușită (pentru mine) dintre toate scrierile mele. Mă bucur că mi-am ignorat intenția de a nu mai scrie nuvele și am așternut-o pe hârtie."

Extraordinarele limite ale întunericului a apărut inițial în *Shrouded by Darkness*, o antologie publicată în vederea colectării de fonduri pentru DebRA, o asociație de caritate care îi ajută pe bolnavii de epidermoliză buloasă congenitală distrofică, o boală genetică manifestată prin apariția de pustule la nivelul pielii. Puteți vizita site-ul lui Simon la adresa www.bbr-online.com/nailed.

> „Nori negri și denși pluteau pe toată lungimea fluviului, iar prin canalului navigabil care se întindea domol până dincolo de capătul lumii apa curgea întunecată sub cerul mohorât, îndreptându-se parcă drept spre inima unui întuneric de nepătruns."
>
> *Inima Întunericului*, JOSEPH CONRAD

Vă amintiți de acea după-amiază petrecută pe plajă, când v-am povestit despre expediția mea în Africa? Am zis expediție? Dacă vreți, înlocuiți „expediție" cu „nebunie" sau „șotie". Eram mult mai tânăr și, dat fiind că lucrasem mulți ani ca marinar, căminul meu îmi părea un loc atât de plictisitor încât, chiar și atunci când colegii mateloți se retrăgeau la casele lor căutându-și un loc de muncă la birou, îngrijindu-și grădinile de trandafiri și implicându-se în viața de familie, eu simțeam nevoia de aventură. Era precum o durere surdă la o măsea stricată. Nu-mi doream aventură doar de dragul ei. Pur și simplu simțeam că mi-e scris să pornesc într-o nouă expediție, fiindcă, deși aveam să întâmpin greutăți și multă

singurătate, alternativa ar fi fost și mai rea. Pustiul din Congo este un iad. Vilele din Essex, îmbrăcate în iederă, sunt un iad și mai atroce. Vă amintiți povestea călătoriei mele în amonte pe un vaporaș cu zbaturi, în căutarea lui Kurz, pe care voiam să-l readuc în lumea civilizată împreună cu muntele său de fildeș? După o călătorie îngrozitoare, i-am găsit, atât pe el, cât și comoara lui. Fildeșul era de proastă calitate. Kurz devenise un criminal care-și ostoia înfiorătoarele pofte într-o manieră de nedescris. Îndrăznesc să spun că până și împăratul Caligula, care-i tăiase capul nepotului său din pricina unui acces enervant de tuse, ar fi pălit la vederea tratamentului pe care Kurz îl aplica băștinașilor. Pe drumul de întoarcere, Kurz a murit. I-am depus trupul lângă râu, într-un mormânt mocirlos. Totuși, am adus înapoi jurnalele sale. Iar într-unul dintre aceste jurnale a încolțit sămânța a ceea ce avea să urmeze.

Ca mai mereu în astfel de cazuri, o serie lungă de evenimente mocnesc în lumea lor întunecată, înainte ca noi să devenim conștienți de ele. Dar momentul hotărâtor a fost în ziua de Anul Nou, în 1913, când am debarcat în portul african Dakar. Eram tot atât de dezamăgit de locul în care mă aflam, pe cât eram de însoțitorii mei din noua expediție. Unii dintre bărbați sorbeau whisky cu nesaț, în așteptarea serii tumultuoase și distractive ce se înfățișa înaintea lor. Alții beau, în ciuda durerii zdrobitoare de cap, a gâtului uscat și a inevitabilei mahmureli din zorii zilei următoare. Eu... îmi pare rău s-o recunosc, preferam ultima categorie. Dakar este un oraș jalnic: case ieftine și depozite în stil franțuzesc modern. Ținutul este plat. Există palmieri și există praf. Clima reprezintă un amestec de soare arzător și vânt nordic rece. Tovarășii mei de călătorie nu mai fuseseră în Africa până atunci. De fapt, nu se aventuraseră niciodată mai spre sud,

dincolo de locuințele lor de iarnă din Monte Carlo. Purtau cu obstinație niște costume albe ciudate și pălării cu pene, considerând-o ținuta obligatorie oricărui gentleman care vrea să-i impresioneze pe africani cu alura lui de zeu. Membrii echipajului francez erau atât de amuzați de mersul țanțoș al colegilor mei în timp ce debarcau în portul din Dakar, încât mulți dintre ei izbucniseră în hohote de râs.

Au urmat trei zile de discuții aprinse cu vameșii pe tema celor paisprezece lăzi de gin pe care colegii mei le aduseseră în expediție (pe lângă puștile, pistoalele, praful de pușcă și torțele cu magneziu), după care am fost duși la gară de unde aveam să pornim în călătoria de cinci zile spre locul unde Kurz își ascunsese cu atâta grijă bogățiile pe care noi trebuia să le descoperim.

Cât despre mine, de ce acceptasem să-i însoțesc pe oamenii ăia în călătorie? Nu-i cunoșteam. Cele trei procente din valoarea netă a comorii care mi se oferiseră nu mă încântau. Nu, blestemat fie diavolul ce-mi dăsuse ghes, totul era din spirit de aventură! Promisiunea unei călătorii în Africa; ideea de a dormi în colibe colcâind de șerpi în ținuturi mlăștinoase, unde malaria este la ea acasă și unde hipopotamii te trezesc în toiul nopții cu răgetele lor. Iată diavolul ce mă împinsese cu sfială în biroul britanic al companiei – aceeași companie care mă angajase să navighez pe un vas prăpădit până în inima statului Congo pentru a-l găsi pe ticălosul de Kurz. Ce alternativă aveam? Da, da, alternativa ar fi fost o iarnă tihnită în sufrageria mea britanică, savurând ceai și biscuiți cu unt, printre tacâmuri lucitoare și așternuturi impecabile și... vai, zdrobitorul braț al plictiselii. Mereu plictiseala. Eterna plictiseală. Iar și iar, fără de sfârșit...

Și iată-mă astfel în biroul companiei, față în față cu unul dintre renumiții săi directori, care ședea în spatele biroului

imens înfățișând un impunător galion. Și-a încrucișat brațele, astfel încât să-și cuprindă coatele cu palmele, turnându-mi în urechi niște vorbe minunate. Părul lung și grizonant îi cădea în cascadă peste gulerul bogat din catifea al sacoului, în timp ce-și rostea frazele... acele fraze mieroase. „O călătorie acolo unde puțini albi au reușit să ajungă... greutățile vor fi considerabile, dar răsplata va fi nemăsurată. Trei procente din comoara lui Kurz vor fi ale voastre, odată ce îi va fi evaluată valoarea, desigur. Veți porni din Portsmouth în Ajunul Crăciunului. Veți ajunge în Africa în ziua de Anul Nou. Veți fi însoțit de trei bravi gentlemani, trei tovarăși de aventură: doctorul Lyman, Sir Anthony Winterflood și Henry Sanders. Sanders este avocat, un om bun, la fel de demn de încredere cum este Banca Angliei."

În timpul călătoriei, tovarășii mei nu pomeniseră nimic despre comoara pe care trebuia să o găsim. Vorbeau întruna despre vânătoare. Era obsesia lor. În Anglia se practica, desigur, dar nu genul preferat de ei. Discutau despre „marea vânătoare" de care urmau să aibă parte în Africa. O minunată vânătoare de proporții, care le va îmbogăți viețile și amintirile multă vreme. Mie mi se adresau destul de rar, deși se presupunea că și eu fac parte din echipă în aceeași măsură. În plus, arareori menționau cât de dură avea să ne fie călătoria. Și totuși, vânătoare? Da, într-adevăr, se discuta despre cât de grozavă o să fie vânătoarea pe Continentul Negru.

Spre finalul primei săptămâni a noului an, când lăsasem deja în urmă, suspendat în timp, anul 1912, iar în fața noastră se înfățișa anul 1913, asemenea unui munte încă neescaladat, ne-am suit în trenul cu destinația inima secretă a Africii. Compania ne pusese anume trenul la dispoziție. Nu se îndoiau că aveam să-l returnam, încărcat cu fabuloasa comoară a lui Kurz.

Mijlocul nostru de transport consta dintr-o locomotivă parcă ieșită din uz – plăcuța de pe laterală menționa că fusese fabricată în 1859, în Doncaster, Anglia. În urma locomotivei, care împroșca vesel peronul cu stropi de apă clocotită, venea un tender plin cu și mai mult cărbune, deși unul noroios, de proastă calitate, am remarcat, cuprins de presimțiri sumbre. În continuarea tenderului erau aliniate două vagoane de marfă, care aveau să ne transporte comoara, apoi vagonul-bucătărie și jumătate de duzină de cabine reprezentând încăperile noastre private; la coadă se afla o structură elegantă din lemn sculptat, combinat cu o cantitate extravagantă de sticlă. Ultimul vagon al trenului comorii servea drept salon. Exceptându-i pe membrii echipajului, noi patru eram singurii pasageri îmbarcați în călătoria prin ținutul arid la bordul acelui tren de lux.

Până să apuc să despachetez, să mă spăl și să mă bărbieresc, trenul și plecase din gară, scârțâind pe șine. După cum vă puteți imagina, ținând cont de natura bestiei noastre metalice, ansamblul înainta maiestuos, ca să nu spun altfel. Nicio clipă nu depășea viteza de 19 kilometri pe oră. La ieșirea din Dakar se află o câmpie imensă. Totuși, după treizeci de minute de mers, salcâmi țepoși au prins a se înălța din solul uscat, asemenea unor schelete înmărmurite în timp. Frunze? Da, trebuie să fi avut și frunze, dar tot ce-mi mai amintesc despre ramurile scheletice sunt țepii imenși ca niște pumnale și felul în care copacii se înmulțeau discret, cele câteva duzini care mi se perindau prin fața ochilor transformându-se într-o pădure deasă de salcâmi crescuți din ce în ce mai aproape de șină și obstrucționând priveliștea de parcă am fi călătorit printr-un tunel. Sperasem că voi privi din cușeta mea elefanții hoinărind prin savană sau că voi savura imaginea maimuțelor care se deplasează țopăind prin imperiul lor de arbori. În schimb, nu erau decât salcâmi. Salcâmi nenorociți, printre

care ne deplasam cu cei 19 kilometri la oră. Salcâmi care nu păreau să adăpostească nimic, nici măcar păsări.

Neavând cu ce să-mi delectez privirea, m-am aplecat asupra documentelor mele studiind pașii următori ai expediției. În trei zile, trenul avea să ajungă la capătul drumului; de acolo urma să traversăm ținutul pe jos, până ce dădeam de un lac, unde ne aștepta un velier pe care trebuia să-l comand până la o insulă unde Kurz își ascunsese strălucitoarea comoară. Anumite chestiuni privind transportul proviziilor trebuiau discutate cu tovarășii de călătorie, așa că mi-am luat harta și am pornit spre salon, în speranța că am să-i găsesc acolo. Totuși, dintre cei trei, doar doctorul Lyman se aventurase afară din cabina lui.

În tunelul nostru de spini, căldura devenise insuportabilă. Doctorul Lyman stătea pe o canapea din pluș, îmbrăcat în tunica sa neagră, pregătit parcă să atragă privirile uimite ale nativilor, în eventualitatea că vreunul l-ar fi urmărit pe furiș prin pădurea de spini. Era un bărbat rotofei, cu fața grăsună și mâinile dolofane ieșindu-i de sub manșetele cămășii apretate. Avea părul pieptănat cu cărare pe mijloc; scalpul i se înfățișa sub forma unei fâșii de piele roz, strălucitoare și supraîncălzită. Purta cizme negre, lustruite precum nasturii tunicii. Era de-a dreptul remarcabil cu garoafa roz prinsă de reverul hainei. Pe măsuța de lângă el se afla un pahar cu gin și lichior de mentă, care tremura din pricina vibrațiilor provocate de goana celor 19 kilometri la oră prin jungla spinoasă. Aceleași vibrații făceau ca pușca sprijinită de canapea să se legene într-o parte și-n alta, așa încât trebuise să o rearanjeze ca să nu cadă. Ceea ce avea să facă destul de des până la destinație.

Mi-am dres glasul și am spus:

– Bună dimineața, doctore Lyman!

A dat din cap, apoi a luat o înghițitură de gin cu lichior de mentă – el și tovarășii lui nu consumau decât gin cu lichior de mentă, răcit cu un adevărat bolovan de gheață, prin urmare conținutul paharelor nu reprezenta niciodată un mister pentru mine. Știam că a consuma băuturi alcoolice pe o vreme caniculară nu făcea bine organismului, prin urmare le evitam. Doctorul a dat din cap, de parcă ar fi continuat conversația. După ce și-a aranjat garoafa la rever și și-a scuturat un fir de praf de pe mâneca neagră a tunicii, și-a reluat mina tăcută și demnă, în timp ce trenul huruia pe șine, înaintând cu exact 19 kilometri la oră. Fața i s-a îmbujorat excesiv. Totuși, deși cu oarecare efort, a reușit să nu transpire. Doctorul Lyman era un om cu o extraordinară putere a voinței. Poate că puterea minții lui înfrâna oarecum viteza de deplasare a trenului. Clipea în ritmul huruitului de tren...

– Doctore Lyman... am reluat, neacceptând refuzul unei conversații pe tema vitală a logisticii. Doctore Lyman, am verificat itinerarul călătoriei noastre pe hartă și...

– Excelent! Ai pus totul la punct. Reprezentanții companiei m-au asigurat că ești omul potrivit pentru această slujbă. „Va avea grijă de tot, mi-au spus. De absolut tot!" Bună treabă, domnule.

– Mulțumesc, totuși mă gândeam că ar trebui să ne sfătuim la câți hamali băștinași să apelăm pentru...

– Ah, la câți ai nevoie. Compania m-a încredințat că vei planifica perfect totul. Te apreciază foarte mult. La urma urmelor, dumneata ai adus jurnalele lui Kurz înapoi la Londra.

A sorbit din ginul cu lichior de mentă – moment în care micul aisberg a atins paharul cu un clinchet –, apoi a continuat:

– De astă dată te vor răsplăti pe deplin, din câte mi s-a sugerat, a zis dând din cap mulțumit că mi-a acordat câteva

clipe din preţiosul său timp. Prin urmare aşa stăteau lucrurile. Nu reprezentam o echipă în această expediţie, ci mai degrabă eu jucam rolul de ghid în faţa a trei indivizi aparţinând unei pături sociale mai înalte, care doreau să admire tărâmurile sălbatice din confortul vagonului lor.

Şi încă ce vagon! Geamurile erau imense. Covorul pufos. Mobila sculptată, cu ornamente din belşug şi tapiserie moale. Candelabre de cristal atârnau de tavan. Părea salonul unei ducese, căruia i se dăruiseră cumva roţi, dându-i-se apoi drumul – cu 19 kilometri la oră! – prin pădurea africană de salcâmi ţepoşi. După cum aveam să constat mai târziu, prin simpla acţionare a unui clopoţel legat cu un cordon de catifea, un chelner francez îmbrăcat într-o livrea de un alb imaculat îşi şi făcea apariţia în salon, întrebând cu cel mai adânc respect posibil ce mâncare sau băutură doreşte clientul. Gin şi lichior de mentă – eternul gin cu lichior de mentă pentru tovarăşii mei. Şi gheaţă... multă gheaţă! În tot acest timp, trenul înainta cu viteza constantă de 19 kilometri la oră, pe o şină care nu părea să cotească nici măcar o dată. Sau să se aventureze o singură clipă dincolo de tunelul nostru de salcâmi ţepoşi.

Am hotărât să-i aştept şi pe ceilalţi tovarăşi de călătorie înainte să readuc în discuţie problema hamalilor, deşi bănuiam că mă vor felicita imediat pentru energia şi abilităţile organizatorice de care dădeam dovadă, după care îşi vor relua discuţia pe tema vânătorii. Aceasta era „Vânătoarea" despre care discutaseră cu atâta entuziasm pe vapor. Vai, şi ce încântare li se citea în ochi! „În Africa, vânătoarea este extraordinară!" îşi şopteau cu o intimitate alarmantă. „Fie şi numai pentru atât şi merită o astfel de călătorie." Conversaţia lor era agasantă şi obositoare. La naiba cu vânătoarea, îmi spuneam. Mă uitam la chipul durduliu şi îmbujorat al bărbatului aflat în capătul

opus al vagonului, care se legăna în clinchetul de cristal al candelabrelor. Privirea lui trăda un nou val de extaz. Se gândea la vânătoare. De la cizmele lustruite și până la peticul de piele rozalie din creștetul capului, întreaga ființă-i era invadată de acest cuget. Blestemată fie-i vânătoarea! Blestemată indolența! Și la fel și amărâții de 19 kilometri la oră!

Odată cu sosirea celorlalți doi aventurieri, zgomotul monoton și ritmat al roților metalice în contact cu șina a dispărut brusc. Unul dintre cei doi, Sir Anthony, purta pijamale din mătase verde în stil chinezesc; însoțitorul său, avocatul, era îmbrăcat într-un costum de un alb imaculat. Aveau asupra lor puști cu repetiție, în timp ce pe chipuri le era întipărită expresia adevăratei încântări. Când vorbeau, părea un moment mult prea special pentru a fi irosit cu o discuție coerentă.

– Ce animale grozave! Sunt șase.

Apoi au continuat, de astă dată adresându-mi-se:

– Deschide, omule, geamul... Nu! Nu! Cel din stânga.

Apoi doctorului:

– Pușca! Repede! Repede! Înainte să apuce să fugă în pădure! N-ai deschis încă geamul! Uite acolo! Dă-te la o parte!

Doctorului nu-i venea să creadă ce norocoși erau.

– Vânăm, repeta el obsesiv, uluit de atâta bucurie. A apărut prada? Atât de repede? Sunteți siguri?

– A sosit prada, domnilor, slavă Celui din Ceruri! Pregătește pușca, doctore!

Bărbatul în pijama și-a ridicat arma și a scos gura țevii pe fereastra de care mă îndepărtasem, ca să eliberez deschizătura aceea din laterala vagonului. Simțeam mirosul prafului încins și al crengilor arse de soare.

– Îi vezi? Apoi Sir Anthony a exclamat cu o voce ascuțită: Ah, iată-i!

Mergeau unul în urma celuilalt, la o distanță de cincizeci de pași, undeva între șină și pădurea de salcâmi țepoși. Un șir șerpuitor de zece persoane înaintând la o oarecare distanță unii de alții. Cinci bărbați și cinci femei – soți și soții. Păreau să-și care tot avutul în legături pe care le purtau pe cap. Una dintre femei ducea în spinare un copil adormit într-un marsupiu. Băștinașii aveau un ten negru ca abanosul, care lucea în bătaia soarelui. Cu toții erau slabi; genunchii le erau niște protuberanțe ciudate evidențiate de coapsele și picioarele lor subțiri. Erau desculți și dezbrăcați cu toții, cu excepția unui brâu dintr-un material roșu, petrecut în jurul taliei.

Cei trei tovarăși ai mei și-au descărcat puștile cu un asemenea entuziasm, de parcă râvniseră la acele focuri de armă toată viața lor, cuprinși de o frustrare abia stăpânită. Praful de pușcă lansase gloanțele cu viteză. Totuși, puterea voinței celor trei imprimase alicelor o iuțeală ce părea să topească aerul din jurul lor. Trăgeau iar și iar. Bărbații și femeile se prăbușeau fără să crâcnească. Poate că, într-un fel, știuseră care le era soarta. Poate că li se arătase în vis. Poate că un vraci le șoptise să se afle aici și acum pentru a-și înfrunta destinul. Fără jale sau pic de ezitare. Nu afișaseră nici cel mai mic semn de durere sau nefericire realizând că aveau să-și încheie socotelile cu viața. De îndată ce puștile și-au lansat gloanțele minuscule, dar rapide, băștinașii pur și simplu au îngenuncheat pe poteca prăfuită, poverile căzându-le de pe cap, iar ochii trădând brusc o expresie obosită și... gata. Zăceau acolo, morți.

– Țintiți la nivelul feței, a strigat doctorul cu un amestec de insistență și încântare.

Ultimul glonț țâșnit din magazia armei sale i-a întărit scurta afirmație, demonstrând efectul unei asemenea împușcături la nivelul feței umane. Glonțul a străpuns chipul – în dreptul

nărilor fremătânde, ca să fiu mai exact –, după care a ieșit prin spatele craniului, având ca efect reducerea dimensiunilor capului la aproape jumătate din volumul său inițial. Africanul s-a rostogolit în laterală, peste un smoc de buruieni.

Mecanicul locomotivei își continua extraordinara călătorie cu 19 kilometri la oră printre salcâmii aliniați compact. O ploaie de funingine provenind de la motorul locomotivei se depunea peste trupurile nemișcate care zăceau pe solul fierbinte. Fața doctorului, acum roșie ca sfecla, asuda ușor, în timp de bărbatul trăgea de sfoară, sunând din clopoțel.

– Gin și lichior de mentă, a comandat el de îndată ce și-a făcut apariția chelnerul în jachetă albă. Trei, a continuat, ridicând tot atâtea degete. Cu gheață... multă gheață.

Vânătoarea... o, *vânătoarea!* Cei trei sportivi i se dedicau trup și suflet. Iar, în vreme ce trenul *se târa* de-a lungul șinelor metalice tot mai adânc în inima pădurii nesfârșite, vânau cu tot mai multă înflăcărare. La momentul când soarele coborâse roșiatic spre asfințit, dincolo de imperiul de spini, m-am așezat la masă. Mi-a fost servit *aperitivul:* salată și calcan la grătar cu lămâie. Tacâmurile străluceau pe fața de masă de un alb impecabil, în mijlocul căreia trona un caprifoi minunat.

Cei trei sportivi stăteau în picioare în capătul vagonului. Încălziți de ginul amestecat cu lichior de mentă, au tras cu pușca ore în șir. Nu auzeam decât fărâme din conversația lor.

– Avea 1,80 metri. Mi-au trebuit două gloanțe ca să...

– Fața, v-am zis să-i împușcați în față.

– ...goliciunea lor. Ce se scurge din ei nu are câtuși de puțin culoarea sângelui.

– Acum, domnilor. Iată altul.

Bum!

– Vedeți? Fața!

– O lovitură dificilă.

– Complicat, foarte complicat.

– Dar eficient de-a dreptul. Admirabil!

– Drept la țintă!

– Pe legea mea! Bine țintit, domnule!

Bărbați și femei, tineri și bătrâni, schilozi sau oameni simpli, și unul cu o față blândă precum a lui Hristos care ne călăuzește în ceruri de îndată ce ne-am sfârșit truda pe pământ. Cu toții cădeau pradă puștilor acelor gentlemani. Mame, copii, bătrâni venerabili cu părul cărunt. O, încă-i mai văd pe africanii prăbușiți pe pământul fierbinte. Trenul *înainta* cu 19 kilometri la oră. Apusul roșiatic era încântător. Ciuguleam câte puțin pește, evitând astfel ca vreun os să-mi rămână în gât; între timp, glonțul doctorului a țâșnit – o stea aurie parcă alunecând cu grație în direcția unei bunicuțe care căra pe cap o legătură de vreascuri, în timp ce ținea de mână un copil. Pielea femeii era la fel de neagră ca scoarța salcâmilor țepoși, iar picioarele-i erau late de atâta cutreierat pe solul ars de soare în cei șaptezeci de ani ai săi. Steaua aurie reprezentată de glonțul doctorului și-a croit drum prin rădăcina nasului ei, parcă topindu-i-se apoi încet în piele și continuându-și călătoria misterioasă prin visele, viziunile și minunățiile care-și aveau sălașul în creierul ei.

– Vedeți! a exclamat doctorul. Țintiți mereu spre față.

– Trebuie să vă grăbiți, Sir Antony, copilul fuge spre tufișuri!

– Aha, l-am nimerit!

– Ghinion, Sir Anthony, de-abia dacă l-ați zgâriat puțin.

Zgomotul ritmat al roților pe șine... 19 kilometri la oră... niciodată mai mult de 19 kilometri la oră...

Drumul prin pădure semăna cu o călătorie în infern. Salcâmii erau tot mai deși, tot mai noduroși, cu un aer tot mai străvechi. Aduceau mai mult a piatră decât a lemn. Păreau

făcuți din rocă neagră extrasă din pământ. Trebuie să fi avut frunze, deși pentru nimic în lume nu-mi amintesc să fi văzut vreuna. Doar spini care ți-ar fi străpuns carnea dacă ai fi încercat să străbați crângul ucigător. Asta împreună cu cei 19 kilometri la oră. Și interminabila vânătoare.

De ce nu se retrăgeau băștinașii în pădure la vederea propriilor tovarăși uciși de armele zgomotoase ale celor trei aventurieri? De fapt, se perindau pe potecă în grupuri răzlețe. Din ascunzătoarea lor aflată în mișcare, cei trei vânători n-aveau ocazia să se bucure de pradă decât din jumătate în jumătate de oră cu aproximație. Deși trenul înainta huruind cu doar 19 kilometri pe oră, băștinașii le ieșeau în cale la intervale de cel puțin 9 kilometri. Astfel, cei care-și dădeau viața spre amuzamentul gentlemanilor noștri nu aveau cum să fi auzit împușcăturile anterioare, ca să nu mai vorbim despre posibilitatea de a fi asistat la grozava vânătoare.

Nouăsprezece kilometri la oră. Chelnerul mi-a turnat un vin de Bordeaux, așteptându-mi încuviințarea.

– Foarte bun. Mulțumesc.

– *Merci, Monsieur.*

Un tânăr decapitat s-a prăbușit printre scaieți.

În continuare, pe farfuria mea din porțelan fin au poposit câteva cotlete de miel prăjit, însoțite de o garnitură de orez cu șofran și un bol cu salată de *dovlecei,* roșii, ceapă verde și feliuțe de vânătă. 19 kilometri la oră. Mecanicul a claxonat o dată, ca să alunge un animal care ședea pe șină, cruțându-i astfel viața. L-am urmărit căutându-și în grabă refugiu în pădure. Vânătorii au tras într-o familie care se deplasa de-a lungul potecii în răcoarea blândă a serii. O primă reacție. O femeie, al cărei păr era legat cu panglici roz, a luat-o la fugă după tren. Striga într-o limbă ireală. Țipete de furie, durere sau poate de mulțumire că vânătorii i-au înapoiat pe cei dragi ei în

brațele zeilor. Nu știu. Doar că era foarte gălăgioasă. În bolul cu legume am găsit o bucățică dintr-o coajă de ou, ceea ce m-a enervat la culme. Din punctul meu de vedere, a găsi coajă de ou în mâncare e mai rău decât a găsi o muscă.

Cu un foc de revolver, avocatul a doborât-o pe femeia cea agitată. Aproape că ajunsese la trenul care înainta huruind prin inima întunericului.

– Fața, a exclamat doctorul cu un gest aprobator. Fix în mijlocul feței.

În cabina mea, la miezul nopții. Aerul era atât de încins, de parcă l-aș fi inhalat stând deasupra unei plite aprinse. Trenul continua să înainteze cu cei 19 kilometri la oră obligatorii. Stăteam întins pe pat, cu fereastra deschisă. Nu erau stele; doar întuneric; o beznă profundă și copleșitoare. Însoțitorii mei trebuia să se fi retras în paturile lor. Niciun *sunet,* cu excepția roților metalice în contact cu șina. Când și când, mă plimbam prin încăperea mea înghesuită, căptușită cu lambriuri din lemn scump. M-am spălat pe față la baie de mai multe ori. De fiecare dată evitam să mă privesc în oglindă. Nu-mi plăcea ce vedeam. Apoi mă întorceam în pat, unde zăceam holbându-mă în întuneric. În cele din urmă, trenul a început să încetinească. În mod ireal sau cel puțin așa mi se părea mie, indiscutabilii – sacrii! – noștri 19 kilometri la oră au scăzut la 10, apoi 9. Foarte curând ajunseserăm să înaintăm parcă târându-ne. Apoi ne-am oprit. După optsprezece ore de mers neiertător și totuși neobosit, trenul rămăsese nemișcat. Dintr-odată, bestia metalică reprezentată de locomotiva noastră părea că-și ține răsuflarea. Liniște! Iar o asemenea liniște era o forță cotropitoare! Zeilor, îmi amintesc acea liniște până și-n ziua de astăzi. Mi-am acoperit urechile cu mâinile și am gemut. După optsprezece ore de huruit continuu,

absența bruscă a zgomotului metalic îmi rănea urechile. De ce ne opriserăm? Poate pentru a ne alimenta bestia de fier cu apă sau lemne. Apoi s-a produs schimbarea...

Călătoria cu trenul făcuse ca Africa să pară un loc îndepărtat. Până în acel moment, nu reușisem să disting sunetele pădurii din pricina locomotivei care înainta gemând și trosnind. Până acum, întinderea aceea ar fi putut trece drept o insulă sălbatică întrezărită parcă pe alocuri de la bordul unei nave. Acum ne opriserăm; prezența – o prezență vie și parfumată, care respiră și palpită – acestui loc primitiv se făcea simțită tot mai aproape de tren. Pădurea de copaci spinoși începea de undeva de la cincizeci de pași depărtare; știam asta. Totuși simțeam ceva cu totul diferit. Pădurea se apropia pe furiș. Îi simțeam prezența înțepătoare. Acum ghiceam forme nevăzute, de mărimi uimitoare, pândindu-ne printre ramuri, din întuneric. Deși nu mă uitam prea mult pe fereastră, eram la fel de sigur pe cât eram de numele meu că o mie de ochi răuvoitori stăteau fixați asupra trenului imobil. Cât timp ne mișcam, nimic nu ne putea distruge. Acum însă n-aveam nici cel mai mic dubiu că puteam fi făcuți fărâme de simpla mișcare din coadă a unei șopârle. Fereastra – acea fereastră larg deschisă – îmi atrăgea atenția. Acum o panteră ar fi putut, cu un simplu salt, să pătrundă în tren. Cei 19 kilometri la oră erau sistemul nostru magic de apărare. Acum îmi dădeam seama. În lipsa mișcării eram la fel de vulnerabili precum niște furnici gata să fie strivite sub piciorul unui trecător.

– *Marlow!*

Ușa cabinei mele s-a deschis trântindu-se.

Doctorul și-a făcut apariția în prag, îmbrăcat în halatul său de mătase, cu pieptul palpitând și fața îmbujorată în lumina felinarului pe care îl ținea în mână. În celălalt pumn grăsun ținea strâns țeava propriei puști.

– Marlow! Repede, omule! Trebuie să-l prinzi înainte să scape!

Până să apuc să întreb ce se întâmplă, felinarul îmi și fusese pus în mână, iar doctorul mă împingea grăbit prin ușa vagonului în pământul noroios și prăjit al Africii.

– Iată-l, a șuierat el. Adu-ni-l!

Călătoria cu trenul îmi păruse un vis. Abia când m-am trezit călcând pe pământul pârjolit, cu vagoanele oprite în spatele meu și lumina felinarului dând la iveală o încrengătură de rămurele pline de spini, am revenit la realitate.

– Grăbește-te, omule, a șuierat doctorul. O să ne scape, a continuat arătând spre un vagon abandonat, care zăcea răsturnat în luminișul dintre șină și pădure.

– *Ce?* am zis cu o voce plină de iritare perfect audibilă.

Sir Anthony s-a aplecat peste geamul vagonului, îmbrăcat în pijama.

– E un băștinaș învești mântat în aur. *Nu-l lăsa să se ascundă!*

Cei trei gentlemani însetați de sânge erau înarmați. M-am apropiat de vagon, cuprins de indignare. În lumina felinarului am realizat că era un vagon luxos, identic celui care ne purtase prin sălbăticie – deși acesta se afla într-o oarecare stare de degradare. Ferestrele fuseseră sparte. Insectele îi devoraseră tapițeria de pluș. Bucăți din candelabre zăceau împrăștiate pe jos, printre rămășițele unor farfurii. Mirosea a putred. În plus, am remarcat că, în mijlocul epavei, crescuse un salcâm spinos.

– Grăbește-te, Marlow.

– Nu mai trage atâta de timp.

– Scoate-l din ascunzătoare. Drăcușorul e acoperit din cap până în picioare cu aur.

Am înaintat spre capătul îndepărtat al vagonului, ocolindu-l. Într-adevăr, era acolo. Un băiat băștinaș, de vreo treisprezece ani. Corpul lui acoperit de praf era negru precum onixul. Am observat că avea un picior anormal de mare. Și lucea ca aurul. Amulete din aur, colier din aur; purta o cămașă din bumbac, placată cu bucăți alungite de aur. Nu mai văzusem pe nimeni care să arate atât de minunat. Mă privea fix, cu ochii lui mari și rotunzi. Nu părea speriat. Pur și simplu aștepta să vadă ce va urma.

– Marlow! Scoate-l de-acolo! Și apoi dă-te la o parte ca să-l putem nimeri. I-am auzit încărcându-și armele cu un clic puternic. Și, pentru Dumnezeu, luminează-ne calea!

Am ridicat felinarul ca să luminez chipul copilului de aur. Apoi m-am apropiat de el, dând din mâini ca și cum încercam să gonesc găinile spre coteț. Băiatul a făcut un pas înapoi, uitându-se în continuare la mine. Șchiopăta din pricina piciorului său lat, cu degete neobișnuit de mari. L-am ușuit. El a continuat să se retragă. De îndată ce avea să iasă de după vagonul abandonat, colegii mei îl puteau ochi. M-am mișcat spre dreapta. Acum eram mai aproape. Mi-am mutat privirea de la ochii lui căprui care mi-o susțineau, uitându-mă din nou la podoabele sale din aur. Scânteiau în lumina felinarului. O, erau cu adevărat splendide. Și erau confecționate din staniolul auriu folosit la împachetarea ciocolatei. Dumnezeule! Tânărul se împodobise cu staniol de la ciocolată. Îl ușuiam în continuare de la o distanță de aproximativ zece pași, agitându-mi lent brațele.

Din spatele meu răsunau voci mânioase:

– Dă-te la o parte, Marlow!

– Nu-l putem ochi.

– Nu pot să trag până nu te îndepărtezi.

– Marlow... prostule!

Am continuat să dau din braţe până când băiatul cu bijuterii din staniol s-a retras în pădure, unde-a fost înghiţit de întunericul nopţii. Câţiva paşi în plus şi am pătruns şi eu dincolo de zidul franjurat din spini. Nu-l mai vedeam pe băiat în lumina felinarului, totuşi am zărit un bărbat. Stătea tăcut, privind la cele întâmplate. Trebuie să fi fost foarte bătrân. Sprâncenele şi părul său alb contrastau cu pielea neagră ca abanosul. Avea braţele subţiri ca nişte rămurele şi umerii zbârciţi precum hârtia de ambalat. Doar privirea lui... trăda ceva şocant şi nelalocul ei. Ceea ce-ar fi trebuit să treacă drept albul ochilor era de un galben-deschis. Un galben aproape incandescent, asemenea flăcării unei lumânări, plasate în spatele unui pahar de chihlimbar. Avea o faţă inexpresivă. A înaintat. Cu mâna dreaptă m-a apucat de antebraţ, iar cu stânga de cot. S-a aplecat puţin înainte, fixându-şi ochii gălbui într-ai mei preţ de o clipă. Am impresia că a murmurat ceva, deşi atunci aş fi jurat că n-a zis nimic. Totuşi, memoria nu încremeneşte. Ea continuă să evolueze. Apoi s-a pierdut din nou în pădure.

M-am întors la tren şi la insultele vânătorilor.

– Marlow, ce naiba ai făcut?

– Din cauza ta am ratat frumuseţe de ţintă.

– Faţa... o aveam în bătaia puştii până când ai intervenit tu.

– Şi cum rămane cu aurul nostru?

– N-ai văzut cum se împodobise cu el?

– Unde o să mai găsim noi atâta aur?

– Nu e aur! am izbucnit, cuprins de un acces de furie.

Mecanicul a claxonat; aburul a dat năvală printre roţile locomotivei, în timp ce vagonul s-a cutremurat. Cum m-am urcat în tren, ne-am şi repus în mişcare, accelerând treptat spre cei 19 kilometri la oră.

Zorii au sosit însoțiți de o lumină dogoritoare. În cabina mea, aerul a devenit înăbușitor; transpiram până și când încercam să mă ridic în picioare. Așa că am zăcut în cușetă toată ziua. Nesfârșita pădure de salcâmi parcă luneca pe lângă geamuri. Uruit de roți... cei trei bărbați mă iritau în așa măsură încât am hotărât să stau departe de salon. Chelnerul îmi aducea mâncare și urcioare cu apă fierbinte, băutura mea preferată în acel climat încins. De-a lungul zilei nesfârșite și caniculare am auzit împușcături neîntrerupte. Totuși, am decis să evit a vedea rezultatele vânătorii lor.

Spre asfințit, furia mea față de comportamentul lor crescuse. M-am trezit smucind ușa cabinei mele și năpustindu-mă în salonul pe roți al ducesei; candelabrele zăngăneau vesel în ritmul imprimat de mișcarea legănată a trenului. În vaze se aflau flori proaspete. Doar că, de astă dată, avocatul și Sir Anthony nu se aflau acolo. Nu era decât doctorul. Ședea pe o canapea din pluș, holbându-se la paharul său cu gin, lichior și bucăți de gheață, așezat pe o măsuță din lemn de nuc.

Privea cu ochii mijiți.

– Ați aflat! i-am strigat. Nu e nevoie să mergeți mai departe!

Doctorul a răspuns pe îndelete:

– Mergi și te odihnește. Călătoria este mai grea decât aș fi crezut.

– Nu m-ați auzit? am zis, în timp ce-mi venea să-l pocnesc. Ați găsit-o. Ați găsit comoara lui Kurz.

– Am găsit-o? Pentru Dumnezeu! a șoptit abia perceptibil, încât mă mir că l-am auzit.

Doctorul nu și-a luat ochii de la paharul cu băutură nici măcar o clipă.

– Știți ce e comoara lui Kurz? Nu este fildeș, nu sunt perle, nici diamante. Ceea ce Kurz aprecia cel mai mult – avutul

său cel mai de preț – era abilitatea de a comite cele mai sălbatice acte de violență fără pic de remușcare. Kurz era călăul și violatorul perfect. Ceea ce-i întărea încrederea. Fiecare crimă pe care o săvârșea era pentru el o virtute similară cu simplul obicei al unei persoane cinstite de a mai economisi un bănuț pentru prosperitatea viitoare. Talentul lui de a ucide reprezintă comoara lui. Ați demonstrat că și voi îl aveți. Așadar, nu e nevoie să continuați. Duceți-vă comoara josnică acasă. Vedeți dacă o puteți investi cumva! Încercați să aflați ce răsplată vă va aduce crima!

– Mă duc să mă întind puțin în cabina mea, a șoptit el apoi m-a privit.

Albul ochilor îi devenise aproape galben, precum lumina unei lumânări reflectate printr-o bucată de chihlimbar.

Într-o oră, soarele apusese. Am vizitat pe rând cabinele vânătorilor – acei sportivi care dăduseră atâtea în schimbul vânătorii.

Sir Anthony stătea pe podeaua băii, cu spatele rezemat de perete. Când l-am strigat pe nume, abia a reușit să mă privească. Ochii lui – un galben lucitor. Mi-a amintit de staniolul auriu atașat hainelor acelui băiat.

Avocatul zăcea în pat, sub pături, cuprins parcă de friguri. Totuși, mie mi se părea o căldură sufocantă. N-a rostit niciun cuvânt; în schimb își lingea constant buzele, parcă umezindu-le. Când l-am privit mai atent, am zărit printre ochii lui mijiți o fâșie nefirească de un galben strălucitor.

Doctorul. Stătea pe pat, presându-și cu putere spatele de perete, cu privirea îngrozită ațintită spre colțul cabinei. Tremura violent. Febra îi secătuise trupul de orice urmă de vlagă. Când m-a văzut, a încuviințat din cap, mulțumit că nu mai era singur.

– Marlow, a icnit. Vezi cine stă acolo?

M-am uitat spre haina lui, care se legăna în cuier. Doctorul m-a tras de mânecă, întrebându-mă:

– Știi cine e, nu?

N-am răspuns.

– E Kurz, nu-i așa?

– Kurz e mort.

– Da, așa e, nu? Și se întâmplă ceva extraordinar cu ochii lui, a continuat el, holbându-se înspăimântat la peretele cabinei.

În timp ce-mi făceam bagajul, ei mă strigau.

– Te rog, ajută-mă!

– Marlow... apă...

– Marlow, Kurz e aici. Se holbează la mine... *Ochii lui!* Marlow, pentru numele lui Dumnezeu...

Presupun că e posibil ca bacteria care îi doborâse pe cei trei vânători să fi fost chiar în aer. Bănuiesc totuși că provenise din apa contaminată folosită pentru obținerea cuburilor de gheață care le răcise băuturile. Ca să poată scăpa din închisoarea glacială, bacilul n-avea nevoie decât de puțină căldură.

19 kilometri la oră. Iată viteza cu care se deplasa pe șine acea lume bântuită, de coșmar. Nu suficient de mare ca să-mi rup gâtul când m-am eliberat, sărind din tren. În doar câteva clipe, cu picioarele bine înfipte în pământul african, mi-am început lunga călătorie înapoi, pe jos. În urma mea, trenul își continua voiajul încă și mai lung pe șine, printr-un întreg univers de salcâmi țepoși. L-am urmărit pierzându-se în zare – în inima unui întuneric încă și mai profund.

POTIRUL ȘI MASA

Tim Pratt

Traducere din limba engleză
Oana Ionașcu

Povestirea „Potirul și Masa" a apărut în *Twenty Epics*, editată de David Moles și Susan Marie Groppi, una dintre cele mai frumoase antologii anuale. A publicat două volume de povestiri, *Little Gods* și *Heart & Boot & Other Stories*, și treisprezece romane, semnate Tim Pratt, T.A. Pratt sau T. Aaron Payton. Este redactor la revista *Lotus* și locuiește în Oakland, California, împreună cu soția sa, scriitoarea Heather Shaw.

Sigmund a pășit peste Noul Doctor, scăpând pe cadavrul ei mutilat un jeton de metrou. A ocolit umbra celui mai bun prieten al său, Carlsbad, care murise așa cum trăise: neconcludent, fără tam-tam. A pășit peste ce mai rămăsese din Ray, a luat-o pe scări în sus, cu atenția concentrată asupra altarului. Această încăpere a templului aflat pe piscul muntelui de pe acoperișul lumii era mare și rece. A tras cu ochiul, atât cât a putut, la straturile timpului – vizibile pentru Sigmund ca straturile fețelor sterile, translucide precum ceapa soté, deceniu după deceniu desprinzându-se sub privirile lui –, însă nu-și putea imagina un timp când această cameră să nu fi existat aici, goală, dar în devenire, parcă abia eliberată de Dumnezeu care crease lumea și apoi o abandonase.

Sigmund s-a apropiat de altar și... iată-l: potirul. Premiul, țelul și scopul a sute de generații de agenți ai Mesei. Ceilalți membri ai organizației muriseră, întreaga *lume* își dăduse duhul, cu excepția lui.

Nu a întins mâna după potir, în schimb s-a dus către fereastra arcuită și a privit. Înaintea ochilor i s-a desfășurat trecutul, cu munții, norii și turmele de capre. Dar în prezent n-a văzut decât foc – cu flăcările răsucite și încolăcite, mistuind stâncile la fel de ușor ca lemnul – și câteva piscuri neînghițite de văpăi. Sigmund nu iubea lumea cu adevărat. Îi plăceau muzica lui Bach, filmele cu violență extremă și mari cantități de heroină. Cu alte cuvinte, se putea lipsi de civilizație. Totuși, nimicirea lumii prin foc l-a întristat profund.

Tânărul s-a întors la altar și a ridicat potirul – greu, din piatră, mai mult un obiect contondent decât un vas din care să bei – și s-a pregătit să soarbă.

Însă, în ultima clipă, s-a răzgândit. A făcut cu totul altceva.

Dar mai întâi:

Sau, dimpotrivă, mai târziu:

Sigmund s-a strecurat pe bancheta din spate, în timp ce Carlsbad stătea furișat pe podea, în forma lui semilichidă și întunecată, Carlotta bătea darabana pe volan cu unghiile ei argintii, ascuțite ca lamele, iar Ray – cel mai nou membru al Mesei – căuta un post la radio. Își vâra în gură scorpioni vii dintr-o pungă de plastic. Mici spini îi creșteau din piele, majoritatea de pe ceafă și de pe dosul palmelor, vârfurile lor fiind perlate cu venin.

– A fost o ceremonie frumoasă. Și-au luat rămas-bun de la Vechiul Doctor cu demnitate.

Trupul ca de smoală al lui Carlsbad s-a unduit. Ray s-a întors, încruntat, cu chipul dur și masiv ca un baros, și a spus:

– Ce naiba îndrugi acolo, javră? Nici măcar n-am ajuns la casa funerară.

Sigmund s-a cufundat în scaun. Era, într-un fel, chiar mai jenant decât dacă ar fi leșinat.

– Sânge și miere, a rostit Carlotta cu o voce înfiorătoare și plină de venin. Cât rahat ai mai tras pe nas de dimineață, dacă nici măcar nu știi în ce zi suntem?

Sigmund a amuțit. Cu toții știau că el putea vedea trecutul, însă nici unul dintre ei nu cunoștea întreaga sa aventură recentă prin buclele timpului. În ultima vreme se plimbase din viitor în trecut și înapoi, fără busolă sau ghid. Numai Vechiul Doctor știuse despre asta, și acum, că murise, era mai bine s-o tăinuiască.

Au ajuns la casa funerară, iar Sigmund a trebuit să treacă din nou prin toată ceremonia de înmormântare. Durerea, spre deosebire de sex, muzică și trișatul la cărți, nu era un talent pe care să-l cultivi prin exercițiu.

Vechiul Doctor l-a întâmpinat pe Sigmund, un tip de douăzeci de ani tulburat de viziuni, în biblioteca aflată în sediul Mesei. Rafturi răsăreau peste tot ca meterezele, podelele erau scorojite, luminile proveneau de la vechi candelabre din cristal, însă Vechiul Doctor stătea pe un scaun pliant, la o măsuță de joc ticsită cu cărți.

– Ei bine, mă așteptam la *ceva mai mult,* a zis tânărul, bătând cu închieiturile degetelor lui păroase în masa gata să se frângă. Una mare din mahon, poate, o masă cu autoritate.

– Pe vremuri am avut una de calitate, a replicat Vechiul Doctor, veșnic între două vârste și cu un aer absent, profesoral. Însă a fost făcută lemne de foc în timpul unui asediu pe la 1600.

S-a bătut ușor cu degetul peste nas.

– Trebuie să tragem învățăminte din asta. Niciun lucru, niciun om sau material nu prezintă importanță în raport cu existența neîncetată a organizației înseși.

– Cu siguranță *dumneavoastră sunteți* de neînlocuit, a intervenit el într-o ciudată strădanie lingușitoare de a obține avantaje.

Camera a început să tremure și să devină neclară pe la colțurile viziunii sale, însă nu suferise mari schimbări de-a lungul deceniilor: câteva cărți mutate ici și colo, grămăjoare de praf migrând de-a lungul podelei.

Vechiul Doctor a scuturat din cap.

– Sunt istoria vie a Mesei, dar, dacă mor, un nou doctor va fi trimis de la Arhive să preia operațiunile și, deși abordarea lui ar putea fi diferită de a mea, rolul va fi același: să protejeze potirul.

– Potirul..., a repetat Sigmund, simțind împunsătura misterului. Vreți să spuneți Sfântul Graal.

– Nu. Masa datează de dinainte de Hristos. Noi păzim un potir și mai vechi.

– Și potirul este aici, în cripte?

– Ei bine, a spus doctorul privind încruntat cartea din mâna sa. De fapt, nu mai știm unde se află potirul. Arhivele s-au... deteriorat de-a lungul veacurilor. Și sunt multe lacune în cunoștințele mele. Ar fi mai corect să spun că acum agenții Mesei *caută* potirul, astfel încât să-l putem proteja cum se cuvine. Iată de ce te afli tu aici, Sigmund. Pentru harul tău de a privi în trecut. Deși va trebui să te învățăm cum să-ți canalizezi atenția spre aici și acum și să exfoliezi straturile timpului la comandă.

Și-a ridicat privirea din carte și a întâlnit-o pe a tânărului.

– În condițiile actuale îmi ești aproape inutil, însă am reușit să fac instrumente folositoare din lucruri mai stricate decât ești *tu* acum.

O parte ascunsă a egoului lui Sigmund s-a cutremurat la auzul acestor cuvinte, totuși nu atât de tare încât să bată în retragere.

– Dar eu nu pot privi decât pe o distanță de treizeci-patruzeci de ani. Cum vă poate ajuta asta?

– Am... o teorie, a răspuns Vechiul Doctor. Când ai fost cules de pe străzi, mormăiai ceva despre niște crime înfiorătoare, nu-i așa?

– Nu știu dacă *mormăiam,* dar... da, a încuviințat Sigmund.

– Crimele pe care le-ai văzut au avut loc cu mai bine de o sută de ani în urmă. Cu acel prilej te-ai aventurat cu mult mai departe decât de obicei. Ai idee de ce?

Tânărul a clătinat din cap. Credea că *știe,* însă rușinea l-a împiedicat să mărturisească.

– Cred că acuitatea ta neobișnuită s-a datorat chestiei pe care ai tras-o pe nas. Stimulenții te-au făcut să vezi mai adânc în trecut. Și, bineînțeles, eu am la dispoziție cantități generoase de metamfetamină de cea mai bună calitate, pe care ai putea-o folosi ca să mă ajuți în cercetările mele.

– Cantități generoase?

Mâinile lui Sigmund tremurau. Și le-a împreunat, pentru a le face să se oprească.

– Suficient cât să te trimită *secole* întregi în trecut. Deși va trebui să lucrăm mult până să ajungem acolo.

– Când am acceptat să devin membru al Mesei, sperasem să fac muncă de teren.

Vechiul Doctor a pufnit pe nas.

– Nu asta este important, Sigmund. Asasinate, schimbări de regim, neînsemnate rivalități între corporații, asta este doar o muncă secundară pe care agenții noștri sunt nevoiți

să o întreprindă pentru a face rost de bani. Nu e demnă de harul tău.

– Totuși, asta îmi doresc. Te ajut cu cercetările, dacă mă lași pe teren.

Sigmund își petrecuse copilăria în apartamente înghesuite și în curțile spitalelor, asaltat de viziuni ale trecutului. În camerele acelea întunecate citise reviste de benzi desenate și visase să evadeze din închisoarea circumstanței: să fie un supererou. Numai că astfel de eroi nu există în realitate. Oricine și-ar pune pe el un costum și ar ieși pe străzi să lupte împotriva crimei ar fi lichidat până a doua zi. La un moment dat, în adolescență, ajunsese să lectureze thrillere de spionaj și istoria Războiului Rece, trecând cu ușurință de la ficțiune la nonficțiune și viceversa, să citească despre agenți dubli și tripli cu un interes vecin cu fanatismul. A deveni spion – o idee destul de plauzibilă, așa cum a deveni supererou n-ar fi avut nicio șansă de reușită. Acum, fiind atât de aproape de visul de a ajunge agent secret, nu avea de gând să se îngroape într-un post de cercetare pură. Asta era marea ocazie.

– Bine, atunci, a oftat Vechiul Doctor.

– Cum ți se pare? l-a întrebat Carlotta, partenera sa, în noaptea primei lor misiuni împreună. Ea îl vrăjise pe un senator, în timp ce Sigmund trăsese cu ochiul la trecutul lui pentru a afla unde ascunsese microfilmul. Acum stăteau la tejgheaua unei cantine unde nici măcar *ei* nu se remarcau prin mulțimea de ciudați.

Sigmund sorbea din cafeaua decofeinizată și privea la chipurile translucide ale foștilor clienți, la mulțimea nopților trecute, la fiecare separeu și taburet ocupate de fantome.

– Arată ca straturile unui pansament. De obicei văd trecutul de la distanță, neclar, însă, dacă mă concentrez, îmi pot schimba oarecum focusul.

Și-a trântit cu zgomot ceașca de cafea, împroșcând lichidul.

– Vechiul Doctor m-a învățat să-mi canalizez atenția pe aici și acum, iar dacă e *necesar* să văd în trecut, atunci eu pur și simplu...

A făcut un gest cu mâinile, încercând să găsească un corespondent în plan fizic pentru un act supranatural, să mimeze metafizicul.

– E ca și cum aș înlătura pansamentul și aș trece de o cortină, prezentul devenind neclar, în timp ce trecutul ajunge în prim-plan.

– Ce descriere de rahat! a comentat Carlotta, în vreme ce tăia cu gesturi nervoase grătarul în sânge și ouăle din farfurie.

În clipa următoare, în viziunea lui Sigmund carnea a devenit un fragment viu, mișcător, dintr-o vacă. Ochii lui s-au umezit și și-a întors privirea. Din acest motiv nu mânca decât legume.

– Eu nu am văzut lumea altfel, așa că nu știu să o descriu mai bine. Nu pot să-mi imaginez cum e pentru tine, care vezi numai prezentul. Cred că pare foarte *fragilă*.

– Am avut odată printre noi un tip care vedea viitorul, doar o frântură, cu cel mult două minute înainte să se întâmple ceva. Asta nu l-a ajutat să-și preîntâmpine moartea, însă și-a dat drumul în pantaloni chiar înainte ca toporul să-l doboare. Era mult mai puțin plictisitor decât tine, a încheiat Carlotta râgâind.

– De ce nu te-am mai întâlnit până acum? a întrebat Sigmund, după care s-a făcut mic în fotoliul pufos din separeu.

– Sunt artileria grea, a răspuns Carlsbad cu voce gravă, ceea ce lui Sigmund i-a dat fiori din stomac până în măduva oaselor. Sunt un membru fondator al Mesei. Organizația nu dezvăluie armele secrete, cum sunt eu, asistenților cercetători.

Carlsbad era negru ca smoala, cu pielea reflectorizantă, cu chipul lipsit de ochi sau gură, neted ca un om de zăpadă minimalist, uman doar în contur.

– Însă Vechiul Doctor a spus că i-ai întrecut toate așteptările, așa că vom lucra împreună din când în când.

Sigmund a aruncat o privire asupra trecutului lui Carlsbad, atât cât a putut – adică foarte departe, având în vedere substanțele care-i goneau în sânge. Acea creatură nu suferise schimbări; negru, placid, etern.

– Ce... *ce ești* era gata să rostească. Ce rol ai în cadrul organizației?

– Fac tot ce-mi cere Vechiul Doctor.

– Carlotta mi-a zis că ești un zeu venit din tenebre.

– Scârba aia minte, a zis Carlsbad cu jumătate de gură. Nu sunt zeu. Sunt doar – cum e replica aia? – „răul cuibărit în inima omului." Vechiul Doctor a spus că, atâta timp cât va mai exista o persoană rea pe acest pământ, eu voi rămâne în viață.

– Ei bine, cred că te vei mai învârti pe-aici o bună bucată de vreme.

Prima oară când Carlsbad i-a salvat viața, Sigmund zăcea gâfâind într-un morman de zăpadă, cu sângele șiroind dintr-o rană zdrențuită de la braț.

– Ai fi putut să mă lași să mor, a zis tânărul, apoi, după o clipă de șovăială: Ai fi putut să profiți de pe urma morții mele.

Carlsbad a dat din umeri, șocant de negru în contrast cu zăpada albă.

– Da, îmi închipui.

– Credeam că ești *rău,* a continuat Sigmund, amețit din cauza pierderii de sânge și a efortului depus, mult mai ancorat *în prezent* decât de obicei, învăluit în mirosul de pin și în aerul rece, înțepător, care îi aminteau de miraculoasa curgere a vieții sale. Adică, ești *alcătuit* din rău.

– Iar tu ești alcătuit, în cea mai mare parte, din atomi de carbon, dar asta nu înseamnă că te gândești neîncetat cum să creezi lanțuri de molecule, nu-i așa? Reprezentăm mai mult decât materia primă din care suntem făcuți.

– Mulțumesc că m-ai salvat, Carlsbad!

– Oricând, Sigmund.

Vocea lui era calmă, dar mulțumită – vocea cuiva care le-a văzut pe toate, însă mai poate fi surprins plăcut uneori.

– Ești primul agent al Mesei care, în decurs de patru sute de ani, m-a tratat altfel decât ca pe o armă sau un monstru. Știu că faci pe tine de frică, și totuși *stai de vorbă* cu mine.

Epuizarea și buna dispoziție creșteau și păleau în Sigmund.

– Te plac pentru că nu te schimbi. Când mă uit la majoritatea oamenilor, îi văd copii, adolescenți, fiecare etapă a vieții lor suprapusă pe cealaltă. Și, dacă privesc și mai departe, ei chiar dispar, însă tu n-o faci. Tu ești același, oricât m-aș aventura în trecut.

Pleoapele tânărului erau grele, iar el se simțea ușor ca fulgul.

– Rezistă! i-a strigat Carlsbad. Salvarea e pe drum. Moartea ta nu mă slăbește și vreau să te mai am prin preajmă o vreme.

Sigmund și-a pierdut cunoștința, însă nu înainte de a auzi bâzâitul elicopterului care venea să-l salveze.

– Eu sunt Noul Doctor.

Zveltă, brunetă, tânără, stătea înapoia unui pupitru în sala de ședințe, privindu-i pe agenții reuniți ai Mesei: Sigmund, Carlotta, Carlsbad și nou-promovatul Ray. Ei erau echipa alpha, vârful de elită al organizației, iar Noul Doctor nu avusese încă șansa să-i impresioneze.

– Vor avea loc niște schimbări pe-aici. Trebuie să ne întoarcem la începuturi. Trebuie să găsim *potirul*. Celelalte misiuni ne umplu conturile bancare, dar nu ne duc cauza mai departe.

Ray și-a azvârlit o viespe în gură, a mestecat-o, a înghițit-o, apoi a spus:

– Mă cac în porcăria asta mistică.

Glasul i-a fost acompaniat de un bâzâit profund, mânios, un soi de șoaptă de viespi în deplină armonie cu coardele lui vocale. Ray devenea înțepător și fără astâmpăr când mânca viespi.

– M-am alăturat organizației ca să fac bani și să am o slujbă stabilă, nu să alerg după un Graal imaginar.

Sigmund știa că Ray minte, că îl interesa în mod deosebit potirul, însă înțelegea de ce Ray tăinuia acest lucru.

– Stai acolo în bibliotecă și citește-ți cărțile, așa cum făcea și Vechiul Doctor, s-a-nțeles?

Noul Doctor a răsturnat pupitrul în direcția lui Ray, care s-a ferit trăgându-se într-o parte. În secunda următoare tânăra a venit lângă el și l-a lovit cu răutate în coaste cu ghetuțele ei cu bot ascuțit special și probabil din oțel. Ray s-a rostogolit răsuflând din greu și încovrigându-se.

Sigmund a tras cu ochiul la trecutul Noului Doctor. Părea tânără, însă arăta astfel de *decenii* întregi.

– Eu nu sunt ca Vechiul Doctor, care și-a irosit viața în arhive, mulțumit cu cărțile lui, asamblând puzzle-ul

trecutului. Eu sunt extrem de bucuroasă să părăsesc arhivele. Sub conducerea mea, vom face istoria, nu o vom studia.

– O să te *omor,* i-a șuierat Ray. Ace îi creșteau din buricele degetelor, iar glasul îi devenise un zumzet.

– Scutește-mă! i-a poruncit Noul Doctor și i-a tras un picior în față.

Spionându-le trecutul și ascultându-i în momentele de intimitate, Sigmund a aflat motivul pentru care ceilalți agenți doreau să găsească potirul și să-l întâlnească pe Dumnezeu.

Carlotta îi șoptea unuia dintre amanții săi, umbra unui mare curtezan invocat din anticamera iadului: „Vreau să-l castrez pe Dumnezeu, ca să nu mai creeze o altă lume."

Ray i-a mărturisit Carlottei, în timp ce scăpau de cadavrul unui arhivar care le descoperise tainele trecutului: „Vreau să-i mănânc inima lui Dumnezeu și să vomit cuvintele creației".

Numai Carlsbad, holbându-se la cerul nopții – un vid luminat, în timp ce propria întunecime era absolută –, purta conversații imaginare cu Dumnezeu, care se rezumau întotdeauna, în mod fundamental, la o singură întrebare: „De ce m-ai creat?"

Noul Doctor, chiar înainte să-l otrăvească pe Vechiul Doctor (făcând ca totul să pară o moarte naturală), i-a răspuns astfel rugăminților lui de a-l cruța: „Nu. Atâta vreme cât trăiești, nu vom găsi *niciodată* potirul, nu-l vom vedea *niciodată* pe Dumnezeu și nu voi afla *niciodată* răspunsul la cele zece întrebări la care m-am gândit în timpul petrecut în arhive."

Sigmund a văzut totul, fiecare plan mărunt și scop care îi conducea pe tovarășii săi, însă nici el nu avea un scop mai nobil. Era posibil chiar ca agenții Mesei să găsească potirul, și asta nu datorită meritelor lor, ci pur și simplu pentru că

încercau de ani și ani, iar perseverența e încununată uneori de succes.

Sigmund le cunoștea cele mai lăuntrice motive, dar le-a păstrat tainele, deoarece pentru el trecutul și prezentul, cauza și efectul erau îngemănate. Regimul prescris de Vechiul Doctor, cu metamfetamine, cocaină și alte droguri exotice, îi făcuse praf fosele nazale și îl transformaseră într-un naufragiat în timp. La început putuse numai *să vadă* în trecut, însă uneori stimulentele Vechiului Doctor îl trimiteau *cu adevărat* înapoi în timp. Câteodată doar mintea lui călătorea, trimisă cu câteva zile în urmă pentru a retrăi evenimentele prin care trecuse corpul său, însă alteori – rareori – călătorea fizic pe distanță de o zi sau cel mult două, unde rămânea preț de câteva clipe înainte de a fi smuls și readus în prezentul cel plin de dureri de cap și hemoragii nazale.

Într-una dintre aceste rare ocazii, Sigmund a văzut asasinatul Vechiului Doctor, apoi a fost aruncat din nou în prezent, chiar în clipa în care Noul Doctor se pregătea să-i facă și lui de petrecanie.

În urmă cu două zile, Ray mâncase creierul unui șerpaș și astfel a fost în stare să-i călăuzească perfect pe creste și poteci întortocheate până la Templu, deși era greu să te înțelegi cu el, discursul lui fiind presărat cu idiomuri muntenești. Începuse să-i placă ceaiul de orz cu unt rânced de iac. Uneori fredona cântece de jale care se împleteau cu glasul vântului.

– Mergem în iad, a zis Noul Doctor.

– Așa o fi, a comentat Sigmund strecurându-se pe lângă ea.

– Nu, pe bune, chiar mergem în lumea din adâncuri, a oftat ea. Sau cel puțin în camera de vizită a tenebrelor.

– Am auzit zvonuri despre asta.

Anticamera iadului era locul unde Carlotta își agăța fantomaticii ei amanți.

– Una dintre ultimele taine mistice ale Mesei, a continuat Sigmund. Mă mir că nu au pierdut-o și pe-asta când au rătăcit cheia lunii, globul de cristal și toate celelalte minuni în toiul primului război cu templierii.

– Multe s-au pierdut, a admis Noul Doctor și a împins un raft care s-a balansat ușor, pe balamale nevăzute, depărtându-se de perete și dezvăluind o poartă din fier. Iar asta înseamnă că avem multe de recuperat, a adăugat ea în timp ce apăsa un buton roșu. Nu te mai frământa atâta, n-am de gând să te omor. Dar aș vrea să știu cum ai intrat în biroul Vechiului Doctor și m-ai văzut făcându-i felul, când eu *știu* că te aflai într-o misiune în Belize împreună cu Carlsbad? Și cum de ai dispărut în clipa imediat următoare? Bilocație cumva? Proiecție ectoplasmică? Ce anume?

– Călătoresc în timp. Nu mă rezum la a vedea trecutul. Uneori chiar călătoresc fizic.

– Ha! N-am văzut nimic de genul ăsta în notițele Vechiului Doctor.

– O, nu! Tot ce era mai important rămânea la adăpost în mintea lui. Așadar, de ce nu m-ai omorî?

Ceva a murmurat și a foșnit pe sub podele.

– Pentru că te pot folosi. Tu de ce nu m-ai denunțat?

Sigmund a șovăit cu răspunsul. Îl îndrăgise pe Vechiul Doctor care îi fusese mai apropiat chiar decât un tată. Nu-i făcea plăcere să-i știrbească memoria bătrânului, deși știa că acesta îl considerase o unealtă de lucru, un soi de mașinărie ambulantă, și nimic mai mult.

– Deoarece sunt pregătit de o schimbare. Am crezut că visul meu era să fiu agent de teren, numai că m-am săturat de toate raidurile astea inutile, ca să nu mai vorbesc despre

faptul că am fost împușcat, înjunghiat și aruncat dintr-un tren în plină mișcare. Sub conducerea ta cred că Masa chiar poate *realiza* ceva.

– Așa vom face.

Fojgăiala și murmurul de dedesubt se intensificau, iar ea a ridicat vocea.

– Vom găsi potirul, îl vom vedea pe Dumnezeu și vom afla răspunsuri. Vom afla de ce a creat lumea, pentru ca imediat după aceea s-o abandoneze, lăsând haosul să pună stăpânire pe ea. Dar mai întâi, spre iad! Ține, a zis ea și i-a aruncat lui Sigmund ceva strălucitor – câteva jetoane de metrou. Plata paznicului, l-a lămurit ea.

Fojgăiala a încetat, grătarul porții a alunecat în lături, dezvăluind un lift din alamă coclită, operat de un individ învești mântat cu o manta de culoarea prafului, plină de pânze de păianjen. A întins palma, iar cei doi i-au lăsat câte un jeton.

– De ce mergem... acolo, jos?

– Ca să ne întâlnim cu Vechiul Doctor și să obținem informațiile pe care le ținea doar în capul lui. Știu unde să găsim potirul sau, cel puțin, unde se află harta care ne conduce la el, dar trebuie să știu ce se va întâmpla în momentul în care îl voi lua în mână.

– Și de ce m-ai adus cu tine?

– Fiindcă numai nebuni asemenea Carlottei riscă să intre singuri în anticamera iadului. Dacă l-aș fi adus pe oricare dintre ceilalți, ar fi aflat că eu l-am omorât pe Vechiul Doctor și ar fi fost mai puțin înțelegători decât tine.

S-a urcat în lift, urmată de Sigmund, care, din reflex, a aruncat o privire la trecutul paznicului. Ce a văzut acolo era atât de înspăimântător, încât l-a făcut să se lipească de cel mai îndepărtat colț al cabinei. Dacă liftul nu s-ar fi aflat deja în mișcare, ar fi deschis ușile și ar fi dat bir cu fugiții. Paznicul

și-a întors capul spre tânăr, care și-a strâns bine pleoapele ca nu cumva să-l vadă încruntându-se sau, și mai rău, să nu-l vadă zâmbind.

– Interesant! a exclamat Noul Doctor.

La întoarcerea din iad, cei doi s-au iubit cu furie sub masa de lucru din biblioteca Vechiului Doctor, deoarece sexul e antidotul morții sau, cel puțin, un placebo adecvat.

– Atunci așa rămâne. Facem o expediție în Himalaya, a zis Noul Doctor.

– Bestial! s-a bucurat Ray. Întotdeauna mi-am dorit să mănânc un yeti.

– Cred că ești suficient de păros, a replicat Carlotta.

Sigmund și Noul Doctor stăteau la adăpostul unei lespezi de piatră, în timp ce vântul rece șuiera printre versanți. Carlsbad plecase să-i caute pe Ray și pe Carlotta, care furaseră toate proviziile și oxigenul și se duseseră singuri să găsească Templul potirului. Doreau să-l omoare pe Dumnezeu, nu să-i pună întrebări, prin urmare trădarea lor dădea bătai de cap, dar nu era surprinzătoare. Probabil că Sigmund ar fi trebuit să pomenească ceva despre planurile lor de trădare, numai că el se simțea din ce în ce mai mult în pielea unui actor în afara timpului – o poziție care, abia acum își dădea seama, îl putea duce la pieire. Trebuia să-și asume un rol mai activ.

– Ray și Carlotta nu cunosc profeția, a zis Sigmund. Doar Vechiul Doctor o cunoștea, și ne-a împărtășit-o numai *nouă*. N-au idee ce sunt pe cale să provoace, dacă ajung primii la Templu.

– Dacă ajung primii, vom pieri cu toții, alături de întreaga planetă.

Noul Doctor resimţea acut lipsa de oxigen.

– Dacă nu-i găseşte Carlsbad, suntem damnaţi, a continuat ea.

Părea mai bătrână acum că nu se mai afla la adăpostul bibliotecii şi al arhivelor, iar ultimii doi ani fuseseră foarte duri. Călătoriseră până la capătul lumii şi chiar sub pământ, adunând fragmente din harta Templului, alergând după referinţe obscure pe care ea le descoperise în arhive. Mai întâi colindaseră prin inima deşertului african, prin palate ruinate săpate în rocă însufleţită, apoi merseseră în Antarctica, căutând şi găsind intrarea secretă către miezul răscolit al Pământului. Se proiectaseră – astral şi nu numai – în mintea unui semizeu din jungla altei lumi; în urmă cu două luni coborâseră în adâncurile Oceanului Pacific pentru a descoperi ultimul fragment al hărţii, ascuns într-un templu de coral, păzit de făpturi spinoase, bioluminiscente, de o infinită tristeţe. Ray o mâncase pe una dintre ele şi de atunci începuse să transpire cerneală violet şi să facă băi lungi şi contemplative în apă sărată.

Noul Doctor golise vistieria organizaţiei ca să plătească această ultimă călătorie în Himalaya, vânzând şi ultimele antichităţi de o inestimabilă valoare şi concediindu-i pe toţi custozii ereditari, şi aşa prost plătiţi, pentru a putea acoperi toate cheltuielile. Iar acum se aflau în pragul unui dezastru total, dacă Sigmund nu lua măsuri.

Tânărul şi-a deschis sacul şi a luat ultima porţie din cel mai puternic drog exotic al Vechiului Doctor.

– Urează-mi drum bun, a zis el şi a tras pe nas întreaga doză.

Timpul s-a înfăşurat, iar Sigmund s-a trezit la adăpostul aceleiaşi lespezi, dar mai devreme, fără urme de paşi pe zăpada îngheţată, vremea fiind mult mai blândă. Mişcându-se ca

nebunul, sub puterea drogului și din dorința de a-și menține ridicată temperatura corpului, a săltat o movilă din pietre și a rămas la pândă, pășind într-un cerc nesfârșit până ce i-a auzit pe Ray și pe Carlotta icnind sub greutatea proviziilor furate.

A împins peste ei pietroaiele, iar vrăjitoarea și mâncătorul de ființe vii au fost doborâți. Sigmund a coborât până la ei, în speranța de a-i găsi striviți – în speranța ca rocile să-și fi făcut bine treaba. Carlotta era îngropată aproape în întregime, însă unghiile ei lungi săpau făgașe în gheață. Tânărul a strâns din dinți și a înlăturat suficiente pietre cât să-i dezgroape capul, apoi i-a dat lovitura de grație cu un piolet. Ea n-a scos niciun cuvânt, însă lui Sigmund i s-a părut că vede respect în ochii ei înainte s-o termine. Ray era doar pe jumătate îngropat, însă zăcea nemișcat, cu gâtul sucit într-o poziție nefirească. L-a străpuns cu vârful pioletului în coapsă, ca să se asigure că e mort de-a binelea, iar mâncătorul nu a reacționat în niciun fel. Sigmund și-a lăsat toporul înfipt în piciorul lui Ray, apoi s-a întors cu spatele și s-a ghemuit, așteptând ca timpul să-l mănânce cu șuvoiul său.

Carlsbad a găsit cadavrele celor doi și a recuperat proviziile. Sigmund se întorsese deja în prezent. Cât timp Noul Doctor a mâncat și s-a odihnit, tânărul l-a luat deoparte pe Carlsbad și i-a mărturisit adevărul.

– Există posibilitatea ca noi să distrugem lumea.

– Hmm! a exclamat neagra făptură.

– Există o profeție îngropată adânc în arhive, care spune că Dumnezeu se va întoarce doar dacă lumea va fi distrusă prin foc. Însă este un articol de credință – însuși *fundamentul* credinței noastre – conform căruia, atunci când un membru al Mesei soarbe din potir, Dumnezeu se va întoarce. Prin urmare, apropiindu-ne de potir cu *intenția* de a bea din el, am

putea răsturna sorții astfel încât sfârșitul lumii, focul și toate cele să înceapă chiar înainte de a atinge potirul.

– Iar tu și Noul Doctor nu aveți nimic împotrivă?

– Noul Doctor crede că-l poate convinge pe Dumnezeu să cruțe lumea de la distrugere, chiar retroactiv, dacă este necesar.

– Ha!

– Și poate fi foarte convingătoare!

– O, cu siguranță! a replicat Carlsbad.

A început să plouă cu flăcări chiar în clipa în care au ajuns la Templu – o construcție atât de veche, încât părea a se contopi cu muntele. Cerul s-a înroșit și limbi mari de foc au căzut în cascadă, o ploaie de meteoriți care să pună capăt lumii. Zăpada de pe toți versanții înconjurători s-a transformat instantaneu în abur, deși piscul pe care se afla Templul rămăsese pentru moment neatins.

– Deci, asta e! a oftat Carlsbad. Doar răutatea din voi mă mai ține în viață.

– Nu mai e cale de-ntors, a spus Noul Doctor și a pornit să urce treptele străvechi ale Templului.

Ray, însângerat și plin de lovituri, cu brațul stâng atârnându-i inert, a pășit din umbrele Templului. Ținea în mâna nevătămată pioletul lui Sigmund. L-a ridicat cu o forță fenomenală și s-a repezit spre capul Noului Doctor, perforându-i craniul. Femeia a căzut, iar el s-a prăbușit peste ea, lovind-o neîncetat, lăsându-i corpul o rană deschisă. A ridicat privirea, cu chipul plin de vânătăi, cu blană ieșindu-i din fălci, cu venele pulsându-i pe frunte, cu otravă, cerneală, puroi și transpirație halucinogenă eliberate prin pori.

– N-ai cum să mă ucizi, prăpăditule! Am mâncat polifag. Am mâncat uriași. Am mâncat *îngeri.*

În timp ce rostea aceste cuvinte, a început a străluci cu o lumină ciudată, de un albastru schimbător.

– Iar îți salvez viața, a zis Carlsbad cu un soi de tandrețe, apoi a făcut ceea ce Masa aștepta întotdeauna de la el să facă. L-a umflat, l-a suflat, l-a strivit și l-a sfâșiat în bucățele pe Ray, apoi a sfâșiat și bucățelele.

Deodată, a început să se topească.

– Ah, rahat! Sigmund! Nu ești suficient de *rău!*

Și, înainte ca Sigmund să apuce să-i mulțumească sau să-și ia rămas-bun, din Carlsbad n-a mai rămas decât o băltoacă neagră pe zăpadă, alunecoasă ca uleiul vechi de osie.

Lui Sigmund nu i-a mai rămas nimic de făcut decât să meargă mai departe.

– Potirul conține sângele lui Dumnezeu, i-a zis Vechiul Doctor. Bea-l, iar Dumnezeu se va întoarce și, cum înghițindu-i sângele devii și tu divin, te va trata ca pe un egal. Prin urmare îți va răspunde la întrebări și îți va îndeplini rugăminții. Atunci Dumnezeu va face tot ce-i ceri.

Vechiul Doctor i-a atins ușor mâna lui Sigmund.

– Menirea Mesei este să se asigure că puterea potirului nu va fi folosită în scopuri malefice sau neînsemnate. Întrebarea pusă și dorința de îndeplinit trebuie să merite prețul: adică soarta lumii.

– Tu ce-ai întreba?

– L-aș întreba de ce a creat lumea ca apoi să o abandoneze, lăsând în urmă doar o cupă plină cu sânge și o lume frământată de întrebări. Numai că asta este doar curiozitate, și nu o întrebare care să merite.

– Până una-alta, l-a întrerupt Sigmund, suflându-și nasul, când pot începe munca de teren?

Și-ar fi dorit să vadă viitorul în locul trecutului. Își închipuia că va fi ceva foarte amuzant.

Potirul din mâna lui Sigmund conținea sânge, lichid în centru, dar uscat în cruste pe margine. A râcâit crustele cu unghia lui lungă și roz. A luat o gură de aer, a expirat, apoi a sorbit sângele lui Dumnezeu.

Timpul *s-a destrămat.*

Sigmund a aruncat o privire în jur. Templul era alb, strălucitor, curat și nu se mai afla pe vârful muntelui. Prin ferestre se vedea o mare liniștită. Nu era singur.

Dumnezeu nu arăta deloc cum își imaginase Sigmund, dar totodată era imposibil să-l confunzi cu altcineva. Era evident că avea intenția să iasă, însă s-a oprit și s-a uitat întrebător la tânăr.

Sigmund făcuse o călătorie de la sfârșitul lumii către începuturi. Sângele lui Dumnezeu îl drogase atât de tare, încât putea vedea atomii plutind în aer, vibrând. Se aștepta ca în orice moment să fie aruncat înapoi în timp, chiar pe ruinele lumii.

Tânărul a încercat să reflecteze la situație. Își închipuise că Noul Doctor avea să pună întrebările, să-și expună dorințele, iar acum nu știa ce să spună. Dumnezeu își pierdea răbdarea, gata să-și părăsească pe vecie creația. Dacă Sigmund ar fi rostit repede câteva cuvinte, ar fi putut avea tot ce-și dorea. Orice.

– Hei, a strigat el. Nu pleca!

CÂT AI ZICE PEȘTE...

MARGO LANAGAN

Traducere din limba engleză
ELENA-CRISTINA NAN

Povestirea *Cât ai zice peşte* a fost publicată pentru prima dată în *Agog! Ripping Reads,* cea de-a patra antologie originală din seria Agog! Press.

E.D.

– Când se întoarce bărbatul ăla? a întrebat Clarice. Cel prietenos?

– Păi, nu ştiu, a răspuns Henry. Am ratat deja masa şi biscuiţii cu lapte din cauza lui. Să sperăm că nu vom pierde şi cina.

– Apune soarele, a remarcat Clarice privind spre crengile înalte.

– Atunci va veni curând, a zis Henry hotărât.

– Ar trebui să ieşim din nou la stradă să-l întâmpinăm.

– Dar ne-a zis... Aşteptaţi, ne-a zis. Nu vă mişcaţi de aici.

– Şi dacă a uitat de noi?

Se aflau în mijlocul unei păduri vaste, ai cărei copaci se înălţau mult deasupra capetelor lor; bolta fragilă de frunze se arcuia ca un cer sub cer.

– După cât ne-a plimbat de colo-colo, nici nu mai știu sigur încotro *e* strada, a zis Henry.

Băiatul s-a trezit în toiul nopții cu Clarice alături. Fața ei, scăldată în lumina lunii, era aprinsă de emoție.

– Ce e aia, Henry? Acolo sus, pe deal.

Cu mintea începețoșată de somn, Henry a ridicat capul; în păr avea agățate câteva frunze și gunoaie. S-a sprijinit în coate ca să poată vedea. Lumina flăcărilor se contura ca o mică peșteră sau scobitură aurie în întunericul pădurii. Se zărea mișcarea hotărâtă a unor siluete. Trebuie că erau siluete de bărbați, căci vocile răsunătoare erau masculine, vesele și libere, așa cum n-ar fi fost niciodată în prezența femeilor. Frigeau carne la foc; simțind mirosul, stomacul lui Henry s-a revoltat.

– Credeam că visez, a exclamat Clarice fericită. Am avut un vis lung, în care toți cântau și râdeau. Și mirosurile, Henry! Mirosuri îmbietoare! Poate că ne vor da și nouă! Sau poate că mai au resturi de care se pot lipsi.

Ar fi vrut să pornească degrabă într-acolo, să-i întrebe.

– Și dacă sunt oameni răi? a zis Henry. Dacă nu le plac copiii? Cred că mai întâi ar trebui să ne furișăm și să-i spionăm, să ne asigurăm că sunt cumsecade. Ce zici?

Și așa au făcut. Întunericul le masca mișcările, așa încât se puteau deplasa în liniște, precum norii. La trecerea lui Henry, ramurile și frunzele îi atingeau fața; insectele bâzâiau și se opreau; doi lilieci și o pasăre de noapte tăcută au străbătut în zbor bolta înfrunzită.

Tabăra trebuie că se afla mai departe decât părea, căci, în momentul când copiii au ajuns acolo, cei trei bărbați dormeau duși.

Henry și Clarice spionau, fiecare ascuns în spatele câte unui copac. Un bărbat grizonant, îmbrăcat în pantaloni și

cămaşă, stătea întins pe spate lângă foc, iar restul de haine erau împăturite şi aşezate lângă el, cu o pălărie de paie şi un baston deasupra. Alături de ele se afla o pereche de pantofi negri, lucioşi. Părea că avea să dormă aşa toată noaptea, cu braţele strânse la piept. Cel de-al doilea bărbat purta o cămaşă albă, un frac ai cărui nasturi, în mod cert, nu se puteau încheia din pricina abdomenului său proeminent, iar capul îi era practic cufundat în gulerul cămăşii, din care doar nasul coroiat îi ieşea la iveală. Cel de-al treilea, un muncitor cu părul alb şi mustăţi stufoase, stătea întins pe o parte, cu capul sprijinint pe unul dintre braţele îndoite. Mormăia printre sforăituri şi se încrunta de parcă încerca să-şi amintească ceva.

– Ce are în mână? a şoptit Clarice.

– Un castron de budincă plin cu ceva, a răspuns Henry, încercând să distingă obiectul din mâna mare a bărbatului.

– Budincă! au exclamat amândoi, pofticioşi, în vreme ce mirosul discret al desertului le gâdila nările, dulce şi plăcut ca o zi de duminică petrecută în casa tatălui lor.

– O budincă *întreagă*, din care n-au luat nici măcar *o înghiţitură!* a şoptit Clarice. Budincă *cu dulceaţă!*

– Nu, cu prune, a contrazis-o Henry. E o budincă delicioasă cu prune.

– Ba nu, uite, se vede dulceaţa. Se scurge pe-acolo...

Fata a făcut ochii mari. Probabil că mâna grea a bărbatului deplasase budinca în castron, astfel că partea mai zemoasă ajunsese la vedere, strălucitoare şi încreţită precum fruntea unui om. Şi, în timp ce dulceaţa sau siropul se prelingea pe marginea vasului, s-a auzit un sunet între oftat şi sforăit.

Printre copaci, mirosul de dulceaţă caramelizată se intensificase, iar stomacul lui Henry se revolta de-a dreptul.

– Am putea să-i trezim să le cerem o porţie, a sugerat el.

– Crezi? a zis Clarice ducând mâna la gură. Pare genul supărăcios. Mi se pare că l-am auzit țipând, în timp ce visam. Și poate că ceilalți... a continuat ea, plimbându-și privirea șovăitoare de la bărbatul îngrijit la cel în frac.

– Sau ce-ar fi *s-o luăm*, a murmurat Henry.

– O, Henry! Dar trebuie să fie *fierbinte*, a zis îngândurată.

– Păi, *pe el* nu-l arde, deși ține mâna pe ea.

– Poate că are mâinile mai călite decât ale tale. Iar castronul... probabil că e cel mai fierbinte! a continuat ea, prinzându-l de braț și strângându-l cu putere.

– Ce e?

– Budinca! a exclamat fata cu ochii măriți de uimire. Se... *uită* la noi!

În castron, așa-zisele riduri își schimbaseră poziția; o cută întinsă și închisă la culoare păru să se ridice brusc asemenea unei sprâncene. Iar mai jos de ea, prin porțiunea zemoasă cu dulceață, se zărea albeața...

– Trebuie să fie un cartof, a concluzionat Henry.

...cu un cerc închis de culoarea unei pupile...

– Aia e o stafidă.

...peste care budinca aceea cărnoasă s-a închis și s-a deschis ca o pleoapă.

Clarice a tras aer în piept, gata să țipe. Henry era prea speriat ca să încerce s-o oprească.

Însă altceva a făcut-o în locul lui. Copacii din față s-au mișcat brusc, iar doi bărbați au pătruns în luminiș împleticindu-se și agățându-se înspăimântați unul de celălalt.

Clarice a expirat, înfiorată.

Ambii bărbați erau scunzi și solizi, unul avea tenul deschis la culoare și urechi mari, iar celălalt era brunet și mai greoi. Erau ceea ce tatăl lui Henry ar fi descris drept „oameni

obişnuiţi", cocoşaţi şi ascunşi, îmbrăcaţi cu haine aspre şi ieftine, nicidecum curate. Au căzut şi au început să se târască spre bărbatul cu barbă.

– Prin spuma mării plutesc spre casă! a fredonat el brusc, făcându-i să se retragă preţ de o clipă. Dar apoi a scuturat din cap încă adormit, aşa că ei au continuat să se apropie. Bărbatul brunet a ajuns lângă omul cu barbă, a întins nişte labe ce păreau acoperite cu cea mai aspră piele pe care o văzuse vreodată şi a înşfăcat budinca de sub mâna individului adormit, după care cei doi hoţi au părăsit în goană luminişul.

– Nenorocire! a izbucnit bărbosul ţâşnind în picioare, iar Henry şi Clarice s-au retras în spatele copacilor. Furt şi viclenie! Treziţi-vă!

– Dragul meu...

– Ce naiba...

– Nemernici hoţi de budincă au profitat de întuneric şi de faptul că nişte bieţi nevinovaţi dormeau şi s-au apropiat tiptil, ca să-l prade pe Albert al nostru!

– Încotro au luat-o? a întrebat bărbatul în frac. După ei!

– Pe toţi laşii şi ticăloşii! au exclamat cei doi şi au luat-o la fugă printre copaci. Al treilea bărbat şi-a pus jacheta, pantofii şi pălăria, şi-a băgat papionul în buzunar, şi-a luat bastonul şi a pornit în mare grabă pe urma lor.

N-a mai rămas decât focul. Copiii s-au apropiat nerăbdători de lumina încurajatoare a flăcărilor dansânde.

– Miroase grozav, a exclamat Clarice, aplecându-se să ia un băţ pe care să-l folosească drept vătrai.

– Da, uite. Au lăsat toată carnea la fript în...

Dintr-odată, Henry s-a întors şi a îmbrâncit-o pe Clarice. Fata s-a clătinat, holbându-se la el.

– De ce-ai făcut asta?

– Nu te apropia! i-a zis el. Nu le atinge! Şi nici nu te uita!

Clarice a încercat să privească peste umărul lui. Băiatul i-a acoperit ochii cu mâinile, împingând-o spre pădure.

– Hen-ry! Hen-ry! Bunătatea aia de carne! Și ne e atât de foame...

– *Nu* e bună! *Nu* este! a contrazis-o el și, smulgându-i bățul din mână și aruncându-l în beznă, a început s-o tragă după el pe deal în jos, printre ferigi și tufișuri, spre pârâu, unde pietrele și ferigile-copac îi ascundeau de lumina răspândită de foc. Acolo s-a ghemuit, tremurând atât de tare, încât îi clănțăneau dinții.

Clarice îl privea furioasă, temându-se să vorbească. Stomacul îi chiorăia.

Henry a ridicat privirea. La fel și ea. Fumul plutea în lumina lunii pe deasupra copacilor.

– Of, a exclamat băiatul.

– Ce ai văzut? a șoptit fata.

– Încă îi mai simt mirosul, a zis, sărind în picioare, luând-o în brațe și apăsându-și fața pe capul ei. Și părul tău miroase! Va trebui să te speli! Și hainele! a continuat, apoi a împins-o din nou, iar fata a pășit cu un picior în pârâu, udându-și tivul fustei.

Când a simțit apa rece, Clarice și-a ieșit din fire. Cu toate acestea, furia i-a dat curaj și s-a repezit la el ca un tăuraș.

– Încetează, Henry Clarkson! s-a răstit ea, îmbrâncindu-l. Ce-ți veni să mă uzi în miezul nopții?

Stătea aplecată deasupra lui, fierbând de mânie. Ghemuit ca o râmă pe malul pârâului, băiatul și-a îngropat fața în mâini și a izbucnit în plâns.

– Ce *este*? Ce *ai*? l-a întrebat, îngenunchind lângă el și lăcrimând la rândul ei, căci, dacă Henry plângea, însemna că ceva era cu adevărat în neregulă.

N-a trecut mult şi s-a oprit, ameţit de plâns. Clarice stătea lângă el, mângâindu-l din când în când şi ştergându-şi nefericită cu poalele fustei lacrimile care i se prelingeau pe obraz.

– Nu vreau decât să dorm, a scâncit.

Fata s-a întins în spatele lui pe iarba aspră şi pe nisip, cuprinzându-l de mijloc şi îngropându-şi obrazul umed în curbura gâtului său. Henry n-a comentat, deşi fata nu mai stătuse niciodată atât de aproape de el până atunci. Clarice îi asculta respiraţia cu urechile, cu pieptul, cu braţele; îi simţea inima bătând acolo, lângă a ei. A închis ochii strâns, rupându-se parcă de imaginea cerului acoperit de stele, crengi şi fum plutitor, iar în scurt timp a adormit.

Era un sentiment ciudat, sălbatic să se trezească printre tufişuri. Toate acele lucruri de care pereţii şi geamurile ar fi trebuit să-i despartă – aerul rece şi parfumat, fâlfâitul de aripi al păsărilor care ciripeau printre coroanele copacilor, şipotul pârâului –, toate erau, fără îndoială, noi şi de două ori mai zgomotoase.

Stăteau întinşi, privind în sus printre frunzele crestate şi arcuite ale ferigilor-copac.

– Crezi că în dimineaţa asta o să-şi amintească de noi? a întrebat Clarice.

– De îndată ce se va trezi. Îşi va spune: „O, Doamne, bieţii copilaşi!", a continuat Henry, plesnindu-se peste frunte, imitând atitudinea individului, ca s-o facă pe Clarice să râdă.

S-au ridicat, au băut apă din pârâu, apoi l-au privit o vreme, deoarece părea atât de vesel şi de preocupat de propria curgere.

– Ar trebui să aşteptăm unde ne-a spus, a zis Henry. Dacă se duce acolo, s-ar putea să nu-l auzim de aici. Ar putea crede că am plecat şi ne-am rătăcit.

– Ne-ar striga, nu? Iar noi l-am auzi, a zis Clarice, urmându-l totuși în sus pe deal. Băiatul era indispus acum; amândurora le era prea foame ca să mai aibă chef de joacă sau de râs.

După atâta vreme petrecută printre ferigi, încât apucaseră chiar să și doarmă, a îndrăznit să zică:

– Henry, focul acela...

– Nu, a întrerupt-o el bănuitor, de parcă l-ar fi pălmuit.

– Dar poate că e carne...

– Am zis *nu!*

– Totuși, ar putea fi încă bună, printre cărbuni...

– Nu e *carne!* s-a răstit el, ridicându-se în patru labe și apropiindu-se la numai câțiva centimetri de ea. Nu e *carne!* Nu e *de mâncare!*

Fata s-a chircit ca o foaie de hârtie aruncată în foc.

– Bine! a zis ea, ducând pumnii strânși la ochi și ghemuindu-se printre ferigi. Nu-i nevoie să țipi.

– Ba e *mare* nevoie! *Cea mai mare* nevoie!

– Ești nebun, Henry, a exclamat ea suspinând. Ai înnebunit de tot!

Au rămas așteptând printre ferigi, ducându-se pe rând la pârâu ca să-și umple burțile cu apă.

Au așteptat zi și noapte. Bărbatul n-a venit; nici nu avea să mai vină; nu avea să-și amintească de ei.

În ziua în care și-au dat seama de asta, Henry a spus:

– Păi, poate că acea carne...

Era foarte tras la față, dar pleoapele îi păreau imense și grele.

– Sigur s-a stricat până acum după atâta stat în soare, a zis Clarice într-un târziu.

Totuși, mirosul de carne friptă era minunat. Îi atrăgea spre dealul acela de coșmar, abrupt și acoperit cu ierburi încâlcite,

deşi îşi simţeau picioarele ca de cauciuc. Pe potecă, în calea lor, furnici uriaşe îşi mişcau ameninţător cleştişorii roşii. O substanţă galbenă se scurgea din rănile trunchiurilor de copaci de care se sprijineau pentru a se odihni, lipindu-li-se de hainele jegoase şi încercând parcă să-i împiedice să înainteze.

Când au ajuns în poieniţă, au auzit un zumzet puternic şi ameninţător. La început, târându-se de-a lungul covorului din frunze curbate şi elastice şi beţe ascuţite, Clarice a simţit mirosul şi s-a retras, acoperindu-şi gura şi nasul cu mâinile. Henry a aplecat capul, strângând din dinţi, apoi, respirând cu greu pe gură, a înaintat prin poieniţă spre focul de-acum stins.

Un nor negru s-a ridicat de pe obiectele din jur. Multe dintre ele puteau fi buşteni arşi, ramuri împrăştiate, lemne în diverse forme cauzate de tăiere sau ardere. Dar pietrele mari şi rotunde care zăceau holbându-se împrăştiate, cu dinţii strălucind în lumina soarelui, nu puteau fi nimic altceva.

– O! Vino, Henry!

Tocmai când se întorcea cu spatele spre poieniţă, a văzut mormanul din spatele lui, dincolo de locul în care fusese aprins focul. S-a îndepărtat repede, dar tot l-a văzut. Muştele se ridicaseră de pe el, lăsând la vedere un curcubeu de culori. O grămadă de saltele rupte, saltele negre, al căror interior stătea să se reverse prin piele, mov, galben, verde.

S-a prăbuşit rostogolindu-se, iar praful i-a intrat în ochi. Nu crezuse că persoanele de culoare se puteau *îngrăşa atât;* toţi cei pe care-i văzuse erau slabi ca nişte umbre, ca scoarţa fibroasă de copac, ieşiţi din tufişuri ca să se uite la ea pentru ca apoi să se întoarcă de unde veniseră. Ce urâţi erau, atât de umflaţi şi despicaţi, şi dând pe dinafară!

Fata s-a ridicat avansând din nou încet în patru labe. A încercat să clipească pentru a îndepărta praful. Ochiul afectat

o jenă îngrozitor, fie deschis sau închis. În plus, lăcrima abundent. Înainta cu greu de-a bușilea, chiar și atunci când aluneca pe frunze; parcă plutea, bâjbâind în căutarea pământului, pe jumătate oarbă. Și Henry plecase; avea să stea pentru totdeauna în poieniță, cu spatele la ea, în timp ce vântul gonea șovăitor pe lângă el, purtând pe aripile sale un întreg roi de muște.

Mai târziu au poposit pe malul pârâului; acum știau că bărbatul nu va mai veni după ei. Nu mai erau în stare să străbată drumul dus-întors între desișul de ferigi și poieniță. Iar pârâul se afla mai departe de luminiș decât desișul, ceea ce-i mulțumea și mai mult.

Acolo au murit, mai întâi Clarice, noaptea, urmată de Henry, două zile mai târziu, spre seară.

În noaptea aceea, doi frați adoptivi s-au apropiat de ei. Erau niște umbre palide și lunguiețe, cu ochi holbați și fuste jerpelite, din flori de eucalipt uscate, care nu reușeau să le acopere nici sexul atârnând, nici fundul slab și murdar. S-au aplecat asupra copiilor, scoțând niște sunete ciudate, și le-au așezat pe cap pălăriile din lemn.

– Cândva am fost și noi la fel de drăguți și de pufoși ca ei, mai ții minte?

– Pufoși? Ăștia sunt numai piele și os, a zis celălalt adulmecând. Noi eram mult mai dolofani. Și mai mici. Cât un fruct de eucalipt, a continuat, luând o ferigă uscată și acoperindu-i pe copii. Și eram rozalii. Roz precum zorile, nu palizi și urâți ca ei.

Plescăind, primul dintre frați a adus o mână de frunze și le-a împrăștiat peste copii.

I-au acoperit cu frunze și bețe, după care s-au suit într-un copac și, legănându-și picioarele, au privit triști movilița.

Apoi au dispărut, şi-au luat zborul precum o pasăre sau o adiere de vânt, fără ca măcar o ramură să se mişte în urma lor.

Nimeni nu a venit să-i îngroape în poienița din vârful dealului. Câteva luni mai târziu, un crescător de vite a venit călare şi a lovit întâmplător cu vârful cizmei rămăşiţele pământeşti uscate. A ridicat din grămadă un craniu – micuţ, curat şi alb – şi l-a băgat în coburul de la şa, lăsând celelalte oseminte împrăştiate în cenuşă, la soare. A încălecat din nou pe iapa-i istovită şi a mânat-o, îndepărtându-se de pădurice.

Postfaţă

The Magic Pudding, scrisă de Norman Lindsay şi *Snugglepot and Cuddlepie*, de May Gibbs, ambele publicate pentru prima dată în 1918, sunt cărţi australiene clasice pentru copii. La sfârşitul primei „porţii" din *The Magic Pudding*, în care îi întâlnim pe Bunyip Bluegum (un urs koala), Bill Barnacle (un marinar) şi pe Sam Sawnoff (un pinguin), povestea spunea că „După o zi atât de încărcată, în care s-au plimbat, au stat de vorbă, s-au luptat, au cântat şi au mâncat budincă, au adormit cu toţii cât ai zice peşte". Aşa îi găsim şi pe protagoniştii acestei povestiri, ca şi pe ticăloşii hoţi de budincă. Deşi acum, adult fiind, ador *The Magic Pudding*, nu sunt sigur că în copilărie îmi plăcea, mai ales personajul Albert the Pudding. Cât despre *Snugglepot and Cuddlepie* mă neliniştea profund prin apariţia copiilor cu ochii mari, dezbrăcaţi şi rătăciţi, şi nici acum nu mă atrage, cu excepţia fructelor de eucalipt, a fustelor din flori de eucalipt şi a casei din frunze de eucalipt. În povestirea *Cât ai zice peşte*, am reuşit să le surprind pe majoritatea, împletindu-le cu neliniştea care mă bântuia pe-atunci.

31/10

Stephen Volk

Traducere din limba engleză
Gabriel Stoian

Povestirile lui Stephen Volk au apărut în revistele *All Hallows, Postscripts, Samhain, Crimewave* și în diverse antologii. Prima lui culegere, *Dark Corners*, a fost publicată în 2006. Între scenariile de teatru și film scrise de el se numără *Gothic*, în regia lui Ken Russell, o recreare a poveștii lui Mary Shelley, autoarea romanului *Frankenstein, Octane, Superstition* și câteva seriale de televiziune între care drama paranormală care a primit multe premii, *Afterlife*, pe care a creat-o.

31/10 a fost una dintre povestirile originale din culegerea sa, *Dark Corners*.

E.D.

Nu. Nu vreau să mă întorc în locul acela. Nici nu mă gândesc. Nicicum.

Data: 12 septembrie 2002

Ruth Baumgarten mi-a telefonat să-mi dea ideea cu BBC-ul. Există unii producători TV care au agende în care notațiile

sunt marcate cu creion de contrast verde sau galben, pentru a anticipa mai bine aniversările ce urmează a veni și care pot stârni interes – a cincizecea aniversare a încheierii Primului Război Mondial, a douăzeci și cincea comemorare a asasinării lui Kennedy, dar Ruth, producătoarea filmului *Ghostwatch*[1] și prietena mea, pot spune cu certitudine, nu se numără printre aceștia. Conveniserăm cu multă vreme în urmă că *GW* era doar o încercare ce nu trebuia repetată. Dar, în goana înfometată după așa-numita realitate TV, în urma a trei serii reușite de *Big Brother,* nu era greu de văzut unde ajungea BBC-ul, în cursa mânată de Greg Dyke în căutarea audienței.

Propunerea era simplă. Avansată, fără îndoială, la un prânz luat la L'Escargot, de un producător despre care nu auzisem în viața mea, care avusese treisprezece ani la data primei emisiuni și care acum, la douăzeci și trei ani, era îndeajuns de lipsit de experiență ca să întruchipeze audiența tinerilor de azi ai BBC1, care doresc cu disperare să atragă atenția asupra lor. În respectiva etapă, al dumneavoastră sincer, adică scriitorul acestor rânduri, nu a fost consultat, chiar dacă, din punct de vedere tehnic, conceptul, legal vorbind, era încă proprietatea mea intelectuală, deși drepturile pentru programul în sine rămâneau ale Beeb. Producătoarea, purtând ochelari de marcă mult mai la modă decât ai lui Parkinson în reclamele din 1992 pentru Specsavers, a sugerat o urmare: *Ghostwatch 2, Întoarcerea la Studio One.*

Reacția a fost că trupul meu a intrat în spasme. Nu am sărit să îmbrățișez ideea. Nu m-am ridicat la înălțimea ocaziei sau mai bine zis a momelii, nici în scris, nici telefonic, nici prin e-mail. Rugămințile, gemetele, lingușirile nu m-au clintit niciun milimetru. Nu știu ce anume a reușit să determine asta.

[1] *Vânătoarea de fantome* (n. tr.).

Cred că faptul că spaima – teroarea, bolborosind dinăuntru –, o dezlănțuire ectoplasmică, fizică, pură în stomac, mi-a spus „Te-am prins". Și am vrut să dovedesc că era anapoda. Nu m-am temut. Mai ales atunci. Și nici zece ani mai târziu, ce Dumnezeu?

Din motive lesne de înțeles, pierdusem legătura cu aproape toți cei care participaseră la proiectul *Ghostwatch*.

Urmarea emisiunii originale în direct, transmisă din casa bântuită din Northolt, este bine cunoscută și bine documentată. Scandalul a provocat valuri în Parlament, dar și pe holurile sfinte unde se află conducerea BBC. Oroarea provocată de cel ce purta nevinovatul nume de „domnul Pipes" – fantoma răuvoitoare a pedofilului travestit Raymond Tunstall (ori era vorba despre doamna Seddons, femeia-fantomă, ceva mai demonică, din epoca victoriană?) – ținuse națiunea cu răsuflarea tăiată în acea noapte de Halloween din 1992 și zdruncinase serios și binemeritat credulitatea și prejudecățile noastre. N-aș vrea să par nebun. M-am obișnuit să folosesc acest gen de limbaj. Este echivalentul umorului negru al paramedicilor și polițiștilor. Mă apără de adevăr.

Michael Parkinson nu mai vorbește în prezent despre evenimentele petrecute pe 31 octombrie 1992. Agentul lui a adunat și a pus la dispoziție comentariile apărute în presă în săptămâna următoare, în care Parkinson contracarase atacurile de iresponsabilitate, răspunzând că „unii oameni cred în wrestling". În realitate, în acest timp, imperturbabila gazdă a talk-show-ului era la recuperare într-o clinică privată din Buckinghamshire, departe de atenția publicului, având mintea și memoria arse de ceea ce i se întâmplase în acel studio de televiziune, când rămăsese cu privirea ațintită în gol și repetase fără să se oprească: „De jur împrejurul grădinii, ca un ursuleț de pluș..." După câteva săptămâni, aparent deplin

însănătoșit, a revenit în viața publică, însă în anii care au urmat nu a mai vrut să retrăiască acele nouăzeci de minute de iad prin intermediul terapiei sau, mai bine zis, al benzii video. Întregul eveniment este o pagină albă, iar, dacă a existat vreodată în memoria lui, el a fost supraînregistrat, probabil șters pe vecie. Pamela și Kim Early s-au mutat în SUA în cadrul unei strategii la fel de secrete ca un plan de protecție a martorilor pregătit de FBI. Kim are acum douăzeci de ani și, sub alt nume și având un accent tipic pentru cei din Vestul Mijlociu, studiază pentru a face carieră în biologie. Mama lui, Pamela, a murit într-un incendiu în propria locuință în 1995. Printr-un paradox demn să apară în paginile revistei *Fortean Times,* ea se recăsătorise cu un pompier. Se afirmă că de-a lungul anilor a frecventat mulți psihoterapeuți și a studiat, devenind chiar ea psihoterapeut, specializându-se pentru a-i ajuta pe oamenii cu „probleme de intruziune spirituală". La vremea respectivă începuse să scrie o carte despre îngerii păzitori.

Soarta Suzannei și a lui Sarah Greene este necunoscută.

Acum se știe foarte bine că transmisiunea făcută de Sarah pe Children's BBC cu câteva zile după emisiune, în care i-a liniștit pe telespectatorii mai tineri că ea nu dispăruse în Gaura Gloriei, a fost înregistrată de o sosie, la fel cum au fost și câteva apariții TV în programele de sărbători și altele asemenea.

Când polițiștii din Northolt au pătruns cu forța în casa din Foxhill Drive și au smuls ușa Găurii Gloriei de sub scară, în care Sarah se aventurase pentru a o salva pe Suzanne, care suspina, au constatat că era goală, prezentând doar miros de pisici și fluide eliminate de acestea. Iar percheziționarea casei de sus până jos, până la demolare, nu a evidențiat nimic în legătură cu prezența lor.

Studio One al BBC TV Centre a fost închis imediat. Alimentarea cu energie electrică a fost întreruptă în timpul

haosului pricinuit de stafie, iar ușile s-au sigilat în vederea unei investigații interne care, așa cum era de anticipat, nu a ajuns la nicio concluzie. Paranormalul permite rareori așa ceva – probabil că acesta este scopul și caracterul său esențial. În săptămânile care au urmat, au abundat superstițiile. Broadcating House se dovedise o casă bântuită. Oamenii refuzau să mai lucreze acolo. Sigur că oamenii au refuzat să mai lucreze și în Studio One. A fost declarat în afara circuitului (câțiva fotografi de la tabloide încercaseră să pătrundă acolo, dar fără sorți de izbândă).

Iar acum aveau nevoie de mine, scenaristul, să însoțesc cinci oameni în acel studio – nefolosit de zece ani – în noaptea de Halloween 2002, la ora 9.30 seara, data exactă a aniversării emisiunii *Ghostwatch*.

31 octombrie 2002 2 p.m. – BBC TV Centre, Wood Lane

– Nu există fantome, spune Pippa, prezentatoarea emisiunii, căreia îi lipsesc și ironia, și umorul. Toți ridică privirile spre ea. Din fericire, adaugă: Scuze.

Țigările sunt stinse într-o succesiune rapidă.

– Știu doar că vreau să dispară replica asta automată de acolo, zic eu.

Semnăm formularele de prezentare sau ce o fi ele. Pentru cei care manifestă interes. Pact cu Diavolul. Promit să achit deținătorului acestei... sufletul meu. Poate că făcusem asta deja.

4 p.m.

Barba lui Alan Demescu pare ceva mai căruntă acum și, când îi strâng mâna lipicioasă, am impresia că, așa tras la față, are înfățișarea unui refugiat bosniac. Emma Stableford,

telespectatoarea care a telefonat prima pentru a alerta audiența – dacă nu și echipa de studio – în legătură cu prezența lui Pipes în apropierea perdelelor din camera fetelor; Emilio Sylvestri, scepticul de la CSI, a cărui apariție acerbă pe canalul GW prin legătura satelit din New York City i-a sporit până la cer celebritatea și prostia, ceea ce l-a făcut să ajungă decanul emisiunilor de comentarii din Statele Unite, dar și un invitat permanent la emisiunea *So Graham Norton*. Sylvestri, care a folosit la maximum implicarea lui în *Ghostwatch* în *Tales from the Script* (Prometheus Press, 1993), cartea lui de dezmințiri, care a avut succes, ne-a întâmpinat cu o bonomie care presupunea că noi puteam face uitate batjocurile și dojenile ieftine din trecut. *Se înșela.*

Mike Smith a respins solicitarea, lipsită de tact, ca el să ia parte la discuție. La fel cum a procedat și Uri Geller, un alt ales, care a fost pus pe liber după lipsa de longevitate a emisiunii de pe ITV, *Sunt o celebritate, scoateți-mă de aici.* Jade fusese contactată, desigur, dar spusese că „se speriase de moarte" când văzuse *Ghostwatch* în 1992 aproape integral, mai puțin ultimele zece minute, când mama ei oprise televizorul.

La data transmisiunii, liniile telefonice ale BBC-ului erau blocate de convorbiri, multe dintre ele inițiate de telespectatori furioși și îngroziți. Un astfel de apel a venit din partea reverendului Edmund Edward Gryffin din Mold, care a bălăcărit BBC-ul pentru că intrase în cârdășie cu forțele satanice, pentru că stârnise demonii fără a-i putea controla și pentru că era în legătură cu Diavolul. În anii care au urmat, nu și-a schimbat convingerile, iar astăzi, alăturându-ni-se ca îndrumător spiritual, puțini dintre noi aveam să ne luăm la harță cu el – la nivel metaforic, cel puțin.

În timpul emisiunii originale, potrivit jurnalului de serviciu ținut de BBC, trei gravide au fost atât de șocate, încât au intrat în travaliu. Drăguțul BBC o descoperise pe una dintre acele femei, Berenice Gannon din North Berwick, Scoția, a cărei fiică, Louise, se născuse la ora 10.30 în acea noapte de Halloween, exact în momentul în care emisiunea *Ghostwatch* se încheia. După toate probabilitățile, odată cu trântirea ușii ce ducea spre Gaura Gloriei, pruncuța Louise respirase pentru prima dată. Louise, ori după cum prefera să fie apelată, conform celui de-al doilea nume, hotărât cu câteva luni înainte de naștere – *Suzanne*.

Mă decid să îi spun Louise.

– Uite ce am. Îl mai ții minte? zice ea.

Un achizitor de recuzită de la BBC i-a dat un iepure de jucărie, exact de genul celui pe care bunul Kimmy l-a avut în casa în care s-a făcut emisiunea *Ghostwatch*. Cel ai cărui ochi ca niște năsturași îi smulsese ea ori Pipes, ori doamna Seddons înainte de a îneca respectivul iepuraș în chiuveta de la bucătărie. „La dracu'. A cui o fi fost ideea asta creață?" mă întreb eu.

– Bubby a vrut să revină, nu-i așa, Bubby? spune ea.

– Ce naiba... mormăi eu terminându-mi sucul de portocale în camera verde.

Eu sunt doar scenaristul.

9.25

Cinci minute până la emisiune. Îmi imaginez grafica trasă de păr în mod deliberat, acele litere albe ca stafiile, care se aliniază pe derulare. „Atenție!", mi se spune în casca din ureche. „Începem."

Doctorul Lin Pascoe e în cabina de regie, uitându-se la grupul de monitoare TV, în vreme ce regizorul mută imaginea de la unul la altul.

9.32

Mai ceva ca în *Dosarele X,* lumina reflectoarelor săgetează întunericul. Exact ceea ce solicitase regizorul-producător Cass Buchanon-Bright. Noi, cei șase, intrăm. Sunt trei cameramani la trei camere, iar acum ele își înalță capetele ca niște vaci pe un câmp, pentru a se uita la noi, încadrându-ne. În stânga, unde se află alcovul în care se primesc telefoane de la telespectatori, având un strat de pânze de păianjen peste el, iar eu nu știu sigur dacă sunt autentice ori reprezintă o idee gândită de departamentul design. Mintea mea caută cu înfrigurare. Găsește imaginea fantomei învesmântate într-un cearșaf, pictura de Gottfried Helnwein pe care am văzut-o în urmă cu mulți ani într-o galerie din Viena, în rama sa deasupra șemineului *Familiei Adams.*

Auzim în cască ce se discută în camera de control.

Ușa de la Studio One se trântește cu convingere, ca un capac de sarcofag.

– Proba a doua, spune Emilio Sylvestri. De data asta cu sentiment.

– Taci dracului din gură! zice Demescu ceva mai încet decât o șoaptă.

– Asta trebuie să fie șters din capul locului, intervin eu.

– Atenție la limbaj, ne spune în căști regizorul, fără trup, invizibil. Din fericire, încă nu suntem în direct. Deocamdată se derulează genericul.

Atenție la limbaj, mereu prioritatea numărul unu a BBC-ului în chestiuni de sex și violență.

– Scuze, murmură Demescu spre Louise Gannon, fetița.

– Am auzit altele și mai și, zice ea. Mult mai urâte.

Are pantofi roșii, ușor de scos de pe picior, și un rucsac de forma unui pui alb și pufos de focă. Părul blond are câteva codițe împletite în șuvițe colorate și până acum a vorbit mai mult despre Gareth Gates și Britney Spears.

– Acum ce se întâmplă? întreabă Emma Stableford.

– Cine să știe? îi răspunde Demescu.

– Probabil că domnul Pipes, spune Sylvestri, cu o intonație disprețuitoare care vrea să o egaleze pe a lui Ned Sherrin, fluturându-și degetele în aer și dându-și ochii peste cap într-o încercare de a părea înspăimântat.

– Atenție la ce-ți dorești, fiindcă s-ar putea adeveri, spune reverendul EEG. Aceasta a fost morala originalului. Corect?

– Doar ficțiunea are morală, replic eu. Ceva care se întâmplă cu adevărat nu poate avea morală. Faptele nu au așa ceva. Corect?

– Corect, spune Demescu.

– Suntem în direct? întreabă Louise.

Examinez camerele. Una are un bec roșu aprins. Țin minte ochiul roșu al lui Raymond Tunstall, din neamul Pipes.

– A, da. Suntem în direct. Suntem la *Stele în ochii lor*[1]. La-la. Ce rol joci?

Louise râde. Are ecou. *Iisuse, are ecou.*

– Știi foarte bine, spune ea zâmbind, și degetul mare i se răsucește iar în apropierea dinților, și își foiește coapsele, rușinos de copilărește, dar deloc rușinos.

Să se poarte cu rușine. Rușinos în adevăratul înțeles al cuvântului, așa o vrem să fie.

---

[1] *Stars in Their Eyes* – emisiune de televiziune în Marea Britanie (1990–2006) în care concurenții imitau stele din lumea divertismentului (n. tr.).

9.43

E atâta liniște, încât îți vine să țipi. Da' niciunul n-o facem. Șoptim. De ce șoptim? Nici măcar nu întrebăm *De ce vorbim în șoaptă? Doar nu suntem într-o biserică.*

– Așa e, spune Louise.

Cu ecou. Chicotind, de parcă ar fi o glumă. Fără să înțeleagă încă ce sunt glumele. Zece ani. Exact zece ani, îmi dau seama. *E ziua ei de naștere, desigur.* La zece ani, copiii înțeleg ce sunt glumele, nu? Copiii deosebesc binele de rău, nu? Dar noi? Acum? Ce facem? Știm măcar atâta lucru? Vreodată?

9.47

Apoi se întâmplă. Apoi aud. Cuvintele. Știam că vor veni și știam că vor veni din partea unui copil.

– Când apare Pipes?

Tăcere în camera de control. Le place la nebunie, gândesc eu. Nu vorbesc, fiindcă le place. Asta e ca și cum ai urina cât faci duș. Ca și cum te-ai îmbăta și ai cădea. Ca lacrimile lui Jade. *Dezgustător.*

– Cred că ar fi cazul să spunem o rugăciune, rostește EEG. Toți, iar el este cel care interpretează – adică se roagă – spre camere.

El este cel care se află acum în biserică. Cel care protestează contra obscenității este mai obscen decât oricare dintre noi. Îngenunchează în mijlocul platoului de televiziune, cu mâinile împreunate ca un bun creștin, și arată excitant ca un film cu Mickey Rooney. El este primul, apoi Louise îngenunchează alături de el. Apoi la fel face și Emma Stableford, și îi imit și eu. Singurul care rămâne în picioare este Emilio Sylvestri – scepticul.

Și îi place asta la nebunie.

9.59

Un lucru în comun cu 1992: nu se întâmplă nimic. Multă vreme nu se întâmplă aproape nimic. *De ce mai urmăresc oamenii emisiunea? Ce-i interesează? De ce se uită la noi? Ce vor să vadă?*

Acum e ca la un foc de tabără.

Emma Stableford povestește ceva din copilărie, despre o ciudățenie petrecută pe dealurile Yorkshire. Ca de la o prietenă către alta. Îl țintuiesc cu privirea pe Sylvestri, și el pe mine. Eu și Demescu vorbim despre *Ghostwatch*, pregătiri, mit, urmarea: reluând parcă nenumăratele emisiuni de întrebări și răspunsuri pe care le-am făcut de-a lungul anilor, la infinit. Totul, până la urmă, cu foarte multe întrebări și foarte puține răspunsuri.

10.07

Jucăm cărți. Pe dezbrăcate. Iar copila de zece ani ne bate măr de fiecare dată. Acesta să fie jocul despre care se spune că presupune noroc? Dacă e așa, legile șansei sunt departe de noi în seara asta. Poate nu le place seara de Halloween. Ori poate Halloweenul nu le agreează.

Trecem la Război și, de fiecare dată, Louise se agită și strigă Război! Apoi adună cărțile, indiferent dacă are dreptate sau nu, și râde în hohote.

– Hopa, cred că m-am udat pe mine.

– Cred că asta nu e permis la BBC1, spun eu.

– Ce e acela un fermier de copii? mă întreabă ea. Plantează bebeluși în pământ și îi urmărește cum cresc? E precum copiii făcuți în eprubetă sau ca oaia Dolly? Noi avem la școală un berbec, și îl cheamă Dolly.

– E berbec și îl cheamă Dolly? repetă Demescu, ridicând din sprâncene.

– E la fel ca un cuvânt, două cuvinte, îi spun ei. Nu înseamnă nimic.

– Orice înseamnă ceva, zice ea, amestecând cărțile, iar acea înțelepciune plutește în aer. Când vine Pipes?

10.10

– Scooby Scooby Doo, unde ești tuu? cântă Emilio Sylvestri către oceanul de întuneric din jurul nostru.

– Pentru numele lui Dumnezeu, se pare că am depășit faza asta, nu crezi? zic eu.

– Încercam să mai înveselesc atmosfera.

– Chiar te rog, spune Emma Stableford.

– Mi-e frig, spune Louise Gannon. Vouă nu? Îi mai e cuiva frig? Simt că îngheeeț.

– A, face Sylvestri, adâncindu-și glasul. Puneți-vă centurile de siguranță psihică, oameni buni, ne așteaptă un drum cu denivelări.

– Care e problema? se răstește Alan Demescu, și ochii îi fulgeră, însă glasul îi rămâne calm. Să nu-mi spuneți că nu credeți ce s-a întâmplat pe 31/10 – că nu a existat –, că a fost vreo conspirație, o dramă mimată, ca nenorocita aceea de coborâre pe Lună, mare tâmpenie și aia. *Ce* credeți?

– Doar că oamenii au avut o halucinație la scară mare. Pe o scară de unsprezece milioane de telespectatori, ca să fim mai exacți. Dar, dacă David Copperfield face statuia Libertății să dispară la BBC, nu înseamnă că ea nu e la locul ei în dimineața următoare.

– Dar cum explici ce s-a întâmplat cu Sarah? întreb eu. Dar cu Suzanne? Au făcut și ele parte din drama aceea?

Frumoasă dramă, să stai ascunsă vreme de zece ani. Sper că primesc și ele drepturi de autor.

– Oamenii au diverse motive să dispară. Unii dispar fără nicio explicație. Asta nu înseamnă că trebuie să-i convocăm pe Mulder și pe Hugh Scully. Nu înseamnă să ne ascundem într-o găurică din deșert și să lăsăm la vedere un bilet pe care scrie: CREDINȚĂ IRAȚIONALĂ – VĂ ROG SĂ VĂ ASCUNDEȚI PÂNĂ VEȚI PUTEA IEȘI ÎN SIGURANȚĂ.

– Să ne ferească Domnul de mintea rațională, spune Demescu, întorcându-se cu spatele și clătinând din cap în timp ce apare și dispare în întuneric.

– Fiindcă veni vorbi, să ne ferească Domnul de Domnul, zice Sylvestri, foarte încântat de el însuși.

Pășește spre centrul spațiului, până la magnetofonul Revox cu role mari și apasă pe PLAY. Rolele se rotesc și din difuzoare răsună vocea guturală și cerebrală pe care am auzit-o toți în timpul transmisiunii *Ghostwatch*.

– Oprește-l, spun eu. Închide blestematul ăla de...

Demescu mi-o ia înainte și apasă butonul de OFF. Ecoul, reverberația, amintirea sau urma acelei voci persistă, sunt convins, preț de o secundă sau două chiar după ce rolele magnetofonului se opresc.

– Rulare de verificare, îmi spune cineva în cască. Asta a fost grozav, bine reușit.

Nu ne spune ce a fost grozav sau, mai ales, ce a reușit.

Îmi masez ceafa, privesc în tavan, apoi nimicul, cerul nocturn al instalației de iluminat. *Ce oră e? Cât de adânc ne-am vârât în asta? Habar n-am. Ascult, ei vorbesc, și nu-i aud. Ce naiba se întâmplă afară? Iisuse, când se va sfârși chestia asta?*

Iisuse – îi privesc –, sunt și ceilalți la fel de înspăimântați ca mine?

10.13

– Încă un minut de teste de verificare. Fiți pregătiți, spune vocea din cască. Atunci când vom reveni în direct, continuați discuția, cât se poate de firesc.

Normal. Aproape că-mi vine să râd. Ce dracu' e firesc *în toată treaba?* Asta, de la un regizor care ne-a dăscălit: „Nu vă faceți griji pentru conținut. Nu există conținut, ci doar caracter. Vorbiți, faceți atmosferă, și gata audiența. Ca la BBC, înțelegeți?"

Mi-a trebuit o secundă ca să descifrez mesajul. Voia să spună: „Nu faceți nimic, oricum vor urmări emisiunea. Ca la *Big Brother*. Pricepeți?"

Revenim timp de aproape patruzeci de secunde în care nu se întâmplă nimic, apoi se folosește segmentul de test de verificare, conform scenariului. Telespectatorii au votat timp de o săptămână momentele de vârf al emisiunii *Ghostwatch,* iar acum se difuzează clipurile de la cinci la trei, în ordine inversă. Apare imaginea unui tip din Țara Galilor, al cărui sendviș a plonjat cu fața în jos de pe brațul fotoliului. Este intervievat, doar câteva cuvinte, după zece ani. Acest lucru este întrerupt de clipuri făcute cu unii care își amintesc ce făceau, unde erau și ce gândeau în noaptea în care s-a difuzat *Ghostwatch.* Sara Cox, Johnny Vegas, Linda Robson, Ross Kemp, Christine și Neil Hamilton, John Simpson, Paul Daniels, Rolf Harris, dr. Susan Blackmore, dr. Raj Persaud și Marjorie Wallace, președinta asociației caritabile pentru sănătate mintală SANE.

10.19

În Studio One nu e niciun monitor, iar noi, cei șase, suntem izolați ermetic de lumea exterioară.

– Când vine Pipes? întreabă Louise, din nou.

Tăcere. Schimb subiectul întrebând-o ce vrea să devină când va fi mare.

– Adultă, îmi răspunde ea.

Afirmație greu de combătut. Râd parcă oftând, oftez parcă râd, în fine. Din nou tăcere.

Mă duc și apăs membrana subțire care desparte zona de primire telefoane de studioul propriu-zis, pe care fusese proiectat neclar logoul *Ghostwatch,* după care se topise în aer la apogeul emisiunii. Vălul subțire dintre realitate și ficțiune, dintre sănătate mintală și nebunie, dintre lumea asta și cealaltă. *Le ai cu vorbele. Ar trebui să te faci scriitor.*

În tăcerea studioului bântuit mă gândesc la nesfârșitele disertații și studii din presă pe care le stârnise *Ghostwatch* de-a lungul anilor. Un profesor de la Aberystwyth mi-a spus că aproape în fiecare an se găsea câte un student care să ia asta ca subiect de teză de licență. Pagini după pagini, cărți peste cărți cu analize, observații, biblioteci întregi. Greu de imaginat. Ca ultimul episod din *Raiders of the Lost Ark*. Interpretarea mea preferată, previzibil freudiană, a emisiunii *Ghostwatch* a venit din partea unui student care a subliniat că *Pipes,* tradus în argou francez, înseamnă *felație*. Adolescentele solicitau felații telespectatorilor, iar asta, la nivel subconștient, era ceea ce cerea să vadă publicul care manifestă interes față de masculin.

10.21

Louise privește cărțile, niște cărți de joc simple, așezate în fața ei pe podeaua studioului. „Familii fericite." Le amestecă și le împarte într-un șir, de parcă ar juca o formă improvizată de Solitaire. O urmăresc, știind că mama ei, Berenice, este undeva, probabil în camera de control, așezată alături

de dr. Lyn Pascoe, urmărind totul. O mamă care își lasă fetița într-o casă bântuită, împreună cu cinci necunoscuți. Ce fel de mamă este asta? *Mama Seddos te va prinde.*

– Știu cum se scrie, spune ea, privind șirul de cărți. S-A-R-A-H. Sarah...

– Da, e foarte amuzant, zic eu.

– Da, este.

– Ba nu.

– Ba da. El spune asta. Pipes spune asta. Ridică o carte de joc. Pipes e regele cu un ochi. Pipes e Camera Unu.

– Din gura pruncilor și a celor ce sug[1], replică Sylvestri.

Apoi începe bubuiala. (Bubuială – alt cuvânt freudian cu dublu înțeles.) Nu este doar *similar* cu bubuiala din casa Norholt, ci este *exact* același zgomot. Ca și cum cineva ar fi pornit o înregistrare pe bandă și ea ar fi fost amplificată și transmisă de difuzoare mari cât un stadion pe întuneric. Emma Stableford își astupă imediat urechile și țipă, și începe să tremure. Toți încremenim, ne uităm unul la altul fără să ne clintim. *Producătorii ăștia*, sunt cât pe ce să spun, *e o glumă, ca aia făcută de Craig Charles, care a sărit din dulapul de bucătărie în original. Așa ceva nu se întâmplă. Nu e real.*

– Camera de control, vă rog, terminați cu prostiile, avem un copil aici, spune Demescu în aer. Încetați cu glumele proaste.

– Ce s-a întâmplat? întreabă dr. Lin Pascoe în cască.

– Zgomotul ăsta, opriți-l imediat. Nu e deloc amuzant.

O pauză de o frântură de secundă făcută de Pascoe. Un tremurat în glas.

– Zgomot, ce zgomot? Noi nu auzim nimic. Voi ce auziți? Spuneți-mi exact ce auziți. Mă auziți? Auziți ce spun?

[1] Biblia, Psalmul 8:2 (n. tr.).

– Prostănaci, spune Louise râzând. Niște proști.

Cărțile de joc se împrăștie în aer ca o arteziană, ceva demn de *Alice în Țara Minunilor*. Una dintre ele se răsucește – schimbându-și direcția în plin zbor – și îl lovește pe Emilio Sylvestri peste față. Îl taie ca un brici. Când se uită la vârfurile tremurătoare ale degetelor pe care le ridică instinctiv spre obraz, le vede mânjite de sânge – sângele lui. *Prostănacii, prostănacii, prostănacii...* se aude în aer, dar nu în ritmul în care se mișcă buzele lui Louise. Sincronizarea e anapoda în *lumea reală*.

– Iisuse a făcut-o Iisuse ce iuțeală de mână, bolborosește Demescu și o prinde pe Louise de brațele ca niște bețe, scuturând-o nebunește și răsucindu-i-le la spate ca un polițist rău din Los Angeles. A palmat una cu muchia ascuțită, n-a văzut nimeni n-a văzut nimeni ea ea ea...

– *Pipes e aici, vine Pipes! Vine! Vine! E aici ACUM!*

Emma Stableford e încremenită în picioare, e hiperventilată, ține palmele întinse ca o persoană oarbă care încearcă să-și caute drumul și arată spre întuneric.

– *Acolo! Acolo!* țipă ea. *Acolo! Acolo! Îl văd! Îl văd!* Bubuială din nou, sonoră ca duruitul de tobe, din cimpoaie, din Pipes[1], de peste tot, din mintea noastră. *Îl văd din nou!*

Privesc spre locul întunecat și văd forma unor lucruri care nu există acolo. Nu văd nimic și nimic nu apare. Și acel nimic poartă o haină neagră și lungă, semănând cu sutana unui preot catolic, pedofililor le place viața care imită arta, Dumnezeu să ne ajute, peste tot acum, demoni care zboară din fiecare tabloid. Și *aici*, ia te uită. Urmărește, urmărește alături de Mama, Mama Seddons. Capul chel, țeasta. Fața mușcată și suptă, hoit de pisici, dar nu mai e fața lui Keith Ferrari, care

[1] *Pipe* – în engl., „cimpoi", „fluier" (n. tr.).

a interpretat rolul domnului Pipes în emisiunea noastră, a cărui primă apariție a fost prefigurată și îmbunătățită în faldurile draperiilor copiilor. Fața, cu un ochi însângerat, scos cu ghearele de felinele flămânde din Gaura Gloriei, este altfel. Fața asta, cu ochi albaștri larg căscați, e a lui *Sarah Greene.*

– Asta ai vrut, nu? *Așa e?* țipă Louise, cu glasul lui Suzanne Early.

Pipes plutește spre mine prin întuneric, de parcă ar atârna de o macara mobilă, iar ochiul din care picură sânge e ca o gură diavolească. Celălalt ochi, al lui Sarah Greene, sfredelitor, albastru, al unui suflet pierdut, țintuit spre mine. Și glasul ei, într-o îngânare ca un cântec de leagăn, direct spre mine și numai spre mine: *De jur împrejurul grădinii... ca un ursuleț de pluș...*

Cuvintele pe care obișnuia să le rostească bunica înainte de a mă gâdila, în vreme ce Pipes ia palma deschisă a mâinii mele și își plimbă un deget scheletic pe marginea ei. Acum aud și în cască: un MILION, câte MILIOANE de voci care cântă:

De jur împrejurul grădinii
Ca un ursuleț de pluș
Un pas
Doi pași
Te gâdil acuși!

Simt degetele cum fac un salt dublu pe antebraț, apoi la cot, după care se afundă adânc în coastele mele, drept în inimă. Mușchii se contractă și au spasme în timp ce un cârlig de fier se întoarce și se zbate, și mă golește de intestine, îmi răsucește măruntaiele de parcă ar fi îngemănate cu o sârmă, iar sârma e conectată la un strung, iar strungul e pornit.

Durerea îmi explodează în ochi. Explodează ghearele a un miliard de pisici și îmi scurmă creierul. Tremur din fiecare fibră a corpului. Simt sângele umplându-mi ochiul stâng,

încerc să clipesc pentru a scăpa de senzație, dar simt doar căldura ca de urină scurgându-se pe obraz.

Deschizând ochii și văd numai... nimic. Pipes a dispărut. S-a mistuit.

Suntem numai noi. Cei șase participanți la demență la ora de maximă audiență. Emilio Sylvestri se retrage în întuneric ținându-și o mână peste gură. Emma Stableford tremură teribil și țipă îngrozită. EEG stă cu ochii strâns închiși, rostind: „Tatăl nostru carele ești în Ceruri, binecuvântat fie numele Tău." Demescu flutură din mâini, închipuind cruci, către cameră, *opriți, opriți, opriți.* Iar Louise Gannon, copila de zece ani, mă privește și arată spre mine, *direct spre mine* – și eu o prind și o scutur ca să înceteze, nu mai spune asta, încetează, până când se oprește – El e, el e, e Pipes! E aici. *E aici!*

Postfață

Bine cunoscut multor telespectatori din Marea Britanie, *Ghostwatch,* creat de Stephen Volk, a fost o emisiune specială de Halloween în 1992, difuzată de BBC1, care s-a vrut a fi o transmisiune în direct dintr-o casă bântuită din Londra. Liniile telefonice către Centrul de Televiziune s-au blocat, iar titlurile ziarelor de duminică au cerut să „cadă capete" la BBC. S-au adresat întrebări în Parlament, iar unii au considerat că BBC stârnise, de fapt, forțe demonice. Ulterior, emisiunea a dobândit o notorietate asemănătoare unui cult pentru faptul că îngrozise națiunea (și, în mod îndoielnic, a fost citată în *British Journal of Medicine* ca fiind prima emisiune TV care a provocat tulburări de stres posttraumatic la copii).

FEMAVILLE 29

Paul di Filippo

Traducere din limba engleză
Gabriel Stoian

Am preluat povestirea „Femaville 29" a lui Paul di Filippo din antologia de lucrări originale *Salon Fantastique*, alcătuită de Ellen Datlow și Terri Windling. Di Filippo e un scriitor prolific de povestiri, dar și romancier, între titlurile sale numărându-se: *The Steampunk Trilogy, Ribofunk, Fractal Paisleys, Lost Pages, Little Door* și *Shut-eye for the Time-broker*. Di Filippo locuiește în Providence, Rhode Island.

K.L.& G.G.

La Palma e un punctișor în insulele Canare, unul care sigur nu pătrunsese nechemat în conștiința mea până într-o zi fatidică. Pe La Palma, cinci sute de miliarde de tone de rocă sub forma un platou instabil de coastă abia așteptau un bobârnac, pe care l-au primit când a erupt vulcanul Cumbre Vieja. Ca un baros înspăimântător al zeilor, o mare porțiune a platoului s-a prăbușit în ocean.

Desprinderea parțială a insulei a fost un eveniment de mai mică amploare decât existaseră temeri, dar a fost unul de o magnitudine mai mare decât era lumea pregătită.

Tsunamiul care s-a produs a gonit peste Atlantic.

Orașul meu primise un avertisment de doar douăsprezece ore. Haosul suprarealist al evacuării parțiale se poate compara

doar cu cel mai înspăimântător coşmar sau film catastrofic ce se poate imagina. Cu toate acestea, eforturile autorităţilor, voluntarilor şi ale bunilor samariteni au făcut ca sute de mii de oameni să scape cu viaţă.

Lăsând alte câteva sute de mii să înfrunte valul.

Singura lor salvare era să găsească cele mai înalte şi mai rezistente clădiri şi să aştepte încordaţi acolo.

Când a venit valul, mă aflam la etajul al şaptelea aparţinând unei clădiri a unei companii de asigurări. Afişele de la recepţie mă informau că erau în mâini sigure. Aveam vedere spre portul aflat la 800 de metri depărtare.

Tsunamiul arăta ca un munte de lichid aşezat pe o rampă de lansare a rachetelor.

Când a lovit, clădirea s-a cutremurat şi a urlat ca un bou într-un abator, după ce a fost eutanasiat cu pistolul cu cuie. Toate ferestrele au sărit din cercevele, iar stropii de apă au ajuns chiar şi la etajul meu.

Însă adevărata luptă pentru supravieţuire încă nu începuse.

Următoarele câteva zile au însemnat o agitaţie lipsită de somn, pentru a mă târî afară din ruine şi a-i ajuta şi pe alţii să facă asta.

Însă nu toţi s-au aflat de aceeaşi parte a baricadei. Jefuitorii au apărut din nămol ca o veche paradigmă biologică de generaţie nouă.

Prezenţa lor o impunea pe a mea în linia întâi.

Eram poliţist.

Arestasem câţiva răufăcători fără a fi nevoie să recurg la prea multă forţă. Însă apoi a urmat un schimb de focuri la un magazin de bijuterii, ale cărui vitrine erau drapate în mod neinspirat cu varec pus la uscat. Am sfârşit prin a-i doborî fără probleme pe făptaşi. Însă acea confruntare a făcut ca stomacul

meu nehrănit și creierul obosit să devină hipersensibile la orice amenințare.

La câtva timp după aceea – marcat de o succesiune de mese constând din batoane de ciocolată, scotocirea la lumina reflectoarelor alimentate de generatoare care pufneau și deplasări nesfârșite prin mâlul murdar de pe străzi – am urcat cu greu spre etajele superioare ale unui complex de apartamente, căutând supraviețuitori. Am stins lanterna când am văzut o lumină venind de după un colț. Cineva a apărut între mine și sursa de lumină, o siluetă a unui bărbat înarmat cu un pistol. Am strigat: „Poliția! Aruncă arma!", apoi m-am ghemuit și am țâșnit spre pistolar. Silueta a făcut un pas înainte, încă ținând arma, și am tras.

Băiatul avea doisprezece ani, iar arma lui era un pistol cu apă.

Mama lui îl urma la vreun metru – nu suficient de departe ca să nu fie stropită de sângele fiului.

Mai târziu am aflat că niciunul nu știa o boabă englezește.

Vreme de un minut am ținut băiatul în brațe, apoi m-am trezit întins pe un pat îngust dintr-un spital de campanie. Trei zile se pierduseră pe undeva. Trei zile în care întreaga lume aflase de greșeala mea.

M-au externat în următoarea zi, chipurile destul de sănătos la trup și minte, chiar dacă mâna cu care trag, stânga, încă evidența o tremurătură urâtă. Am încercat să mă prezint la comanda poliției, dar am aflat că mă alesesem cu o scutire medicală temporară. Repercusiunile legale ale acțiunilor mele așteptau să pună capăt acelei crize.

Am încercat să devin voluntar civil încă o zi sau două printre ruine, dar nu o făceam cu tot sufletul. De aceea am acceptat oferta de evacuare în Femaville 29.

Prima săptămână după dezastru a fost ca o vacanță forțată și stranie. Ori, mai bine spus, atmosfera părea deseori mai degrabă ca o zi nesfârșită de ajun de An Nou, portalul spre un mileniu încă nedefinit, în care toate hotărârile noastre frumoase aveau să prindă viață. După ce noi, victimele, am depășit șocul de a fi pierdut tot ce posedam, inclusiv identitatea comună de cetățeni ai unui mare oraș de pe Coasta de Est, eu și colegii mei refugiați am început să dovedim un optimism aproape maniacal în fața masivei ștergeri a trecutului.

Acea stare de entuziasm nu avea să dureze. Însă, cât a ținut, a fost ca și cum un imperativ secret din străfundurile sufletelor noastre – dorința de a fi despovărați de trecutul nostru nefericit – fusese îndeplinit prin decret cosmic, fără ca noi să mișcăm măcar un deget.

Ni se dăduse șansa de a o lua de la început, să ne refacem viețile și eram, cei mai mulți dintre noi, dornici să profităm de oferta de a ne remodela personal.

Toți cei care se aflau în tabăra construită în pripă pentru o mie de persoane – bărbați, femei și copii – erau sănătoși. Cei cu afecțiuni grave fuseseră transportați pe calea aerului pe teritoriul statului și al națiunii. Familiile se reuniseră, mergând chiar până la animalele de companie. Corturile în care trăiam erau spațioase, ne protejau de intemperii și aveau energie electrică și posibilități de divertisment. Mesele erau consistente, deși gătite fără inspirație, servite prompt în trei schimburi, de trei ori pe zi, într-un pavilion comun.

Adevărat, grupurile sanitare și dușurile erau comune, iar lipsa de intimitate a iritat puțin chiar de la început. Plimbarea prin întuneric și frig pentru a urina nu era prea ispititoare, chiar dacă te prefăceai că ești în camping. Și iarna, cu rigorile ei mai provocatoare, pândea la doar câteva luni depărtare. Pe de altă parte, lenea forțată îi rodea pe unii dintre noi care erau

obișnuiți cu activitatea constantă. Lipsa școlarizării pentru zecile de copii din tabără îi îngrijora pe mulți părinți.

Însă, una peste alta, atmosfera din tabără – botezată cu o imaginație birocratică, nici mai mult, nici mai puțin decât Femaville numărul 29 – a fost invadată de potențial chiar din prima săptămână.

Interviul meu cu autoritățile de recepție FEMA din primele zile de reamplasare s-a desfășurat în mod tipic.

Soarele de sfârșit de septembrie încălzise atât de intens cortul în care am dat interviul, încât pereții din pânză groasă fuseseră ridicați pentru a permite aerului curat să pătrundă, parfumat cu un miros slab, nu tocmai neplăcut, de vegetație marină în curs de descompunere. Chiar dacă Femaville 29 era plasat departe spre interiorul continentului – sau ceea ce obișnuia a fi uscatul înainte de tsunami –, distrugerile lăsate în urmă de dezastru se aflau la doar câțiva kilometri depărtare.

Pentru o clipă, mi-am imaginat pești exotici înotând pe străzi și prin tunelurile de metrou ale vechiului meu oraș, șerpuind printre mașini, canapele și cadavre. Imaginea m-a tulburat, așa că am încercat să mă concentrez asupra prezentului mai plin de speranțe.

Cortul lung găzduia șiruri de scaune pliante așezate pereche, față în față. Lucrătorii FEMA, înarmați cu laptopuri, ocupau un scaun, iar intervievatul stătea pe celălalt. Interogatoriul în masă, desfășurat cu glasuri scăzute, și clănțănitul tastelor creau o rețea de sunete care se suprapuneau peste zgomotele din afara cortului: copii care făceau tărăboi, adulți bârfind, păsări care cântau. În afara cortului, întinzându-se în depărtare, se formaseră câteva șiruri de refugiați care își așteptau rândul.

Funcționara așezată vizavi de mine era o tânără și atrăgătoare femeie de origine africană, al cărei ecuson o prezenta

drept HANNAH LAWES. Din păcate, mi-a adus aminte de fosta mea soție, Calley, dură în aceleași privințe ca și ea. M-am străduit să îmi reprim sentimentul imediat de respingere față de ea. Imediat ce m-am așezat, Hannah Lawes și-a exprimat compasiunea obișnuită față de soarta mea tristă, o compătimire uzată până la dispariție după sute de repetări. Apoi a trecut la treabă.

– Numele?

– Parrish Hedges.

– Rude în zona de dezastru?

– Nu, doamnă.

– Ce slujbă ai avut în oraș?

Am simțit că fața îmi ia foc. Dar nu aveam de ales, trebuia să răspund sincer.

– Am fost polițist, doamnă.

Acel răspuns a făcut-o pe Hannah Lawes să ia o pauză. În cele din urmă, a întrebat pe un ton acuzator.

– Atunci, n-ar trebui să fii la datorie? Să ajuți la asigurarea securității în orașul ruinat?

Mâna stângă a început să-mi tremure puțin, dar m-am controlat, așa că mi s-a părut că nu a observat.

– Scutire medicală, doamnă.

Hannah Lawes s-a încruntat vag și a spus:

– Sper că nu te superi dacă îmi acorzi un minut ca să am confirmarea, domnule Hedges.

Degetele ei subțiri și îngrijite au dansat pe tastatură, extrăgând datele mele din rețea. Cât mi-a citit dosarul, am examinat podeaua din placaj.

Când am ridicat privirea, am văzut pe fața ei o expresie disprețuitoare.

– Asta explică multe, domule Hedges.

– Putem continua, te rog?

De parcă ar fi fost posibil.

Hannah Lawes și-a reluat depănarea preprogramată de vorbe.

– Bine, să discutăm despre opțiunile pe care le ai...

În următoarele minute mi-a prezentat diferitele programe și ajutoare și stimulente pe care guvernul și organizațiile caritabile private și ONG-urile le pregătiseră pentru victimele dezastrului. Într-un fel sau altul, niciuna dintre oferte nu se potrivea cu visurile și speranțele mele generate de catastrofa care înghițise totul. Toate presupuneau mutarea în altă parte a țării, ca să las în urmă haosul și ruinele Coastei de Est. Și încă nu eram pregătit pentru asta, chiar dacă o asemenea hotărâre era inevitabilă.

Și, pe de altă parte, alegerea unui anumit drum ar fi însemnat renunțarea la toate celelalte. Ieșirea din acea imprecisă zonă intermediară de posibilități infinite m-ar fi blocat într-o nouă viață care ar fi putut să fie mai bună decât cea dinainte, însă tot statică ar fi fost, cristalizată și înghețată.

– Trebuie să mă hotărăsc chiar acum?

– Nu, sigur că nu.

M-am ridicat să plec, iar Hannah Lawes a adăugat:

– Îți dai seama, bineînțeles, că tabăra aceasta nu a fost gândită ca o reședință pe termen lung. E doar de tranziție și se va închide destul de curând.

– Da, sigur, am spus eu. Nu facem decât să trecem prin ea. Am priceput.

Apoi am plecat și am făcut loc următoarei persoane care își aștepta rândul.

Corturile de la Femaville 29 erau dispuse de-a lungul a cinci alei din pământ bătătorit, fiecare lată cât un bulevard din orice oraș. Exprimând aceeași sinceritate care caracteriza

întreaga tabără, bulevardele erau numite A, B, C, D și E. După fiecare trei corturi, apărea o stradă transversală care purta un număr. Corturile de pe un bulevard stăteau spate în spate cu cele de pe cel adiacent, astfel încât strada ținea cât două corturi. Terenul ales pentru Femaville 29 era plat și lipsit de copaci, acoperit cu iarbă și buruieni proaspăt cosite. Dincolo de granița satului nostru se întindea un soi de pădure, câmpuri presărate de tufișuri și mlaștini, după care urmau dealuri cu coaste domoale. Cel mai apropiat oraș adevărat era la aproximativ 15 kilometri și, cum nu exista niciun mijloc regulat de transport, acolo nu se putea ajunge decât pe jos.

Cum mergeam pe bulevardul D către cortul meu (D-30), am întâlnit zeci de refugiați ca mine, care terminaseră cu procesul de încadrare. Trecuseră doar două zile de când aproape toți fuseserăm aduși acolo cu autobuze școlare rechiziționate. Oamenii – oricum, adulții – încă schimbau păreri și istorii – palpitante, oribile sau plicticoase – despre felul în care scăpaseră de tsunami sau cum se descurcaseră după aceea.

Nu voiam să-mi repet povestea, așa că nu am participat la asemenea discuții.

În ce îi privea pe copii, cei mai mulți păreau să fi lăsat cu ușurință în urmă toate traumele la care fuseseră probabil martori. Delectându-se cu libertatea recent câștigată față de rutina plicticoasă, aceștia goneau în grupuri zgomotoase de-a lungul bulevardelor.

Deja uscată din cauza anotimpului înaintat, iarba de pe bulevard se transforma în brazde prăfoase. Vechi de doar câteva zile, simțeam eu, acel sat temporar începea să își piardă prospețimea și aerul de noutate.

În razele soarelui neobișnuit de cald pentru acea perioadă a anului, am început să transpir. Mi-ar fi prins bine o bere

rece. Însă regulamentul din Femaville nu permitea consumul de alcool.

Am ajuns la cortul meu și am intrat.

Colegul meu, ales aleatoriu, se întinsese pe pat. Având în vedere cât de mult se zguduise și se întorsese pe dos viața cartierelor din oraș, era uimitor că îl cunoscusem pe individ încă înainte de asta. Încă nu întâlnisem pe altcineva în tabără care să-mi fie familiar. Iar dintre vechii mei prieteni, cunoștințe sau colaboratori, Ethan Duplessix ar fi fost ultimul pe care aș fi vrut să-l revăd.

Ethan era un neghiob gras, iritabil, cu numeroase antecedente de furturi mărunte, înșelătorie și alte infracțiuni mai grave. Obiceiurile lui în ce privea ținuta erau atât de atroce, încât el traversase dezastrul mai mult sau mai puțin în aceeași stare în care îl surprinsese, spre deosebire de supraviețuitorii care de la o situație decentă decăzuseră, ajungând neobișnuit de murdari și urât mirositori.

Drumurile noastre se intersectaseră deseori și îl încarcerasem de-atâtea ori, încât le pierdusem și numărul. (Lucru uimitor, când lovise tsunamiul, el nu era acuzat de nimic grav.) Însă noile circumstanțe ale vieților noastre, inclusiv faptul că Ethan știa cum mă „retrăsesem" din poliție, ne plasau acum într-o situație diferită.

– Salut, Hedges, cum a mers? Ți-au găsit o nouă slujbă? Poate agent de securitate la vreo grădiniță, nu?

Nu m-am deranjat să-i răspund, ci doar m-am lăsat să cad pe patul îngust. Ethan a chicotit răutăcios o vreme la propria glumă nesărată, dar, cum nu i-am dat replică, a tăcut în cele din urmă, apoi și-a îndreptat atenția spre un exemplar rufos din *Maxim*.

Am închis ochii și am moțăit un timp, până când mi s-a făcut foame. M-am ridicat și am plecat spre sala de mese.

În ziua aceea serveau hamburgeri și cartofi prăjiți a treia oară la rând. Se părea că firma Mickey Dee's primise în exclusivitate contractul de aprovizionare cu hrană a taberei. Mi-am luat porția și m-am așezat la o masă liberă. Cu capul plecat, când eram deja la jumătatea mesei, am simțit pe cineva stând în picioare alături de mine.

Părul negru al femeii cobora până pe umeri într-o masă bogată. Fața ei amintea de o camee prin finețea ca de alabastru.

– Te superi dacă mă așez și eu? a spus ea.

– Sigur. Adică, ia loc, te rog.

Mișcările simple, dar primordiale ale picioarelor ei, când a pășit peste bancă și și-a așezat fundul, au stârnit în mine emoții pe care le credeam pierdute de când Calley își luase brusc adio de la mine.

– Nia Horsley. Locuiam pe Garden Parkway.

– Frumos cartier.

Nia a pufnit, un sunet surprinzător de plăcut.

– Da, cândva.

– Nu am ajuns pe-acolo de multe ori. Am lucrat în East Grove. Am avut un apartament pe Oakeshott.

– Și care era numele scris lângă sonerie?

– A, iartă-mă. Parrish Hedges.

– Încântată să te cunosc, Parrish!

Ne-am dat mâna. A ei era mică, dar puternică, și a rămas cuprinsă între degetele mele ca o perlă. În următoarele două ore, timp în care alte două ture de meseni au venit și au plecat, am stat de vorbă, ne-am povestit pe scurt viețile, până în ziua dezastrului și sosirea noastră la Femaville 29. Probabil că relatările au fost cenzurate pentru a prezenta mai mult interes, însă am simțit intuitiv că amândoi fuseserăm totuși sinceri. Când, într-un târziu, lucrătorii sălii de mese ne-au

invitat să plecăm ca să cureţe pentru cină, am avut senzaţia că o cunoşteam pe Nia de două zile, două luni, doi ani...

Probabil că ea a trăit acelaşi sentiment. În timp ce mergeam pe bulevardul B, ea m-a prins de mână.

– Încă nu am colegă de cort.

– Da?

– Suntem doar eu şi fiica mea. Am avut noroc la repartizare, aşa cred.

– Îmi plac copiii. N-am niciunul, dar îmi plac.

– O cheamă Izzy. Prescurtare de la Isabel. O vei cunoaşte. Dar poate că nu imediat.

– Cum se simte?

– Şi-a făcut o mulţime de prietene. Stau pe-afară toată ziua, se joacă la marginea taberei. Un joc nou şi ciudat pe care l-au inventat ei.

– Am putea merge să vedem ce face şi să o salutăm.

Nia m-a strâns de mână.

– Poate nu chiar în clipa asta.

Am ajuns să o cunosc pe Izzy în ziua de după ce eu şi Nia am făcut dragoste. Cred că aş fi putut rămâne până când Izzy a venit pentru masa de seară, dar intimitatea cu Nia, după o perioadă atât de lungă de izolare personală, m-a făcut să mă simt puţin dezorientat şi presat. De aceea am găsit o scuză politicoasă ca să plec, pe care Nia a acceptat-o cu amabilitate şi am stabilit să le întâlnesc pe amândouă a doua zi la micul dejun.

Izzy a năvălit în sala de mese înaintea mamei ei. Avea şapte sau opt ani, picioare lungi şi păr blond, spre deosebire de paliditatea şi părul des şi negru ca pana corbului ale mamei sale, dar semănând cu Nia în ceea ce privea faţa şi pometii înalţi. Am bănuit că tatăl fusese un lungan cu părul blond.

Nu știu cum, dar fetița m-a descoperit imediat în sala plină de lume și a alergat spre locul în care eram, oprindu-se cu o precipitare alarmantă.

– Tu ești domnul Hedges! m-a informat ea pe mine, și nu numai.

– Da, eu sunt. Iar tu ești Izzy.

Eram pregătit să-i strâng mâna într-o manieră oficială, ca între adulți. Însă ea a exclamat:

– Tu ai făcut-o pe mama să fie numai zâmbet!

Și apoi s-a aruncat spre mine, astfel că am îmbrățișat-o stângaci.

Și, înainte să apuc să-i răspund cu adevărat, s-a făcut nevăzută, ducându-se să-și ia porția de cereale.

M-am uitat la Nia, care zâmbea.

– Așa e de obicei? am întrebat eu.

– Exact. Când e foarte emoționată...

– De-acum înainte o să port un costum matlasat pe care îl foloseam la antrenamentele echipei de K-9.

Expresia Niei s-a schimbat, trecând la una de seriozitate și înțelegere, și mi-am dat seama imediat ce va urma. M-am făcut mic pe dinăuntru, chiar dacă asta nu se vedea. S-a așezat alături de mine, apoi și-a lăsat o mână pe brațul meu.

– Parrish, recunosc că am căutat puțin pe net la cortul on-line, după ce ne-am despărțit ieri. Știu și de ce nu mai ești polițist. Și aș vrea să-ți spun că...

Înainte de a apuca să termine, Izzy a apărut ca din senin, aducând o tavă pe care se aflau două boluri în care movilițe multicolore înotau în lapte cu ciocolată și, agilă ca o anghilă, s-a strecurat între noi.

– Aproape că au terminat mâncarea! Mai bine v-ați grăbi!

Cu un cuțit de plastic, fetița a început să taie o banană descojită, făcând felii mici și subțiri cât biscuiții, pe care l-a lăsat să cadă cu pleoscăituri alarmante în bolurile ei.

M-am ridicat recunoscător.

– Aduc eu ceva, Nia. Ouă, șuncă și pâine prăjită e bine?

Ea mi-a aruncat o privire prin care voia să-mi spună că discuția dintre noi putea să mai aștepte.

– Sigur.

Cât am mâncat, eu și Nia am ascultat mai tot timpul flecăreala lui Izzy.

– ...și atunci Vonique zice: „Din câte îmi aduc aminte, turnurile erau aproape de port, nu de grădina zoologică." Și Eddie spune: „Nuu, erau exact acolo unde începea parcul." Și nu s-au înțeles și erau cât pe ce să se încaiere, până când mi-am dat seama că vorbeau de două chestiuni diferite. Vonique se referea la Turnurile Goblin, iar Eddie la Turnul de Os! De aceea i-am lămurit eu, iar acum harta Djamalei este aproape pe jumătate terminată.

– Minunat, scumpo!

– E o aptitudine lăudabilă, să fie un mediator atât de bun.

Izzy și-a înclinat capul într-o parte și m-a privit cu ochi critici.

– Dar așa am fost mereu.

În următoarea clipă, s-a ridicat și a sărutat-o pe mama ei, după care a ieșit din sală stârnind norișori de praf în goana ei spre locul în care am zărit alți copii care păreau să o aștepte.

Eu și Nia ne-am petrecut dimineața umblând fără țintă prin tabără, vorbind despre tot ce ne-a venit în minte – cu excepția dizgrației mele recente, dar deopotrivă veche. Cam o oră am urmărit un meci improvizat de fotbal, în care jucătorii își epuizau energia acumulată pe care, înainte de dezastru,

ar fi folosit-o la slujbă și acasă, apoi, în jur de ora trei, am ajuns din nou la cortul ei.

Ziua era la fel de caldă ca și cea precedentă, așa că am asudat destul de mult. Imediat după aceea, Nia a adormit, dar eu nu am reușit.

Trecuseră unsprezece zile de la tsunami, și la altceva nu reușeam să visez.

Ethan începuse să mă calce pe nervi. Mă văzuse umblând cu Nia și cu Izzy și s-a folosit de ceea ce aflase pentru a mă sâcâi.

– Ce se întâmplă cu tine și cu fetița, Hedges? Te gândești să rămâi în formă și ai nevoie de vreo țintă nouă?

M-am ridicat tremurând peste patul lui înainte de a-mi fi dat seama că făcusem vreo mișcare. Aveam pumnii strânși pe lângă șolduri, gata să lovesc. Dar atât eu, cât și Ethan știam că nu o voi face.

Pedeapsa pentru încăierări în oricare dintre taberele Femaville era expulzarea imediată și tăierea oricărui ajutor guvernamental. Acum, când o găsisem pe Nia, nu puteam risca să o pierd. Chiar dacă reușeam să păstrez legătura cu ea după despărțire, cine putea spune dacă mediul mereu schimbător de după dezastru nu va conspira pentru ca eu să fiu înlocuit de un altul?

Așa că am ieșit și m-am dus să o caut pe Hannah Lawes.

Într-un complex de corturi erau găzduiți funcționarii. Lawes stătea la o masă pliantă cu omniprezentul laptop. Conectat la o imprimantă, computerul emitea bilete de călătorie imprimate cu antetul oficial de autenticitate.

– Domnule Hedges. Cu ce te pot ajuta? Te-ai hotărât să accepți vreuna dintre ofertele de găzduire? Există o comunitate agricolă în Nebraska...

Am clătinat din cap a refuz. Încercarea de a mă vedea trimis în prerie era atât de amețitoare încât aproape că uitasem de ce mă dusesem la ea.

Hannah Lawes a părut dezamăgită că-i refuzasem propunerea, dar realistă privind șansele ca eu să fi acceptat.

– Nu pot spune că mă surprinde. Nu mulți oameni se grăbesc să accepte ce le ofer. Până acum, am găsit doar trei persoane dispuse să te primească. Și nu-mi închipui motivele. Sunt toate gazde generoase, înțelegătoare.

– Da, sigur. Tocmai asta e problema.

– Ce vrei să spui?

– Nimeni nu vrea „înțelegere" după ce a trecut printr-o situație ca a mea. Toți dorim să renaștem ca niște fenicși, nu ca niște cai de povară. Asta e tot ce ar justifica suferințele noastre.

Hannah Lawes n-a spus nimic preț de-o clipă și doar foșnetul slab al imprimantei a conturat cu delicatețe momentul de tăcere dintre noi. Apoi, când a vorbit, glasul ei a rămas perfect neutru.

– Ai putea muri aici înainte de a-ți împlini visul acela, domnule Hedges. Ei, cum să te ajut dacă nu printr-o reamplasare permanentă?

– Dacă pot să schimb locul de cazare cu consimțământul tuturor celor în cauză, există vreo prevedere care să-mi interzică să stau în alt cort?

– Nu, nicidecum.

– Bine. O să revin.

Am căutat-o pe Nia și am găsit-o folosind un aparat de exerciții fizice donat de sala locală de gimnastică. Ea a sărit de pe el și m-a îmbrățișat.

– Trebuie să mă ocup de greutatea mea. Nu sunt obișnuită să tândălesc.

Nia fusese chelneriță, activă fizic opt sau chiar mai multe ore pe zi. Obiceiurile mele, cel puțin de când mă părăsise Calley, însemnaseră mai mult stat în fața televizorului decât ascensiuni montane, iar leneveala din viața de tabără atârna mai ușor asupra mea.

Ne-am îmbrățișat și i-am simțit trupul transpirat în brațe, apoi i-am explicat ce problemă aveam.

– Nia, îmi dau seama că nu ne cunoaștem de prea multă vreme, dar nu crezi că...?

– Aș vrea să te muți cu Izzy și cu mine, Parrish. Tsunamiul ne-a învățat un lucru: viața e prea scurtă ca să tot amâni. Și m-aș simți mai în siguranță.

– Te supără cineva, da?

– Nu, dar aici, în peisajul rural sunt prea multe zgomote ciudate. De fiecare dată când trosnește vreo creangă, mă tem că e cineva care urcă treptele spre cortul meu.

Ca o mulțumire fără cuvinte, am îmbrățișat-o și mai strâns.

Ne-am întors amândoi la Lawes și am stabilit schimbarea locului de cazare.

Când m-am dus să-mi strâng lucrurile, Ethan a rânjit.

– Știam eu că o să fugi, Hedges. Fără insignă, nu ești nimic.

În timp ce plecam, m-am întrebat ce aș fi fost și cu insignă.

Firește că, locuind cu Nia și cu Izzy, am ajuns să cunosc mai îndeaproape activitatea fetiței.

Și așa am aflat de Djamala.

Spre sfârșitul celei de-a doua săptămâni în Femaville 29, atmosfera începuse să se degradeze. Falsa exuberanță născută din faptul că supraviețuiserăm, când atât de mulți oameni muriseră, și sentimentul de noi orizonturi deschise care

o însoţea se risipiseră. În locul acelor emoţii se instalaseră anomia, nervozitatea, furia şi o mulţime de alte simţăminte negative. Graniţele imuabile, neschimbate ale taberei fără gard au căpătat proporţiile unui lagăr de prizonieri de război. Hrana, practic neschimbată calitativ sau cantitativ, era primită cu dezgust, pur şi simplu pentru că noi nu aveam niciun control asupra felului în care era pregătită. Latrinele comune au căpătat o duhoare pe care nu o puteau alunga nici varul şi nici alte substanţe, indiferent ce cantităţi s-ar fi folosit.

Conversaţiile fireşti şi bârfele nu mai atrăgeau pe nimeni, fiind înlocuite de controverse referitoare la chestiuni fără nicio importanţă. Sportul a făcut încet loc unor jocuri de noroc, practicate cu zaruri improvizate sau cu vreo pereche uzată de cărţi, în care mizele se măsurau în sex, îmbrăcăminte sau deserturi cedate.

Una sau două bătăi s-au încheiat cu expulzările promise şi, potoliţi, dar morocănoşi, posibilii combatanţi se mulţumeau cu îmbrânceli şi jigniri.

Câţiva refugiaţi, dornici de stimulente şi de un sentiment de normalitate, au bătut drumul acela lung până în oraş, dar s-au trezit întorşi graţie amabilităţii poliţiei locale, care i-a dus înapoi cu maşina.

Birocraţii care conduceau tabăra – Hannah Lawes şi colegii ei – nu au rămas imuni la schimbarea climatului psihic din Femaville 29. Din modele de optimism şi eficienţă plină de solicitudine, aceştia au început să dea răspunsuri minimaliste şi seci.

– Nu ştiu ce altceva am putea face, mi-a spus Hannah Lawes. Dacă eforturile noastre cele mai sincere de a-i reintegra pe toţi cei de aici ca membri productivi şi funcţionali ai societăţii nu sunt apreciate, atunci...

Nu a mai adus vorba despre consecințe, mulțumindu-se să clatine amărâtă din cap față de ingratitudinea și lenea noastră.

Singura excepție de la acea stare de disconfort erau copiii.

Dintre cele o mie de persoane din Femaville 29, aproximativ două sute erau copii mai mici de doisprezece ani. Deși numărul lor părea câteodată mai mare, pentru că alergau pe străzile și bulevardele taberei în grupuri foarte zgomotoase. Aparent neafectați de neliniștea și nemulțumirea arătate de însoțitorii sau părinții lor, copiii continuau să se bucure de acel interludiu pastoral. Școala, pauzele, lecțiile de pian – toate, abandonate în schimbul unei existențe precedente ca vânători-culegători ai secolului XXI.

Când nu participau la jocurile tradiționale ale copilăriei, se strângeau la marginea taberei, având o cu totul altă ocupație.

Acolo, am descoperit curând, construiau un nou oraș, care să îl înlocuiască pe cel pierdut.

Ori, probabil, creând unul care exista deja.

Iar Izzy Horsley, am aflat curând (fără să fiu prea surprins), era una dintre inițiatoarele acelei încercări juvenile și joviale.

Fără alte unelte în afara picioarelor și mâinilor, copiii curățaseră de vegetație un teren aproape la fel de întins cât un teren de fotbal, lăsând în loc o canava prăfoasă pe care să construiască reprezentarea proprie a unui oraș imaginar.

După trei săptămâni de muncă, modelul, deopotrivă hartă și machetă, căpătase dimensiuni impresionante, în ciuda materialelor rudimentare folosite.

Am ajuns prima oară la șantier într-o după-amiază, când mă săturasem să îi țin companie Niei în cortul pentru pregătire fizică. Îngrijorarea ei legată de asigurarea unui viitor pentru ea și cei dragi se manifestase prin obsesia de a „rămâne în formă", lucru pe care nu mă puteam sili să îl împărtășesc cu ea.

Cum mintea îmi cutreiera fără țintă, pe neașteptate m-a cuprins curiozitatea de a afla unde își petrecea Izzy atât de mult timp, astfel că am plecat să fac cercetări.

După ce am trecut de ultimele corturi, am ajuns la ceea ce ar fi putut fi un șantier de construcții reimaginat pentru copiii distribuiți în filmul *Sesame Street.*

Copiii mai mici adunau de zor mormane de pietre și rămurele, dar și frunze. Pietrele erau scoase din imediata vecinătate, fiind încă umede și pline de mâl, în vreme ce bețele și frunzele erau aduse dintr-un crâng aflat în apropiere de o caravană lungă și nu întotdeauna ordonată.

Copiii mai mari aveau două sarcini. Una presupunea folosirea de bețe ascuțite la vârf pentru a trasa linii pe pământ: acestea reprezentau neîndoielnic străzi, caracteristici naturale și contururi ale clădirilor. Cel de-al doilea grup de lucrători elabora acele contururi din materialele organice aflate în mormane. Harta era în cea mai mare plată, însă, din când în când, apărea și câte o structură mai ridicată cu câțiva centimetri, închipuind un cort indian sau un tumul.

Izzy făcea parte din elită.

Adâncită într-o discuție cu o fată de culoare care avea părul făcut codițe și lipit de cap și un băiat alb, plinuț, care purta ochelari murdari, Izzy nu a remarcat apropierea mea, astfel încât am reușit să trag cu urechea la replicile lor. În acele momente, Izzy era cea care vorbea.

– Sala Sprankle trebuie să țină cât două intersecții, nu doar una! Hai, nu trebuie să uitați asta! Nu țineți minte când am mers acolo la un concert, iar după aceea am vrut să ocolim ca să ajungem la ușile din spate, pe unde ieșeau muzicienii, și cât ne-a trebuit ca să ajungem acolo?

Fetița de culoare s-a încruntat, apoi a zis:

– Da, ai dreptate, a trebuit să mergem o veşnicie. Dar dacă Sala Sprankle ţine de la Cleverly Street tocmai până la Aleea Khush, atunci cum mai merge bulevardul Pinemarten fără întrerupere?

Băiatul plinuţ a început să vorbească foarte convingător.

– Păi, avem Tunelul Redondo. Trece pe sub Sala Sprankle.

Izzy şi fetiţa de culoare au zâmbit uşurate.

– Păi, sigur! Ţin minte când a fost construit.

Cred că în acea clipă am făcut vreun zgomot, deoarece copiii m-au observat în sfârşit. Izzy s-a grăbit să se apropie de mine şi m-a îmbrăţişat scurt.

– Hei, Parrish! Ce cauţi aici?

– Am venit să văd cu ce vă ocupaţi. Ce se petrece aici?

Glasul ei nu a exprimat jena tipică adulţilor, nici îndoială, ironie sau respingere blazată a unui proiect temporar care însemna o pierdere de timp.

– Construim un oraş! Djamala! Va fi un loc minunat.

Cu un aer solemn, fata de culoare a dat din cap aprobator. Mi-am amintit numele Vonique din discuţia anterioară cu Izzy, iar numele mi s-a părut indisolubil legat de acea copilă.

– Păi, a spus Vonique, *va fi* minunat când îl vom termina. Acum e doar o *amestecătură*.

– Oraşul ăsta – Djamala? Cum se poate? Cine l-a inventat?

– Nu e *inventat,* a exclamat Izzy. A fost mereu aici. Doar că nu ne-am amintit de el decât când a venit valul.

Băiatul – Eddie? – a zis:

– Exact, domnule. Tsunamiul l-a făcut să se ridice.

– Să se ridice? Din ape, ca Atlantida? Un nou continent?

Eddie şi-a împins ochelarii mai sus pe nas.

– Nu din ocean. Din mintea noastră.

Cred că expresia de pe fața mea mi-a trădat neîncrederea. Izzy m-a prins de o mână cu ambele mâini.

– Parrish, te rog! E foarte important pentru toți. Trebuie să crezi în Djamala. Serios!

– Ei, nu știu dacă *pot* crede la fel ca voi. Dar, dacă promit să nu-mi mai arăt *neîncrederea*? Va fi suficient de bine?

Vonique a pufnit cu un aer pe jumătate disprețuitor.

– Hm! Cred că mai mult nu vom obține de la nimeni decât după ce vom putea arăta ceva ce nu poate fi ignorat.

Izzy a ridicat ochii spre mine cu un aer implorator.

– Parrish. Sper că n-o să ne dezamăgești, da?

Ce puteam răspunde?

– Nu, sigur că nu. Dacă pot să mă uit și să învăț, poate voi începe să înțeleg.

Izzy, Vonique și Eddie au trebuit să se mai consulte cu alți arhitecți pitici, după care mi-au acordat statutul de observator, dar în cele din urmă mi-au făcut acea onoare.

Astfel, în următoarele câteva zile mi-am petrecut mai tot timpul cu copiii care construiau metropola lor imaginară.

La început, am avut convingerea că întregul proces era doar o strategie peste măsură de complicată pentru a face față dezastrului care le dăduse viețile peste cap.

Dar la sfârșitul săptămânii nu mai eram la fel de sigur.

Atâta vreme cât nu-i încurcam, mi s-a îngăduit să mă aventurez pe străzile conturate la scara machetelor de trenulețe electrice, mi s-a oferit o prezentare a caracteristicilor și a istoriei de către orice tânăr constructor care nu era prea ocupat. Istoria întemeierii Djamalei, istoria sa și existența lui din prezent mi s-au părut remarcabil de coerente și de convingătoare atunci, deși nu am acordat prea mare atenție informațiilor primite, deși așa s-ar fi cuvenit. Am gândit apoi că puștii recurgeau la mii de frânturi și imagini împrumutate

din emisiuni de televiziune, filme și jocuri video. Acum abia dacă-mi pot aminti câteva detalii importante. Cripta celor o mie de martiri, Tramvaiul aerian Bluepoint, Parcul Penton, Balta Winkelreed, Festivalul de la jumătatea iernii, Clubul Calmarilor – aceste nume proprii, rostite cu vocile pure și cântate ale lui Izzy și ale camarazilor ei, sunt tot ce mi-a rămas în minte.

Am regretat că nu puteam avea o perspectivă aeriană a planului arhitectonic al Djamalei. Mi se părea extraordinar de rafinat și echilibrat pentru ceva planificat exclusiv dintr-o perspectivă de la nivelul solului. La fel ca desenele sud-americane de la Nazca, aliniamentele sale complexe păreau să reclame o vedere superioară dintr-un punct de observație privilegiat, imposibil, care depășește capacitatea unui muritor.

După ce i-am urmărit pe copii vreme de o săptămână – o săptămână în care o ușoară ploaie de seară a produs daune mari Djamalei, daune pe care s-au apucat să le repare cu hărnicie, într-o atmosferă destinsă –, m-a copleșit o halucinație vizuală ciudată.

Lumina soarelui de după-amiază târzie cădea pieziș peste harta Djamalei, în timp ce copiii începeau să se aranjeze pentru a se întoarce în tabără. Stând pe un scaun pliant de împrumut, am urmărit siluetele lor mici, prăfuite în aur și mișcându-se pe poteci excentrice. Mintea mea a început să plutească prin zone lipsite de cuvinte. Povara propriul corp părea să se disipeze.

În acel moment, orașul Djamala a început să capete o realitate difuză, iar clădirile translucide să se ridice spre cer. Minarete neclare, stadioane, piloni...

Speriat până în străfundul ființei, am sărit, iar inima îmi bătea să-mi sară din piept.

Amintirea holului parțial iluminat, îmbâcsit, plin de moloz, și umbra unui pistolar m-au străpuns.

Djamala a dispărut, iar eu m-am simțit ușurat.

Într-o zi de joi, autobuze, o adevărată hoardă, rechiziționate de guvern s-au materializat la marginea Femaville 29, de cealaltă parte a Djamalei față de tabără, rămânând ca niște elefanți goi cu ochi gălbui, și mi-am dat seama că sfârșitul era iminent. Însă cât de curând aveam să fim trimiși într-un loc permanent, pe care nu noi îl aleseserăm? M-am dus să stau de vorbă cu Hannah Lawes.

Am găsit-o pe asistenta socială în bucătăria taberei. Făcea inventarul lăzilor cu conserve.

– Domnișoara Lawes, putem vorbi?

În colțurile buzelor i-a apărut o umbră de zâmbet rigid.

– Domnule Hedges. Ai avut brusc o revelație privind propriul viitor?

– Da, într-un fel. Autobuzele acelea...

– Nu vor fi folosite imediat. FEMA crede în mobilizarea în avans a resurselor.

– Și atunci...

– Cine știe? Te asigur că nu eu iau asemenea hotărâri. Dar voi transmite orice ordine noi venite imediat ce mi se va îngădui.

Nemulțumit, am lăsat-o să bifeze porumbul cu frișcă și mazărea verde în fișele ei.

Bineînțeles, toată lumea din tabără văzuse autobuzele, iar speculațiile privind soarta Femaville 29 s-au dezlănțuit. Aveam să fim dispersați spre locuințe publice în diferite orașe-gazdă? Urma ca tabăra să se combine cu altele, într-o concentrare mai cuprinzătoare de refugiați pentru a se face economii? Poate aveam să fim puși la muncă pentru a reclădi orașul

nostru înecat și rănit de moarte. Orice posibilitate părea la fel de realizabilă.

Mă așteptam ca anxietatea Niei să fie amplificată de amenințarea disoluției scurtei noastre perioade de stabilitate, a acelei insule de viață improvizată de familie pe care o creaserăm. Dar ea m-a luat prin surprindere, exprimând o încredere deplină în viitor.

– Nu mă îngrijorează ce va urma, Parrish. Acum suntem împreună și avem un acoperiș deasupra capului, iar asta e tot ce contează. Pe de altă parte, în ultima vreme am o senzație plăcută privind zilele care urmează.

– Și care e baza acestei senzații?

Ridicând din umeri, Nia a zâmbit.

– Cine știe?

Cu toate acestea, copiii, inclusiv Izzy nu s-au arătat la fel de optimiști ca Nia. Sosirea autobuzelor îi îmboldise la o activitate și mai intensă. Nu și-au mai împărțit ziua în perioadele de joacă obișnuită și de construcție a orașului visurilor lor. Acum lucrau la construcția lui tot timpul.

Caravanele ca de furnici ale cărăușilor aduceau cantități tot mai mari de bețe și frunze, practic exfoliind crângul. Lucrătorii culegători de pietre își rupeau unghiile scormonind, dar nu se plângeau. Desenatorii de linii trasau schițe pe parcelele goale din noile cartiere cu hotărârea celor mai rapace dezvoltatori suburbani. Echipa de ornamentare făcea acoperișuri și podea mozaicuri într-o îndârjire furioasă. Iar membrii echipei de elită care supravegheau întreaga activitate se istoveau ca niște strategi militari care se pregăteau de o invazie.

– Ce construim astăzi?

– Docurile de la Kannuckaden.

– Dar încă nu am făcut Fluviul Mocambo!

– Atunci, faceţi întâi fluviul. Dar trebuie să completăm Marele Lanţ de Nord-Est până mâine.

– Şi cu Defileul Gopher ce facem?

– Ăsta va fi următorul.

După ce mă împrietenisem cu nişte ajutoare de la bucătărie, aveam acces la cartoane suplimentare de delicatese ambalate. Am început să le aduc gustări copiilor harnici, dar ei au lăsat impresia că apreciau gestul meu. Deşi, sincer, la fel ca în cazul oricărui adult, îmi acordau destul de puţină atenţie, fiindcă erau adânciţi în visul lor, trudind cu ochii pierduţi sau cu o ardoare febrilă.

Bineînţeles că activitatea lor intensă a atras atenţia adulţilor. Mulţi părinţi, până atunci nepreocupaţi de activităţile copiilor lor, au venit în cele din urmă să vadă ce făceau ei. Consensul a fost că o astfel de purtare, deşi puţin ciudată, era îndeajuns de inofensivă, ba chiar benefică, în măsura în care îi ferea pe copii de plictiseală şi de sâcâielile părinţilor. După câteva zile de vizite intermitente din partea părinţilor, şantierul nu a mai beneficiat de prezenţa adulţilor.

Excepţia de la regulă a fost Ethan Duplessix.

La început am crezut că dădea târcoale pe lângă Djamala doar pentru că mă văzuse pe mine acolo. Ranchiunos pe modul în care scăpasem de tachinările lui, căuta altă cale de atac, savurând neajutorarea vechiul său duşman.

Însă eu am continuat să îl ignor pe trântorul gras şi, cum nu i-am dat satisfacţie, de frustrare, s-a concentrat, firesc, asupra activităţii copiilor. Cum nu eram în situaţia de a fi gardianul legal al niciunuia, decât al lui Izzy, asta forţând înţelesul termenului, nu i-am putut împiedica pe cei mici să stea de vorbă cu el.

Iniţial i-au răspuns respectuos şi complet la întrebări, şi am observat un interes crescând în creierul lui egoist, când

răsucea lucrurile pe o parte și pe alta, căutând un oarecare avantaj pentru sine. Dar apoi copiii s-au săturat de privirea lui tâmpă și l-au ocolit.

– Avem prea mult de muncă. Trebuie să pleci.

– Vă rugăm, domnule Duplessix, lăsați-ne să lucrăm.

Am observat cum expresia de pe fața lui Ethan trece de la curiozitate avidă la furie. Practic, i-a amenințat pe copii.

– Ai dracului copii! Trebuie să împărțiți cu alții ce faceți aici. Altfel cineva vă va lua ce aveți.

Am rămas surprins de fervoarea interesului lui Ethan față de Djamala. Probabil ceva din acel proiect de vis îi atinsese cu adevărat o parte bună, imaginativă a sufletului. Însă, oricum ar fi stat lucrurile, amenințările lui mi-au oferit o scuză ca să îl izgonesc.

– Nu mă poți ține departe, Hedges! O să mă întorc.

Izzy stătea alături de mine, urmărindu-l pe Ethan îndepărtându-se.

– Nu-ți face griji din pricina lui, i-am spus eu.

– Nu-mi fac, Parrish. Djamala se poate apăra singur.

Faptul că dormeam în același cort cu Nia și cu Izzy a presupus atârnarea unei pături pe mijloc, pentru a ne oferi atât nouă – adulților –, cât și fetiței o oarecare intimitate. În partea noastră, eu și Nia lipiserăm două paturi înguste și le legaserăm, închipuind un pat dublu. Însă, chiar și cu o pătură pusă în două peste bara de lemn din mijlocul patului înjghebat, tot mă trezeam de câteva ori pe noapte când, instinctiv, încercam să mă lipesc de Nia și întâlneam acel obstacol dur. Mai scundă, Nia dormea bine în partea ei de pat.

În noaptea de după incidentul cu Ethan m-am trezit ca de obicei în primele ore ale dimineții. Ceva mă îndemnase să

mă scol. M-am dat jos din pat și am trecut dincolo de bariera din pătură ca să văd ce făcea Izzy.

Patul ei era gol, doar pături care formau amprenta vagă a siluetei ei mici.

Eram pe punctul de a declanșa o alarmă generală, când ea, doar în pijama și adidași uzi de rouă, s-a strecurat în cort.

Prezența mea a făcut-o să tresară, dar și-a revenit repede, și mi-a zâmbit fără să se simtă vinovată.

– Ai fost la baie? am întrebat-o șoptit.

Izzy nu mințea niciodată.

– Nu. Am fost la Djamala. Acum e în siguranță. Azi am terminat Grota de Fier. Exact la vreme.

– Bine. Acum, înapoi la culcare.

Ethan Duplessix nu scăpase nicio masă toată viața. Însă, în dimineața de după inspecția nocturnă a lui Izzy la Djamala, el nu a mai apărut la nici una dintre cele trei serii de dejun. La fel și la prânz. Când nu a venit nici la cină, m-am dus la cortul D-30.

Puținele obiecte personale ale lui erau acolo, însă el nu. I-am raportat lui Hannah Lawes absența lui.

– Te rog să nu te agiți în mod inutil, domnule Hedges. Sunt convinsă că domnul Duplessix va apărea curând. Probabil că și-a petrecut noaptea în intimitate cu cineva.

– Ethan? Nu știam că tabăra se poate lăuda cu femei de stradă.

– Ei, domnule Hedges, asta e extrem de nepoliticos din partea ta.

Ethan nu a apărut nici a doua zi și nici în următoarea, și a fost dat drept fugar.

În a treia săptămână din octombrie a sosit anunțul de care ne temeam. Adormiți de vremea tomnatică foarte plăcută,

de rutina neschimbată a vieţii de tabără şi de lipsa oricărui semn prevestitor, cetăţenii din Femaville 29 au fost luaţi complet prin surprindere de acea lovitură.

Toţi cei veniţi la dejun au fost întâmpinaţi cu ordinul de adunare la autobuze. La scurt timp după-amiază, o mie de refugiaţi, îmbrăcaţi cu pardesie, pulovere şi haine donate s-au prezentat fără chef pe câmpul care slujea şi de parcare, respiraţia lor scoţând vălătuci de abur în răcoarea de octombrie. Şirurile de autobuze erau aşezate ca şi până atunci, cu o singură diferenţă nedorită.

Motoarele lor mergeau la ralanti, iar la volanul lor se aflau şoferi.

Birocraţii se strânseseră pe o platformă nu prea înaltă. Am văzut-o pe Hannah Lawes în primul rând, ţinând o portavoce. Vocea ei amplificată ne-a asaltat urechile.

– A sosit momentul reamplasării. Aţi avut la dispoziţie o perioadă generoasă şi legală pentru alegerea destinaţiei, dar nu aţi profitat de ea. Acum guvernul a făcut acest lucru în locul vostru. Vă rog să vă îmbarcaţi în ordine. Bunurile vă vor fi aduse mai târziu.

– Unde mergem? a strigat cineva.

Cu glas imperios, Hannah Lawes a răspuns:

– Veţi afla la sosire.

Indignarea şi deruta au erupt în mulţime. Bolboroseala celor care se contraziceau a început să urce spre cer. Hannah Lawes nu a spus nimic iniţial. Am presupus că aştepta ca reacţia haotică să se stingă de la sine, făcându-i pe refugiaţi să devină blânzi şi gata să se supună.

Însă ea nu a anticipat intervenţia celor mici.

Ţipetele reunite ale copiilor i-au redus la tăcere pe toţi. Nu era nimic rău în faptul că toţi copiii se strânseseră la

marginea mulțimii, lucru evidențiat de zâmbetele lor agitate. Însă tactica lor sigur reușise să atragă atenția tuturor.

Izzy a ieșit în fața camarazilor ei și a strigat cu glas mândru și plin de încredere:

– Urmați-ne! Am făcut câte un cămin nou pentru fiecare!

Copiii s-au întors ca unul și au pornit cu pași grăbiți spre Djamala.

Preț de o clipă, niciunul dintre părinți nu s-a clintit. Apoi un bărbat și o femeie – părinții lui Vonique – au pornit după copii.

Plecarea lor a stârnit o năvală generală și disperată către marele și imposibilul necunoscut care nu putea fi decât mai bun decât certitudinea oferită de FEMA.

Nia stătuse lângă mine până atunci, dar a fost luată de puhoi. Am avut o ultimă imagine a feței ei luminoase și zâmbitoare când, preț de o clipă, s-a uitat înapoi peste umăr. Apoi mulțimea a purtat-o cu ea.

Am ezitat. Cum puteam înfrunta dezamăgirea inevitabilă și zdrobitoare a copiilor, a mea și a tuturor celorlalți când speranțele lor disperate se vor ciocni cu metropola din beție, pietre și pietricele? Ar fi fost o adevărată tortură să fiu acolo când se va întâmpla acest lucru, să văd fețele îndurerate și demoralizate în momentul în care vor fi siliți să-și recunoască înfrângerea. Era preferabil să aștept acolo întoarcerea lor predestinată, când puteam să ne prefacem că nebunia generală nu se petrecuse, să ne suim în autobuze și să plecăm, umiliți și zdrobiți, spre viitorul incert care ni se oferea?

Ținând portavocea pe lângă corp, Hannah Lawes venise lângă mine.

– Mă bucur că mai există o persoană cu bun-simț, domnule Hedges. Felicitări pentru realism!

Cuvintele ei, bucuria ei și satisfacția în fața suferinței altora, ambele abia ascunse, au declanșat în mine un comutator și am pornit în goană după colegii mei, refugiații.

Ajuns la jumătatea taberei, am văzut Djamala înălțându-se semeț.

Splendorile pe care le văzusem într-o manieră confuză cu săptămâni în urmă erau acum mărite și recomplicate pe acri întregi de teren. Un oraș țesut de imaginația copilărească se întindea spre orizont și dincolo de el, iar turnurile și monumentele lui sclipeau în soare.

Am lăsat și ultimele corturi în urmă și i-am văzut pe cei din urmă întârziați pătrunzând pe străzile Djamalei. Am auzit apa bolborosind în fântâni arteziene, zgomot de încălțăminte pe trotuarele din șist argilos, râsete răsunând de-a lungul bulevardelor largi.

Însă, în același timp, am văzut doar o amintire a mea într-o clădire ruinată, cu pistolul în mână, față în față cu un asasin-umbră.

Care era realitatea?

Șovăind, m-am oprit.

Djamala dispăruse într-o clipă.

Iar eu am căzut la pământ, fără să simt nimic.

M-am trezit în cortul care la Femaville slujea drept infirmerie. Hannah Lawes stătea jos lângă patul meu.

– Domnule Hedges, te simți mai bine? Era cât pe ce să perturbi exodul.

– Cum... ce vrei să spui?

– Colegii tăi refugiați. Au fost expediați toți către următoarea etapă a vieții lor.

M-am ridicat în șezut.

– Ce vrei să spui? Nu ai văzut orașul, Djamala? Nu l-ai văzut materializat pe locul unde l-au clădit copiii? Nu i-ai văzut pe toți refugiații inundându-l?

Pielea de culoare ciocolatie a lui Hannah Lawes s-a golit de vitalitate, semn că încerca să stăpânească emoții puternice și evidente, care se băteau cap în cap.

– Domnule Hedges, nu are importanță ce am văzut. Ceea ce contează este ce a hotărât guvernul. Iar guvernul a stabilit ca toți refugiații din Femaville 29 să se stabilească în alt loc, în mod normal. Caz închis. Doar tu ai rămas în urmă pentru a ți se rezolva situația. Soarta ta se deosebește de a celorlalți. Cu siguranță că nu îi vei mai vedea o vreme – dacă nu cumva niciodată – pe vecinii tăi temporari.

Mi-am amintit turlele și lacurile, pavilioanele și teatrele din Djamala. Mi l-am imaginat pe Ethan Duplessix făcând scandaluri în barurile din Grota de Fier. Eram convins că se va potoli și că va fi eliberat în cele din urmă. Mi le-am imaginat pe Nia și pe Izzy, lăfăindu-se în apartamente elegante, fericite și în siguranță, Izzy bucurându-se de roadele trudei ei.

Iar eu, copilul șchiop lăsat în urmă de Cimpoierul pestriț din Hamelin.

– Nu, am răspuns, nu cred că îi voi revedea curând.

Hannah Lawes a zâmbit văzând că-i accept dictatul, însă doar pentru o clipă, până când am vorbit din nou.

– Totuși, nu putem fi niciodată siguri.

STOL DE COCORI

BENJAMIN ROSENBAUM

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

Benjamin Rosenbaum trece cu atâta ușurință de la un gen la altul, încât, așa cum povestirea aceasta apare în volumul de față, lucrările sale vor fi tipărite probabil și în *Cele mai bune povestiri SF ale anului*. „Stol de cocori" este o poveste fantasy tradițională, publicată într-o antologie cu o tematică larg diversificată, *Twenty Epics*, editată de David Moles și Susan Marie Groppi. Povestirile lui Rosenbaum au apărut în revistele *Harper's, McSweeney's, All Star Zeppelin Adventure Stories, Strange Horizons* și altele. Autorul este programator IT și locuiește cu familia în zona Washington, D.C.

K.L. & G.G.

Pământul din jurul lui Marish era plin de tulpini verzi de floarea-soarelui: înalte de un stat de om, cu pălăriile ca niște fețe neînfricate. Frunzele lor late erau pătate de sânge uscat, care căpătase o culoare întunecată.

Foșnetul se auzi din nou, iar el se ghemui pe picioarele care îl dureau și privi atent. Un arici își iți botul printre tulpini. Adulmecă într-o parte și în alta.

Foamea îl împunse în stomac asemenea unei țepușe. Nu mâncase de trei zile, de când se întorsese la ruinele zdrobite și înnegrite ale casei lui.

Trecând prin cenușă și peste cadavrele florilor călcate în picioare, ariciul porni zorit către drum. Marish așteptă până când ieși dintre tulpini, după care făcu un salt. Aterizează cu un picior în fața botului animalului și cu celălalt în spatele cozii lui. Ca orice arici, animalul se strânse, devenind un ghem de ace.

Casa lui: strivită ca un ou și fumegând, paiele de pe podea, îmbibate de sânge. Singur în acea muțenie îngrozitoare, rămăsese împietrit, ținând în mână iepurele pe care îl prinsese în capcană. Se silise să le strige pe Temur și Asza, soția și fiica lui, descoperind că glasul îi era prea puternic și lipsit de orice inflexiune. În grabă, aruncase iepurele și fugise pentru a urma dâra înnegrită a devastării. Alergase vreme de trei zile, băuse apă din bălțoace, dormise printre tulpinile de floarea-soarelui atunci când nu mai reușise să stea treaz.

Marish ținu lama cuțitului deasupra ariciului. În povești se spunea că îndeplinesc trei dorințe.

– Dacă poți, vorbește, spuse el, și roagă-mă să nu te ucid. Îndeplinește-mi o dorință! Altfel devii masa mea de seară.

Niciun răspuns, poate doar o tresărire.

Marish înfipse cuțitul, iar ariciul se zbătu, însângerând florile deja pătate de sânge.

Prea ostenit ca să mai aprindă focul, îl mâncă așa, crud.

Pe drumul care trecea pe pământul torturat, îndeajuns de lat pentru douăzeci de cai, printre florile pârjolite și strivite, găsi o păpușă din cârpe, de mărimea unui pumn de copil.

Era una dintre păpușile pe care le făcea Maghd, fetița nebună, și pe care le oferea, cerșind carne fiartă sau milogindu-se după pâine în spatele brutăriei lui Lezur. Cândva, îi dăduse o monedă pe o asemenea păpușă.

– Ce-ți veni să-i dai scroafei o monedă bună de-a noastră? strigase Temur, și ochii ei fulgeraseră, iar buzele moi i se arcuiseră într-o strâmbătură.

Nimeni din Ilmak Dale nu o lăsa pe fata nebună să se apropie de vatră, ba unii chiar scuipau când treceau pe lângă ea.

– Cerșetoarea Maghd e bună să țină în mână doar un anumit lucru, spusese Fazt, apoi amândoi intraseră hohotind în berărie.

Marish râsese împreună cu ei, oprindu-se doar când privise peste umăr spre ea.

Temur se înmuiase după ce văzuse că Asza ținea la păpușă și o strângea la piept, cântându-i și mânjind-o pe gura de cârpă cu fiertură ca să o hrănească. O dezmierdau cu „micuța lumină a vieții" și apoi au auzit-o pe fetiță spunându-i păpușii „mic'ța lunină vieții", legănând-o.

Își lipi nasul de păpușă, încercând să evoce mirosul de copil al lui Asza, poate lapte și pământ de pădure și vreo aromă dulceagă. Nu simți decât duhoarea înțepătoare de cârpă arsă.

După ce se sili să deschidă ochii umeziți de lacrimi, văzu o siluetă neclară apropiindu-se de el. Blestemându-se pentru că fusese atât de nătâng, azvârli păpușa și își scoase cuțitul, ținându-l lipit de pulpă. Își șterse fața de mânecă și se ridică în picioare, ca să îi demonstreze celui care se îndrepta spre el pe drum că oamenii din Ilmak Dale nu se plecau în fața nimănui. Apoi își simți gura uscată, și părul i se zbârli, pentru că omul care pășea pe drum nu era nicidecum om.

Era ceva mai înalt decât un om, avea corpul unuia, dar acoperit cu o blană cenușiu-închis și avea cap de șacal.

Purta o armură din bronz și piele, numai curele și discuri cu crestături ciudate și avea în mână o suliță lungă și neagră, ambele capete fiind înspăimântător de ascuțite.

Marish auzise că existau tot soiul de oameni bizari pe lume, dar niciodată nu văzuse o asemenea arătare.

– Să mori în mare suferință, spuse creatura pe un ton care părea calm și prietenos.

– Să mori *tu* cât de curând! strigă Marish, căruia nu-i plăcea să fie amenințat.

Creatura dădu solemn din cap.

– Sunt Kadath-Naan din Orașul Pustiu, spuse el. Mă întrebam dacă te-aș putea ruga să mă ajuți într-o chestiune măruntă.

Marish nu știu ce să răspundă. Creatura rămase în așteptare.

– Poți să mă rogi, spuse Marish.

– Trebuie să stau de vorbă cu... Se încruntă. Nu știu cum să mă exprim. Nu aș vrea să te jignesc.

– Atunci de ce m-ai amenințat cu o moarte dureroasă? întrebă Marish fără să se gândească.

– Te-am amenințat? se miră creatura. N-am făcut decât să-ți dau binețe.

– Ba ai spus: „Să mori în mare suferință." Sună a amenințare sau blestem, și nu-ți mulțumesc defel pentru asta.

Creatura se încruntă.

– Ba nu, e o binecuvântare. Ori mai curând face parte dintr-o binecuvântare: „Să mori în mare suferință, ca să ajungi a cunoaște spaima sfântă și teroarea divină, care să te despoaie de gândurile și închipuirile vane până când fi-vei demn să îi întâlnești față în față pe Părinții cu Oase Albite; și să te înmormânteze cu onoruri, iar numele să-ți fie cântat până când va fi uitat." Acesta este întregul pasaj.

– Aha, făcu Marish. Ei, cred că asta sună ceva mai bine.

– Noi învățăm binecuvântarea încă de când suntem pui, continuă creatura pe un ton întrebător. Nu ai auzit-o niciodată?

– Nu, sigur nu, răspunse Marish, apoi strânse cuțitul. De ce ai nevoie? Nu prea cred că pot să-ți fiu de folos – nu cunosc ținutul.

– Iartă-mă că-ți vorbesc fără înconjur, dar trebuie să iau legătura cu un îmbălsămător sau un sepulcrist, ori cineva de felul ăsta.

– Nu am știință ce sunt asemenea oameni, recunoscu Marish.

Creatura făcu ochii mari. În măsura în care reușea o față de șacal, arăta ca un om ale cărui bănuieli sumbre erau pe cale de a se adeveri.

– Ce faceți voi cu morții? întrebă el.

– Îi așezăm în pământ.

– Și cum îi pregătiți? Ce rituri și monumente aveți? se interesă creatura.

– Într-o ladă de lemn, cine își poate permite, și într-o bucată de pânză, cine nu; și rostim o rugăciune către vântul dinspre apus. Apoi punem piatra înăuntru cu ei, piatra în care sălășluiește sufletul lor. Marish rămase puțin pe gânduri, deși nu-i plăcea subiectul. Își șterse nasul de mânecă. Uneori așezăm o movilă de pietre deasupra mormântului, dacă individul a fost vestit.

Omul cu cap de șacal se lăsă greoi pe pământ. Își luă capul în mâini. După un moment, spuse:

– Poate c-ar trebui să te ucid acum, ca să te pot îngropa cum se cuvine.

– Numai să încerci, spuse Marish, scoțându-și din nou cuțitul.

– Ai vrea? întrebă creatura ridicând capul.

Avea fața senină. Lui Marish îi veni greu să-și mute privirea, și ochii îi căzură pe păpușa pârlită, zăcând răsucită printre tulpini.

– Iartă-mă, zise Kadath-Naan din Orașul Pustiu. Nu ar trebui să fiu atât de grosolan ca să te ispitesc. Văd că ai îndatoriri de săvârșit, ca și mine, înainte de a ți se îngădui să cobori în pustiu. Spune-mi unde se află satul tău, și voi vedea singur ce se poate face.

– Satul meu... Marish simți o apăsare puternică înapoia ochilor, în gâtlej, încercând să străbată în afară ca un suspin. Își reprimă suferința. Satul meu nu mai e. A venit ceva și l-a strivit. Eu eram la vânătoare, iar când m-am înapoiat, toate casele ardeau și peste tot duhnea a sânge. Ceea ce a făcut întâmplarea cu pricina a lăsat dâra asta prin flori. Cred că s-a grăbit; nu am speranță să-l ajung din urmă. Dar eu trag nădejde.

Știa că rostea absurdități; un țăran care să urmărească un demon. Scrâșni din dinți.

– Înțeleg, spuse monstrul. Și de unde a venit acest ceva? Dâra se vedea dinspre miazănoapte?

– Nu venea de nicăieri. Doar satul distrus și urma asta care duce într-acolo.

– Și cadavrele celor uciși, spuse Kadath-Naan cu precauție. Le-ai îngropat în... lăzi de lemn?

– Nu a rămas niciun cadavru, răspunse Marish. Niciun om. Doar sânge și câteva oase și cartilaje, și leșuri de porci și de cai pârjolite. După asta am pornit. Coborî privirea. Vreau să-i găsesc dacă voi putea.

Kadath-Naan se încruntă.

– Se întâmplă des așa ceva?

Fără să vrea, Marish pufni în râs.

– N-am mai auzit până acum de asemenea lucruri.

Creatura cu cap de șacal păru să fie cuprinsă de o stare de agitație.

– Înseamnă că nu știi dacă acele cadavre au avut... fie și ce socotești tu drept înmormântare.

– Am sentimentul că nu, spuse Marish.

Kadath-Naan se uită în depărtare – spre satul lui Marish–, apoi în direcția în care acesta voia să meargă. Părea să fi luat o hotărâre.

– Aș vrea să știu dacă accepți tovărășia mea în drumul tău, spuse el. Plecasem cu altă treabă, dar asta pare să... să cântărească mai greu.

Marish se uită la sulița creaturii și zise:

– Ești bine venit. Îi întinse degetele mâinii drepte. Marish din Ilmak Dale.

Dâra străbătea alt sat devastat, înecat de sânge, dar lipsit cadavre umane. Lemnul din care fuseseră făcute casele era zdrobit și făcut fărâme; Marish văzu nicovala unui fierar, răsucită ca o buclă de păr, și pluguri care se topiseră din pricina căldurii enorme, devenind băltoace de fier. Făcură tabără în afara satului, la umbra unui păducel cu tulpina răsucită. Vântul tomnatic și bezmetic mângâia miriștile din jurul lor, purtând prin aer puf de păpădie, firicele de fum, dar și putoarea emanată de vitele în putrefacție.

În seara următoare ajunseră la un deal de pe culmea căruia se vedea un oraș mare culcușit în jurul meandrelor unui râu. Marish nu văzuse niciodată atâtea case laolaltă – aproape prea multe pentru a le număra. Mai toate din lemn și lut, ca acelea din satul lui, însă unele erau structuri masive din piatră, înălțându-se spre cer și având trei sau patru etaje. Casă peste casă, cu scări care duceau până la ușile celor aflate în

partea de sus. În jurul orașului, câmpurile cultivate cu grâu foșneau și radiau nuanțe aurii în lumina înserării. Bărbați și femei strângeau recolta și murmurau cântece de muncă în timp ce mânuiau secerele.

Dâra distrugerii ocolea orașului, ca și cum l-ar fi evitat.

– Probabil că era prea bine păzit, spuse Kadath-Naan.

– Se poate, zise Marish, dar își aduse aminte de băltoaca de fier topit și de lemnul făcut zdrențe, așa că avu îndoieli. Cred că acela e orașul Nabuz. Nu am ajuns niciodată atât de departe spre miazăzi, dar negustorii care veneau încoace de la târgul din Halde mergeau întotdeauna la Nabuz ca să ia mărfuri.

– Ei ar trebui să știe mai multe despre inamicul nostru, spuse Kadath-Naan.

– Mă duc doar eu, propuse Marish. S-ar putea ca tu să îi sperii; nu cred că mulți din neamul tău au vizitat Nabuzul. Rămâi aici, pe potecă.

– Dar, dacă te-aș ruga să...

– Dacă se arată prietenoși, o să-i întreb cum își îngroapă morții, spuse Marish.

Kadath-Naan dădu din cap cu o expresie sumbră.

– Du-te spre îndatorire și moarte, îl îndemnă el.

Marish socoti că și acele vorbe erau o binecuvântare, însă oricum simți un fior rece.

Lumina scădea pe cer. Cântând mai lent și cu glas scăzut, secerătorii încărcară snopii de spice în căruță, apoi se apropiară de porțile orașului care li se deschiseră.

Zidul așezării era din piatră, lut și lemn, de două ori cât un stat de om, iar porțile mari erau făcute din fier. Însă zidul nu părea bine întreținut. Marish se târî de-a lungul tulpinilor spre locul în care zidul era mai scund, iar lipit de el se vedea un morman de gunoaie.

Auzi scârțâitul roților căruței care tocmai trecea de poartă, iar ultimul cântec de muncă se stinse, după care se auziră bărbații din Nabuz strigându-se în drumul lor spre casă. După aceea se lăsă tăcerea.

Marish ieși de pe câmp într-o fugă nebună, urcă pe mormanul de gunoaie, sări pe coama lată a zidului și se întinse pe ea. Se uită printre gene dincolo, sperând că nu fusese văzut.

Strada pavată cu piatră de râu era pustie. Ba, mai mult, întregul oraș amuțise. Chiar și în Ilmak Dale serile erau animate de lătratul câinilor, guițatul porcilor, glasurile bărbaților care se sfădeau pe uliță și ale femeilor care bârfeau și își strigau copiii. Nabuz trebuie că era marea capitală a prostituției, băuturii și bătăilor; negustorii de la Halde se plânseseră mereu de deliciile ce îi pândeau în miazăzi dacă reușeau să îi înșele suficient de bine pe săteni. Însă Marish nu auzi niciun măgar să ragă, niciun bebeluș plângând, nicio tuse, nicio șoaptă; nimic nu străpungea tăcerea nopții.

Sări de pe zid, aterizâ în picioare fără zgomot și se furișă de-a lungul străzii. După nici zece pași zări lumini.

Licăriri în ferestrele caselor, dar nu de la lumânări sau focurile vetrelor. Acea lumină era albastră.

Găsi o ladă și o târî până sub fereastra înaltă a unei case și se sui pe ea ca să privească înăuntru.

Văzu un bărbat corpolent cu o barbă netunsă, probabil vreun olar aflat după o zi de muncă; cu el erau soția tânără și solidă și un băiat slăbănog de nouă sau zece ani. Rămăseseră șezând pe o bancă de lemn după ce mâncaseră de seară, pentru că blidele erau împinse deoparte (Marish simți miros de pâine proaspătă, iar stomacul îl blestemă). Respirau, dar fețele le erau căzute, ochii larg deschiși și privind în gol, iar buzele li se mișcau rar. Erau scăldați în lumina albastră. Soția olarului își legăna brațele încet, de parcă ar fi adăpostit la

piept un nou-născut –, însă păturile de înfășat pe care le ținea erau goale.

Și atunci Marish auzi un glas gros și inuman, tocmai la marginea capacității lui de auz, ca și cum ar fi fost un gând de-al lui. Șoptea în ritmul în care licărea lumina albastră, și Marish se simți atras de mângâierea lui. De ce nu se așeza pe bancă, alături de familia olarului? Aveau să-l primească. Putea rămâne acolo, așa îi promitea acea șoaptă: să-și uite satul, să-și uite suferința. Pâine proaspătă pe vatră, un pat cald alături de tăciunii focului. Să modeleze lutul, să amestece cocoloașele de pământ pentru olar, să mănânce seara pâine cu brânză, apoi să asculte lumina albastră și ceea ce îi spunea ea. Să uite drumurile înnămolite din Ilmak Dale, hohotele tunătoare de râs ale lui Perdan și Deri Slabul, și Chibar și ale celorlalți din berărie, tusea hârâită și cântecul cocoșilor în zori. Să o uite pe zvelta Temur, cu părul ei drept ca pânza apei unui râu și lucios ca un snop de spice, cu umerii ei semeți și talia subțire; Temur, întorcându-și obrazul ei catifelat când el încearcă să i-l sărute. Să uite scârțâitul și pleoscăitul morii de apă și paiele moi de pe podeaua colibei în care locuia Maghd. Olarul din Nabuz avea o nepoată tânără și gata de măritiș, căreia îi trebuia un soț, iar lumina albastră le aducea râsete și iubire, suficiente tuturor. Să uite arșița și zăngăniturile fierăriei lui Deri Grasul; să uite de piatra verde care păstra sufletul tatei, aceea pe care o așezase peste giulgiul lui. Să uite de Asza, micuța Asza, al cărei trup îl ținuse aproape de inimă...

Marish se gândi la Asza și o văzu pe soția olarului cu brațele goale, așa că, încordându-și picioarele, se îndepărtă brusc de perete, răsturnând lada și căzând cât era de lung printre o grămadă de mere stricate.

Sări în picioare. Nu auzi niciun sunet în jur. Își îndesă cinci mere în desagă și porni grăbit către centrul orașului Nabuz.

Soarele apusese, iar luna începuse să scalde străzile într-o lumină argintie. Lumina albastră și rece răzbătea pe fiecare fereastră.

Cu colțul ochiului i se păru că percepe o umbră țâșnind în urma lui, așa că se întoarse și-și scoase cuțitul. Însă nu văzu nimic și, deși bunul-simț îi spuse că de la orașul acela nu se putea aștepta decât la cinci mere, dar la niciun răspuns, continuă să înainteze.

Ajunse la o piață mare cotropită de umbre, iar la început se gândi la copaci. Însă erau niște cadre înalte de fier, iar de ele erau țintuiți bărbați și femei, cu capul în jos. Prin trupuri le treceau drugi, plini cu sânge închegat.

Un bărbat mai avea în el atâta viață cât să geamă. Marish îi turnă puțină apă în gură și îi înălță capul, însă el nu putea înghiți; tuși și se înecă, iar apa se scurse pe fața lui și peste gâvanele însângerate în care îi stătuseră ochii.

– Dar copiii, spuse hârâit bărbatul, cum de-ai putut s-o lași să ia copiii?

– Pe cine să las? întrebă Marish.

– Vrăjitoarea Albă! urlă omul într-o șoaptă. Vrăjitoarea Albă, ticăloșilor! Dacă ne lăsați să luptăm împotriva ei...

– De ce... dădu Marish să întrebe.

– Mai minți o dată, spuneți-mi că bebelușii vor trăi în veci... mai minți o dată, voi, viermi lași cu sânge albastru, din stârvul lui Nabuz...

Începu să tușească, și sângele îi curse pe față.

Drugii erau bine fixați în ramă.

– Mă duc să caut ceva, spuse Marish, să nu...

Din spatele lui se auzi un țipăt sfâșietor.

Se întoarse și văzu umbra care îl urmărise: o pisică albă cu blana moale și fină, și ochi verzi care străluceau în întuneric.

Felina scoase un răcnet ascuțit, iar blana i se zbârli, coada i se ridică și îl privi țintă, iar Marish își spuse că ea dăduse alarma.

O rupse la fugă, iar pisica alergă după el țipând. Când trecu pe porțile pustii ale orașului, auzi un uruit puternic și un nechezat. Apoi, în timp ce gonea pe miriștea luminată de lună, spre drumul unde umbra lui Kadath-Naan intersecta calea demonului, auzi din urmă tropot de copite apropiindu-se în galop.

Kadath-Naan ajunsese la un câmp cu orz înalt. Se întoarse să privească spre locul din care veneau duruitul de copite și țipetele pisicii.

– Să intrăm pe câmp! răcni Marish. Să ne ascundem în orz!

Simțind că felina fugea în urma lui, îl depăși pe Kadath-Naan și se aruncă în lan.

Brusc, se răsuci și, lăsându-se la pământ, prinse pisica albă, încercând să o țină cu o mână, și scoase cuțitul cu cealaltă ca să o amuțească ucigând-o. Însă animalul se zbătea ca un diavol, astfel că nu reuși să îl țină decât cu ambele mâini. Apoi, aruncând o privire peste umăr, îl văzu pe Kadath-Naan cu sulița într-o mână, stând calm cu fața spre cei trei cavaleri în armuri complet albe, care galopau spre ei pe cai masivi.

– Om-câine blestemat, strigă Marish. Știu că vrei să mori, dar ascunde-te în lan!

Kadath-Naan rămase neclintit. Primul cavaler îl atacă, și razele lunii sclipiră pe sabia lui. Lama sabiei trecu la un fir de păr de gâtul lui Kadath-Naan, care sări într-o parte, apărând în calea celui de-al doilea atacator.

Imediat ce primul trecu de el, Kadath-Naan se lăsă într-un genunchi și înfipse un capăt al suliței în pământ. Observând manevra prea târziu, cel de-al doilea cavaler făcu o încercare disperată de a trage de frâul calului, însă inerția împiedică animalul masiv să se oprească. Sulița străpunse gâtul animalului

și trecu prin pieptul cavalerului din spinarea lui, astfel încât calul, cu omul lipit de șa, se cabră, și amândoi începură să se zbată ca un centaur cuprins de chinurile morții, apoi se prăbușiră tot împreună la pământ.

Primul cavaler își întoarse calul. Cel de-al treilea porni spre Kadath-Naan. Omul-bestie rămăsese fără armă, iar mușchii umerilor și pieptului i se relaxară. Își înclină capul de șacal într-o parte, de parcă s-ar fi întrebat: Oare a sosit momentul în care voi fi eliberat?

Însă Marish reuși în cele din urmă să prindă pisica de coadă și, rotind-o, o azvârli, așa cum se zbătea cu ghearele scoase, scuipând și șuierând, în fața calului pe care se afla cel de-al treilea cavaler.

Calul se cabră și-și azvârli călărețul din spinare: în căderea spre pământ, cavalerul scăpă sabia din mână. Iute ca o pasăre, Kadath-Naan făcu un salt și o prinse înainte să atingă solul. Se răsuci apoi cu fața spre ultimul cavaler rămas.

Marish își scoase cuțitul și porni în goană prin lanul de orz. Se azvârli asupra cavalerului căzut exact în momentul în care acesta reușise să se ridice în genunchi.

Izbindu-se de armură, Marish rămase fără suflare. Bărbatul era de două ori mai puternic decât el, și brațul lui se încolăci în jurul pieptului său ca o obadă strivitoare de fier. Însă Marish avea ambele mâini libere și, cum casca omului era puțin răsucită și lăsase expusă o parte a gâtului, Marish îi înfipse cuțitul în carne făcând să țâșnească un jet de sânge fierbinte.

Cavalerul se cutremură în chinurile morții și îl prinse pe Marish într-o îmbrățișare disperată, umplându-l de sânge, apoi scoase un ultim suspin, iar Marish îl îmbrățișă, pentru că vocea inimii îi spunea că era păcat să facă pe cineva să moară astfel. Rămase șocat, pentru că omul era un sclav criminal al

Vrăjitoarei Albe: cu toate acestea, ţinu în braţe trupul care se zbătea până când împietri.

Apoi, plin de sânge sărat, Marish se ridică nesigur în picioare şi, cu o tresărire, îşi aduse aminte de cel de-al treilea cavaler, dar Kadath-Naan îl ucisese între timp.

Cadavrele celor trei cavaleri zăceau pe pământul răvăşit, iar cei doi cai rămaşi în viaţă fornăiau şi scurmau pământul cu picioarele ca nişte îndoliaţi stingheri. Kadath-Naan îşi eliberă sulița trăgând-o cu greutate din calul şi omul care rămăseseră lipiţi. Pisica infernală era o pată de blană şi de sânge; calul care se prăbuşise o strivise.

Marish prinse frâul bidiviului aflat mai aproape de el, o creatură uriaşă şi impunătoare, şi îl linişti punându-i mâna în spatele urechilor. După ce-şi recăpătă suflul, Marish spuse:

– Acum avem cai. Ştii să călăreşti?

Kadath-Naan dădu afirmativ din cap.

– Atunci, să plecăm, ar putea apărea şi alţii.

Kadath-Naan se încruntă. Arătă către cadavre.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Marish.

– Nu avem nici îmbălsămător, nici sepulcrist, adevărat, dar ştiu care sunt datinile funerare pentru expediţii militare şi situaţii de urgenţă. Am la mine şi uneltele trebuincioase; în mai puţin de o zi aş putea înălţa mici monumente. Cavalerii au ştiut că vor muri şi au suferit; asta ar trebui să ne ierte pentru metehnele ritului.

– Cred că nu vorbeşti serios, spuse Marish. Ce ne facem cu Vrăjitoarea Albă?

– Cine e Vrăjitoarea Albă? întrebă Kadath-Naan.

– Demonul; se pare că este cineva cu numele ăsta. A cruţat oraşul Nabuz, fiindcă au spus că o vor sluji; şi îi vor da bebeluşii.

– O vom urmări după aceea, spuse Kadath-Naan.

– Și așa e înaintea noastră! Plecăm imediat călare, s-ar putea să avem noroc. Sunt convins că va mai lăsa în urmă o sumedenie de cadavre neîngropate sau îngropate fără rituri.

Kadath-Naan se rezemă în suliță.

– Marish din Ilmak Dale, spuse el, aici va trebui să ne despărțim. Nu pot accepta logica pe care o susții, și să renunțăm la aceste trei înmormântări pentru șansa de a găsi altele, asta dacă vom reuși să o prindem și să o învingem pe această vrăjitoare. Îndatoririle mele sunt altele. Îl privi cercetător pe Marish. Tu nu ai cuvintele potrivite pentru asta, dar, dacă rămân neîngropați, acești oameni se vor transforma în *tanzadi*. Dacă îi îngrop cu onoruri cât de neînsemnate, ei devin *tazrash*. Au trăit puțin, însă vor rămâne în veci *tanzadi* sau *tazrash*.

– Dar dacă alți sclavi ai Vrăjitoarei Albe vor veni să te pedepsească pentru că i-ai ucis pe aceștia?

Însă, oricât de mult încercă, Marish nu reuși să-l convingă, astfel încât, în cele din urmă, încălecă pe unul dintre cai și se îndepărtă spre luna albă și rece, departe de orașul șoaptelor.

Florile dispăruseră, la fel și câmpurile cultivate. Lumina cenușie venind dinspre orizont încadra ferigile și copacii piperniciți ai mlaștinii pline de muște bâzâitoare. Dâra se lărgise: acum, peste pământul pârjolit puteau merge treizeci de cai crupă lângă crupă. Însă terenul mlăștinos era înșelător, iar calul lui Marish se afunda până la chișiță la fiecare pas pe care îl făcea cu fereală.

Un stol de cocori se înălță din mlaștină spre cerul părăsit de lună. Marish nu mai văzuse atâția la un loc. Albi ca oasele dezgolite, fragili și fără să scoată niciun sunet, ei se ridicară ca niște fulgi de zăpadă, căutând pântecele rece al cerului.

Ori un fluviu de suflete. Niciunul nu se uită spre el. Glasul îndoielii îi spuse: „Nu vei afla niciodată ce s-a întâmplat cu Asza și cu Temur."

Terminase de mâncat merele de mult, astfel că se simțea amețit de foame. Trase de căpăstru pentru a opri calul și descălecă; va trebui să-și continue vânătoarea pe lângă dâră. În apa stătută și mică, legă armăsarul de o ferigă mare și întunecată, înaltă cât o casă. Într-un loc ceva mai uscat din apropierea trunchiului văzu urme de iepure. Pipăi scoarța roasă: era proaspătă. Luă urma iepurelui spre adâncul mlaștinii.

Se gândi la Temur și la mângâierile ei. La nopțile în care, ținându-și spinarea dreaptă ca o suliță, ea îl respingea, iar spațiul plin de paie dintre ei devenea un deșert înghețat, și atunci el se ghemuia treaz sub pieile și velințele de lână, înțepenit de frig, discutând cu ea în mintea lui; dar și la nopțile în care ea se apropia de el, cu pielea fierbinte și vie lipită de a lui, căutându-l în tăcere, aproape cu gând de răzbunare, de parcă ar fi vrut să-i arate: „Vezi? Asta poți avea. Asta sunt."

Apoi îi reînvie în minte imaginea acelor paie tocate, carbonizate și cafenii de sânge uscat, acoperite cu fragmente de piatră și moloz, și se sili să nu se mai gândească la nimic: trimițându-și gândurile spre vântul dinspre soare-apune, limpezindu-și mintea precum apa unui pârâu de primăvară. Și porni înainte prin mlaștină.

Se trezi pe o stradă pavată cu dale albastre și violet, într-un oraș fantastic.

Rămase un moment și se minună, după care făcu un pas înapoi.

Și se trezi într-o mlaștină întunecată, printre broaște care orăcăiau, și fără mâncare.

Glasul îndoielii îi spuse că era înnebunit de foame; vocea speranței îi zicea că o va găsi pe Vrăjitoarea Albă și o va ucide;

și, gândind o mie de lucruri, merse înainte și se trezi tot în mlaștină.

Rămase o vreme pe gânduri și apoi păși înapoi, după care, fără să se gândească la nimic, făcu un pas în față.

Dalele de pe stradă închipuiau un mozaic uriaș – unele aveau pietre prețioase incrustate; unele aveau înscrisuri cu litere ciudate și cursive; altele păreau să aibă mici ferestre, aparținând unor încăperi minuscule. Casele, placate la fel de bogat, se înălțau ca niște coloane, creșteau precum ciupercile, se topeau precum ceara. Unele dansau. Auzi murmure slabe de discuții, pași și apoi freamătul unui fluviu.

Pe stradă mergeau oameni cu pielea albastră, înveșmântați cu pene sau plăcuțe de aur sau vârtejuri de umbră. O astfel de creatură, îmbrăcată în mătăsuri fine, tocmai trecea prin dreptul lui.

– Cer iertare, spuse Marish. Ce loc ar putea fi acesta?

Omul îl măsură încet. În mijlocul frunții avea un rubin roșu care licărea în ritmul vorbirii lui.

– Depinde de felul în care intri, îi răspunse el, și de ceea ce ești, dar pentru tine, catarinule, numele lui este Zimzarkanthitrugenia-fenstok, asta pentru că îți vine ușor să-l pronunți. Iar acum ți-am oferit un lucru gratis, pentru că ești oaspete al orașului.

– Câte lucruri gratis voi primi? întrebă Marish.

– Trei. Și deja ți-am dat două.

Marish se gândi o clipă.

– Aș prefera ceva de mâncare, spuse el.

Omul păru surprins. Îl conduse pe Marish spre o clădire care arăta ca un amestec ametitor de triunghiuri ce se roteau, printr-o încăpere întunecoasă, iluminată de lumânări, până la o masă încărcată cu carne de clapon și cremă de ou, și felii subțiri ca lama sabiei de jambon, și piftie de miel, și piersici

confiate, și iaurt din lapte de capră, și cașcaval, și napi, și măsline, și pește marinat în sosuri cu mirodenii ciudate; și acelea erau doar felurile pe care le putea recunoaște el.

– Nu cred că se cuvine să mănânc ceva făcut de o zână, spuse Marish, deși abia putea vorbi din pricina salivei care îi inundase brusc gura.

– E adevărat, dar nu ai a te teme de mâncarea unui djinn. Iar acum ți-am oferit cele trei lucruri, replică duhul și se înclină cu gând să plece.

– Stai puțin, îi răspunse Marish, în timp ce înghițea piersici confiate laolaltă cu o bucată mare de pește marinat. Asta vor fi fiind cele trei lucruri, dar dacă-ți spun că am ceva de vânzare?

Djinnul rămase mut.

– Vreau să o ucid pe Vrăjitoarea Albă, spuse Marish mestecând o măslină. Glasul îndoielii îl întrebă de ce rostea adevărul, pentru că se putea ca și acel oraș să o slujească; însă îi porunci glasului să tacă. Poți să mă ajuți?

Djinnul nu scoase nicio vorbă, dar ridică o sprânceană.

– Am un cal, unul adevărat, de luptă, spuse Marish, mestecând o bucată de cașcaval.

– Cum se numește? îl întrebă djinnul. Nu poți vinde nimic unui duh decât dacă îi știi numele.

Marish voi să mintă în privința numelui, dar constată că nu era în stare. Înghiți.

– Nu-i știu numele, recunoscu el.

– Vezi? spuse duhul.

– L-am ucis pe omul care îl călărea, zise Marish, drept explicație.

– Cine? făcu djinnul.

– Cine, ce?

– Cine era pe cal? întrebă duhul.

– Nici numele lui nu-l știu, spuse Marish luând un cartof dulce de pe masă.

– Nu, nu te întreb asta, spuse djinnul iritat, vreau să zici: „L-am ucis pe omul care era pe cal."

Marish puse cartoful dulce înapoi pe masă.

– De-ajuns, spuse Marish. Îți mulțumesc pentru mâncarea minunată și pentru cele trei lucruri, dar nu-ți mulțumesc pentru că-mi spui cum să vorbesc. Eu vorbesc la fel ca toți cei din Ilmak Dale, ori așa cum vorbeau când satul încă mai exista, pentru că, dacă Vrăjitoarea Albă l-a pustiit, asta nu înseamnă că voi începe a vorbi așa cum o fac oamenii din nu știu ce oraș fermecat.

– Îl voi cumpăra, spuse djinnul.

– Poftim? exclamă Marish și se miră atât de tare încât uită să mai aleagă ceva de mâncare.

– Felul în care vorbeați în Ilmak Dale, zise duhul.

– Bine, spuse Marish, iar în schimbul lui vreau să știu lucrul care m-ar putea ajuta cel mai mult ca să o ucid pe Vrăjitoarea Albă.

– Am un covor care zboară mai repede decât vântul, spuse djinnul. Cred că doar cu el ai putea să o ajungi din urmă pe vrăjitoare, pentru că, dacă nu te apropii de ea, nu o vei putea ucide.

– Minunat, exclamă înveselit Marish. Și vei da covorul în schimbul felului în care vorbim în Ilmak Dale.

– Nu, replică duhul, ți-am spus ce anume te-ar ajuta cel mai mult, iar în schimbul lui am luat felul de vorbire din Ilmak Dale și l-am așezat în Marea Bibliotecă.

Marish se încruntă.

– Bine, și ce vrei pe covor?

Duhul rămas tăcut.

– Ți-o dau pe Vrăjitoarea Albă în schimbul lui.

– Trebuie să ai lucrul pe care vrei să-l vinzi, spuse djinnul.

– O, o voi prinde, spuse Marish. Poţi fi sigur de asta.

Luă pe pipăite un ou fiert, şi coaja acestuia se sparse în palma lui în timp ce rostea acele vorbe.

Duhul se uită atent la Marish, apoi zise:

– Poţi folosi covorul trei zile în schimbul Vrăjitoarei Albe, asta dacă vei reuşi să o dovedeşti.

– De acord, se arătă Marish.

Când covorul se ridică în aer, trebuiră să lege calul la ochi, pentru că altfel se cabra şi lovea cu copitele. Cal, om şi djinnul: toţi cocoţaţi pe o bucată de pânză. În timp ce zburau înapoi spre Nabuz ca un vânt turbat, Marish încercă să nu se uite la câmpurile care defilau pe dedesubt şi regretă piersicile confiate.

Glasul îndoielii îi spuse că însoţitorul lui trebuie că fusese ucis, însă inima dorea să-l revadă pe Kadath-Naan; în afara omului-şacal, Marish nu mai avea alt prieten.

În câmpul de orz, trei socluri înalte de un stat de om, făcute din piatră neagră, având gravuri albe, marcau trei morminte. Kadath-Naan se îndepărtase doar puţin de ele când căzuse în ambuscadă. Marish n-ar fi putut spune de când lupta emisarul din Oraşul Pustiu; însă în acele momente se legăna şi se împleticea pe picioare ca un om beat sau la capătul puterilor. Blana lui cenuşie era împâslită de sânge şi sudoare.

Kadath-Naan era înconjurat de o armată de copii în armuri albe. Când covorul se apropie, Marish le văzu feţele pământii şi ochii goi. Unii se târau, alţii păşeau temători: niciunul nu părea să fi trăit mai mult de şase ani ca muritori. Toţi aveau pumnale în mâini. Unul dintre ei se agăţase, scrijelind dâre din care curgea sânge.

Doi dintre bebeluşi erau înfipţi în vârful suliţei mari şi negre. Trăgându-se cu mâinile şi având pumnalele ţinute între buze, bebeluşii se târau în josul cozii suliţei, către mâinile lui Kadath-Naan. Sute de alţi copii îl înconjuraseră şi se apropiau de el.

Kadath-Naan roti suliţa, împingând astfel creaturile înapoi. Lovi cu suficientă putere pentru a sfărâma ţeste umane, însă ororile doar se rostogoleau şi ţopăiau chicotind, retrăgându-se şi înjunghiindu-l pe Kadath-Naan în picioare. Cu fiecare rotire, suliţa se mişca tot mai încet. Kadath-Naan îşi dădu ochii peste cap. Statura lui masivă se cutremură de oboseală şi durere.

Covorul coborî deasupra locului bătăliei, iar Marish se aşeză pe burtă şi îşi lăsă braţele în jos spre războinicul cu cap de şacal. Strigă:

– Kadath-Naan, sari, sari!

Kadath-Naan ridică ochii şi, prinzând suliţa în ambele mâini, îşi încordă muşchii picioarelor pentru a sări. Însă acel moment de pauză le oferi micilor slujitori ai Vrăjitoarei Albe o şansă; îl năpădiră pe tot corpul, împungându-l cu pumnalele, iar el se prăbuşi sub greutatea viermuitoare a duşmanilor.

– Mai jos! Îl putem trage noi pe covor, răcni Marish.

– Ţi-am vândut doar dreptul de folosinţă asupra covorului, nu şi pe cel de a-l distruge, spuse duhul.

Cu un urlet de furie şi înainte ca vocea bunului său simţ să poată interveni, Marish sări de pe covor. Aterizâ în mijlocul încăierării şi se apucă să-i smulgă pe bebeluşi de pe Kadath-Naan, aruncându-i departe pe câmp. Apoi câteva pumnale i se înfipseră în pulpe, şi trupuri mici se izbiră în coastele lui, astfel că se rostogoli, acoperit de copiii-iadului în armuri albe. Covorul se ridică lenevos spre cerul vărătic.

Marish se zbătu, dar curând se trezi ţintuit la pământ sub masa de trupuri mici. Ascuţişurile pumnalelor îi căutau coastele, făcându-l să sângereze, iar el scrâşni din dinţi ca să nu urle; copiii îl trăgeau de păr şi urechi şi voiau să-i deschidă gura ca să se uite în ea. De parcă s-ar fi jucat. Un sugar cu pielea cenuşie, al cărui scalp fusese smuls, astfel că se vedea osul ţestei, încercă să-l sugă de gât, căutând sfârcul pe care nu avea să-l mai găsească niciodată.

Aşa era Asza, când stătea cu nasul lipit de el. Aşa simţise de mult greutatea ei plăcută, ca o pană, cuibărită la căldură. Însă ochii ei vii vedeau lumea, o sorbeau şi o făceau mai bună decât era. În acei ochi el era un erou, un uriaş care o ridica, sincer, blând şi curajos. Când Temur se uita în ochii negri ca blana vidrei, uneori răutăcioşi, ai Aszei, buzele nu-i mai stăteau strânse ca o dungă, ci se înmuiau, şi atunci cânta despre zâne.

Un pumnal îi crestă pielea frunţii, scăldându-l în sânge. Un altul i se înfipse în coaste, altul îi împunse pielea coapsei. Un altul dădea să-i pătrundă în burtă, dar încă nu reuşise. Închise ochii. Pruncii îl apăsau tot mai greu; îşi încordă muşchii gâtlejului ca să strige, dar nu mai avea aer.

Marish întinse un braţ către Asza şi Temur – suferea că va muri acolo, fără ele. Nu era drept totuşi că îi fuseseră răpite? Fetiţa care alerga spre el peste câmp într-o seară, o fugă ţopăită şi caraghioasă, cu braţele întinse larg în lateral, fluturând păpuşa de cârpă; nu o măcina nicio umbră de îndoială. Şi frumoasa lui soţie, care încremeni văzându-l, însă îi zâmbi puţin strâmb, când el o ridică pe Asza în braţe. Nu le meritase.

Faţa, pielea îi erau înfierbântate şi lipicioase de sângele sărat. Văzu, dar nu simţi pumnalele pătrunzând mai adânc – arce de lumină desenate pe un întuneric de necuprins. Regretă

că nu o mângâiase pe Asza o ultimă dată, prin acel întuneric. Așa cum făcea când se trezea noaptea, temându-se de vrăjitoare: acum iată că venise una.

Reuși să respire, își sili gura să se deschidă și, printre suspine, îi cântă Aszei cântecul despre care știa că o adoarme la loc:

Dormi, iubire, dormi acum
Că pe cer înaltă-i luna
Ca oile fugiră norii
Pentru mine ești doar una.
Dormi, iubire, dormi acum
Vântul nu mai dă fiori
Oile și vaca dorm
Dormi și tu până în zori.

Își eliberă mâna stângă de sub apăsarea trupurilor. Își șterse sângele și lacrimile din ochi. Ametit, își înălță capul, și flori de lumină îi explodară în fața ochilor. Trupurile micuțe rămăseseră nemișcate. Atent, le așeză ușor pe pământ.

Covorul coborî, iar Marish îl trase pe Kadath-Naan pe el. Apoi făcu un efort de voință să se întoarcă, legănându-se pe picioare, și se uită la pruncii cu pielea cenușie care dormeau liniștiți pe pământ. Asza nu era printre ei.

Îl ridică pe cel mai mic dintre ei, îl înfășă în cârpe și îl legă cu o fâșie de piele. Sângele făcea ca degetele să-i fie lipicioase. Soarele amiezii părea cenușiu ca gresia. După ce se convinse că pruncul nu se mai putea mișca, îl vârî în desaga pe care și-o agăță pe umăr. Apoi se așeză pe covor. Îl simți cum se înalță și, ca un copil legănat, adormi.

Când se trezi, văzu nori cutreierând cerul. Durerea dispăruse. Se ridică în capul oaselor și își privi brațele: erau

întregi și fără niciun fel de cicatrice. Dispăruse până și vechea urmă lăsată de secera mânuită neglijent de Deri Slabul.

– Ne-ai învățat cum să-i înfrângem pe Copiii Disperării, spuse djinnul. Asta m-a obligat să te răsplătesc. Ți-am tămăduit rănile, dar și pe ale tovarășului tău. Asta acoperă datoria?

– Răspunde-mi la o întrebare, spuse Marish.

– Și datoria se va șterge? întrebă duhul.

– Da, lua-te-ar vântul de apus, se șterge!

Duhul dădu din cap drept aprobare.

– Pot fi readuși? întrebă Marish. Pot fi făcuți să redevină copii?

– Nu se poate, spuse duhul. Nu pot nici trăi, nici muri, nici nu pot fi vătămați, decât dacă ei vor asta. Inimile le-au fost înlocuite cu nisip.

Zburară în tăcere, și Marish avu impresia că desaga devenise mai grea.

Pământul gonea sub ei cu iuțeala unui bici bine mânuit; Marish vedea cum câmpurile făceau loc mlaștinilor, iar acestea, pășunilor. Devastările lăsate în urmă de Vrăjitoarea Albă păreau tot mai proaspete; dâra încă fumega, și Marish gândi că probabil era prea fierbinte pentru a călca pe ea. Trecură peste multe sate distruse și de fiecare dată își mută privirea în altă parte.

În cele din urmă, începură să audă un sunet adus de vânt, unul care îi îngheță inima lui Marish. Nu era un bocet, nici un uruit, nici un țipăt ascuțit de durere, nici zgomotul produs de zdrobirea oaselor, nici un geamăt obscen; însă avea câte ceva din toate acestea. Omul-șacal ciulise urechile, iar blana i se zbârlise.

Acum poteca era încă arzândă; zburară mult pe deasupra ei, iar fumul de dedesubt era ca o negură lăsată peste pământ.

Însă departe în față văzură monstruosul lucru care lăsa acea dâră; și Marish abia dacă reuși să închege un gând când se apropiară, neputând decât să privească încremenit, simțind cum un gust acru îi arde gâtlejul.

Era un car uriaș, probabil de opt ori mai înalt decât un om, lat cât dâra, alcătuit din părți de trupuri umane, sudate laolaltă într-o încâlceală obscenă. O mie de picioare și mâini scurmau solul; alte o mie loveau drumul cu bice și seceri ori se înălțau către cer. Un ghem de inimi, ficați și stomacuri pulsa în centrul acelui lucru, și o mare alcătuire din plămâni respira în mijloc. Capetele se rostogoleau în chip de roți în partea de jos a carului ori erau lipite ici și colo pe suprafața lucrului ca ornamente cu ochi orbi și guri cu buze mișcătoare. O mie de coloane vertebrale și cuști toracice formau o încăpere mare în partea de sus a vehiculului, protejate de rețele de piele și păr; probabil că acolo stătea ascunsă Vrăjitoarea Albă. Pe culmea atelajului monstruos flutura un steag mare, făcut din limbi care se agitau. În fața îngrozitorului car călăreau în grup zece cavaleri în armuri albe, având căști cu vizor.

Chiar în vârful lucrului se afla o bestie mare fără cap, mai mătăhăloasă decât un urs, având piele de șopârlă, globi oculari așezați pe umeri și o gură largă în pântece. Văzură cum acea gură scuipă o minge de flăcări care făcu pământul din spatele carului să ia foc. Apoi monstruozitatea îi observă și îndreptă pala de flăcări spre ei. Cu un cuvânt rostit iute de duh, covorul făcu un viraj, însă se aflaseră destul de aproape de car, astfel că Marish simți o arșiță ca de cuptor lingându-i pielea. Prinse calul de căpăstru, pentru că acesta dădea să se cabreze, și îi șopti cuvinte liniștitoare la ureche.

– Oroare! răcni Kadath-Naan. Djinnule, nu vrei să trimiți vorbă spre Orașul Pustiu? Vei fi bine răsplătit.

Duhul dădu din cap.

– Vă vorbește Kadath-Naan, cercetaș al Căutării Nesfârșite. Să i se spună lui Bars-Kardereth, Comandantul Legiunii Tăcute, să se grăbească încoace. Aici se află o obscenitate fără de egal, cu mult mai oribilă decât greșelile nevinovate ale sălbaticilor; aici Haosul împiedică deplin coborârea în Întuneric, și tot pământul ar putea cădea pradă descompunerii.

Giuvaierul din fruntea djinnului sclipi o dată.

– S-a făcut, spuse el.

Kadath-Naan se întoarse spre Marish.

– Pornind din Orașul Pustiu, o Legiune Ghomlu face patru zile până aici; să găsim un loc în drumul ei ca să o așteptăm și să i ne alăturăm.

Marish se sili să închidă ochii. Dar imaginea îi rămăsese întipărită în memorie – mâini, limbi, stomacuri, piele, toate întrețesute într-un munte mișcător. Continuă să audă pleoscăituri, hârâituri, pocnete, urletul ca de mare înfuriată a o mie de plămâni. Ce își închipuise el? Asza și Temur, aflate în vreo închisoare, așteptând să fie eliberate? Cât de neghiob fusese.

– În regulă, spuse el. Apoi deschise ochii și văzu altceva ce îl făcu să zică. Nu.

Înaintea lor, la nici zece minute de goană a carului îngrozitor al Vrăjitoarei Albe, se afla un sat cu case văruite în alb, pașnice în soarele după-amiezii. Înșirați la marginea lui, se vedeau vreo douăzeci de bărbați și femei tinere. Câțiva aveau săbii sau suliță; una dintre femei era înarmată cu un arc. Restul aveau săpăligi, seceri și pari lungi. O femeie era călare; restul, pe jos. Din aer, Marish văzu siluete aflate mai departe – familii, bunici cocârjate, copii în brațele mamelor – toți, ca niște gândăcei târându-se pe panta dealurilor.

– Să coborâm, spuse Marish și aterizară în fața apărătorilor satului, care ridicară armele.

– Trebuie să fugiți, spuse el, puteți ajunge pe dealuri. Nu știți de ce este în stare dihania aceea. Nu aveți sorți de izbândă în fața ei.

Un bărbat brunet scuipă pe pământ.

– Am încercat asta în Gravenge.

– Se divizează, spuse un bărbat cu barbă neagră. Trimite mici orori care-i sfârtecă pe oameni și îi fac să devină părți ale lor, și vezi brațele unui prieten care vin după tine ca parte a acelui lucru. Și sunt iuți. Prea iuți pentru noi.

– Dacă noi o înfruntăm aici o vreme, spuse alt bărbat, familiile noastre vor putea fugi.

Însă avea o privire înspăimântată: și în el vorbea glasul îndoielii.

– O vom opri aici, spuse femeia călare.

Marish lăsă calul să coboare de pe covor, îi scoase legătura de peste ochi și încălecă.

– Voi lupta alături de voi.

– Și bine ai venit! zise femeia călare, iar fața ei simplă se destinse într-un zâmbet agitat.

Așa arăta aproape atrăgătoare.

Kadath-Naan coborî de pe covor, iar sătenii se traseră înapoi, pregătindu-și armele.

– El e Kadath-Naan și socotiți-vă norocoși că îl aveți de partea voastră, spuse Marish.

– Unde vă este buna-creștere? se răsti femeia călare către oamenii ei. Sunt Asza, zise ea.

„Ba nu, gândi Marish, privind-o cu luare-aminte. Nu ești, dar puteai fi." Își mută privirea, iar după o vreme rămase singur.

Covorul se ridică tăcut în aer și curând se văzu fum la orizont; cavalerii călăreau spre ei, urmați de carul înalt.

– Gata, spuse Asza, cea din pământurile pietroase, acum să nu vă faceţi renumele de ruşine.

O săgeată şuieră; calul unui cavaler se prăbuşi. Marish scoase un răcnet, şi calul lui ţâşni înainte. Sătenii atacară, dar Kadath-Naan îi depăşi pe toţi, repezindu-se între doi cavaleri. Sfărâmă piciorul din faţă al unui cal cu băţul suliţei, apoi înfipse vârful în coasta celuilalt călăreţ. Sătenii se aruncară peste cavalerul căzut şi îl hăcuiră cu secerile.

Era ameţitor pentru Marish să galopeze pe un asemenea cal, mult mai bun decât iapa Picioare Roşii, în ciuda atenţiei mândre şi vanitoase pe care i-o arătase tatăl lui. Căldura crupelor lui, ritmul în care mergea la pas. Marish din Ilnak Dale, declanşând o şarjă împotriva unor cavaleri: ce nătâng fără de minte.

Asza pocni din bici spre ochii calului unui cavaler, apoi se îndepărtă. Călăreţul dădu să pornească în urmărirea ei, dar Marish se repezi la el. Auzi zgomotul de copite al altui cavaler care îl urmărea.

Cu calul tropotind pe câmpia pietroasă, primul cavaler câştiga teren în spatele Aszei. Marish îşi scoase cuţitul, îşi lăsă capul spre urechea calului şi îi şopti: „Creatură frumoasă, arată-mi tot ce poţi.“ Şi bidiviul îl ajunse pe cavalerul care voia să o atace pe Asza.

Ţinându-se cu o mână de oblânc, Marish se aplecă mult şi văzu cum pământul aleargă pe sub el. Se întinse şi-şi strecură cuţitul pe sub cureaua care ţinea şaua cavalerului. Acesta se răsuci şi ridică lama sabiei ca să-l lovească, apoi cureaua se rupse, făcându-l să zboare de pe spinarea armăsarului.

Marish se trase cu greu înapoi în şa şi în aceeaşi clipă îl văzu pe cel de-al doilea cavaler aproape, cu armura strălucind orbitor în soare. De astă dată, Marish se afla pe partea în care cavalerul ţinea sabia, iar calul său încetinise; lama se înălţă,

gata să îi reteze capul ca pe o pălărie de floarea-soarelui; era timpul ca țăranul să moară.

Biciul Aszei se înfășură în jurul brațului în care cavalerul avea sabia. Călărețul prinse biciul cu cealaltă mână. Marish sări din șa. Se izbi de zidul armurii și căzu odată cu cavalerul.

Pământul se transformă în nicovală, iar cavalerul în baros, iar Marish, o păpușă de cârpă cusută de o fată nebună și luată drept potcoavă de cal. Nu mai putu să respire; lumea deveni o imagine ștearsă și vibrantă. Cavalerul îi găsi gâtul cu mâna înmănușată și scoase un șuierat de furie, după care se înălță puțin pentru a-și scoate pumnalul de la centură. Marish încercă să ridice brațele.

Apoi o văzu pe Asza cum prinde un laț din piele în jurul gâtului cavalerului. Acesta întoarse capul să vadă, și Asza răcni „Aha!" Marish primi o lovitură de picior în cap, apoi cavalerul dispăru, târât pe câmpia pietroasă în urma iepei care pornise în galop.

Apoi Asza îl ajută pe Marish să se ridice în picioare. Zâmbea sălbatic, și îl strânse la piept; Marish se simți fulgerat de dureri, dar și de șocul de a se lipi de trupul ei moale. Zâmbind, ea se retrase și privi peste umărul lui către sat. Imediat după aceea zâmbetul îi dispăru de pe față.

Marish se întoarse. Îl văzu pe bărbatul cu barbă sfârtecat de o sută de brațe și picioare care apucau orice. Două brațe îndoite acoperite de ochi urmăriră cu atenție cât organele lui fură țesute pe car. Satul ardea. Un cavaler se aplecă în șa pentru a doborî o femeie care fugea, retezând-o ca pe un spic de grâu.

– Nu se poate! țipă Asza și porni în fugă spre sat.

Marish încercă să o urmeze, dar abia dacă se putea târî; pe de altă parte abia gâfâia din cauza durerii din coaste. Asza înșfăcă o suliță de pe pământ și încălecă. Părul ei era ca al lui

Temur, auriu și lung. „Asza a mea, Temur a mea, gândi el. Trebuie să o apăr."

Căzu; lovi pământul și se ținu strâns de el ca de o amantă, de parcă ar fi putut cădea în cer. „Netotule, nătângule, îi spuse glasul bunului-simț. Aceea nu e Asza a ta, și nici Temur a ta. Nu e câtuși de puțin a ta."

Marish încetă să mai alerge.

Creatura de foc fără cap căzu din car – Kadath-Naan era acolo, în vârful ororii, și își înfipsese sulița în carnea ei, ținând-o ca pe o pârghie. Însă, în timp ce se rostogoli jos, bestia-de-foc se răsuci și un pilon de flăcări îl învălui pe omul-șacal. Topit, fierul suliței și al armurii îi înveli corpul, iar el se prăbuși, ajungând în brațele carului, brațe care îl așteptau.

Marish se întinse pe burtă în iarbă.

Poate nu mă vor găsi aici, spuse glasul speranței. Însă era ca și cum ar fi ascultat niște vorbe absurde șoptite de vântul ce bătea printr-o pădure. Rămase așa, chinuit de dureri. Durerea era ca un cântec, și ea îl cânta pe el. Totul era pierdut și îndepărtat. Fără Asza, Temur sau Maghd; nici căutare, nici erou, nici șarlatan, nici vânător, nici tată, nici mire. Vântul care cobora dinspre munte făcu ierburile să freamăte alături de nasul lui Marish, unde se foiau gândaci.

În iarba scundă auzi un foșnet și din ea apăru un arici care se opri lângă nasul lui Marish.

– Vorbește, dacă poți, șopti Marish, și îndeplinește-mi o dorință.

Ariciul pufni.

– Nu-ți voi acorda *nicio* favoare după ce i-ai făcut lui Teodor!

Marish înghiți în sec.

– Ariciul din lanul de floarea-soarelui?

– Bineînțeles. Ucigașule!

– Îmi pare rău! Nu am știut că era fermecat. Am crezut că e un simplu arici.

– Doar un arici! Auzi la tine! Ariciul își miji ochii și se înfoie, făcând țepii să se zburlească. Fii atent când numești lucrurile, Marish din Ilmak Dale. Când numești ceva, spui ce există pe lume. Numele înseamnă mai mult decât îți închipui.

Marish rămase tăcut.

– Lui Teodor nu-i plăceau amenințările, asta e tot... încăpățânat bătrân.

– Îmi pare rău de bătrânul Teodor, spuse Marish.

– Da, în fine, spuse ariciul. Te voi ajuta, dar te va costa scump.

– Ce dorești?

– Ce-ai zice de sufletul tău?

– Aș face-o, zău, spuse Marish. S-ar părea că nu am nevoie de el. Numai că nu-l am.

Ariciul îl privi din nou cu ochi întredeschiși. Dinspre sat se auziră câteva țipete ascuțite și pocnetul domol al flăcărilor. Mirosea a toamnă și a perioada în care se sacrificau grăsunii.

– E adevărat, spuse Marish. Preotul din Ilmak Dale ne-a luat tuturor sufletele și le-a pus în pietricele, după care le-a ascuns. Nu a vrut să facem târg cu ele.

– Înțelept om, zise ariciul. Dar trebuie să primesc ceva în schimb. Ce mai ai în afară de suflet?

– Cum adică, să-ți dau în schimb mintea? De ea voi avea nevoie.

– Da, adevărat, recunoscu ariciul.

– Speranța? Nici din asta nu mai am multă.

– Oricum nu e pe gustul meu, spuse ariciul. *Speranța e neghiobie, îndoiala e înțelepție.*

– Îndoielile? se miră Marish.

– Îmi ajung, spuse ariciul. Dar le vreau pe toate.

– A... bine. Și cum o să mă ajuți împotriva Vrăjitoarei Albe?

– Deja te-am ajutat, spuse ariciul.

– Da? Acum am puteri magice? întrebă Marish.

Se ridică în capul oaselor. Țipetele încetaseră: nu mai auzi decât pocnetele incendiilor și pleoscăitul, hârâitul și scrâșnetul carului.

– Sigur că nu, spuse ariciul. Nu am făcut nimic pe care să nu-l fi auzit. Dar probabil că nu m-ai ascultat cu atenție.

Apoi se îndepărtă legănat prin firele de iarbă.

Marish se ridică și se uită după arici. Se scobi între dinți cu unghia și căzu pe gânduri, dar nu-și dădu seama ce voise să spună ariciul. Însă acum nu mai avea îndoieli, așa că porni spre sat.

Ajuns la jumătatea drumului, observă că pruncul mort din desagă se mișca, așa că îl scoase și îl luă în brațe.

Când pătrunse în satul incendiat, se trezi în spatele marelui lucru fără cap, cu piele de șopârlă, care scotea foc. Acesta se întoarse și inspiră ca să îl ardă de viu, și atunci Marish azvârli copilul în gâtlejul lui. Se auzi un icnet, după care creatura începu să se agite și să se zvârcolească, astfel că Marish trecu pe lângă ea.

Marele car îl văzu și se întoarse după el, un munte uriaș de carne care îngâna, duhnea, întinzând spre el sute de brațe. Degetele acelea îl prinseră de cămașă, de păr, de pantaloni și îl ridicară în aer.

Se uită la mâna care se strânsese în jurul gulerului cămășii. Era o mână de femeie, fină și frumoasă, și purta pe un deget inelul de aramă pe care îl cumpărase chiar el de la Halde.

– Temur! exclamă el uimit.

Brațul tresări și slăbi strânsoarea, apoi se albi. Se întinse spre el: degetele se desfăcură larg și îl mângâiară blând pe obraz. După aceea brațul se desprinse de car și rămase nemișcat pe pământ.

Își dădu seama că mâinile îl trăgeau tot mai sus.

– Lezur brutarul! șopti el și două mâini plinuțe căzură din car. Silbon și Felbon! exclamă el. Ter cel orb! Sela cu ochi albaștri!

Buzele lui tremurară rostind nume, iar mâinile își slăbeau strânsoarea și cădeau la pământ, iar alte părți de trup se desprindeau din diferite zone ale carului; văzu și un ochi albastru rostogolindu-se de sus și ajungând pe sol.

– Perdan! Mardid! Pilg și bătrâna lui mamă! Fazt – of, Fazt, n-o să mai spui glume! Chibar și soția lui, străina cea frumoasă. Avea fața umedă; cu fiecare nume rostit, câte o bășică plesnea în pieptul lui Marish, iar gâtlejul îi era strangulat de un sentiment ciudat. Pizdar preotul! Deri cel Gras, departe de fierăria ta! Deri cel Slab! După ce toate brațele și mâinile celor din Ilmak Dale căzură, rămase în picioare. Se uită spre mâinile necunoscute care veneau spre el. Tu ai fost olar, le spuse el unor mâini care aveau lut sub unghii, iar ele se desprinseră de car. Iar tu ai fost măcelar, le zise el unor mâini mânjite de sânge, și căzură și ele. Un fermier gras, o fată tânără și frumoasă, o bunică, o curtezană, un scandalagiu, continuă el, și din car se desprinseseră atât de multe mâini, capete și organe, încât acesta se lăsase de la mijloc, iar părțile alcătuitoare rămase în structura atelajului se căutau orbește. Bărbați și femei din Eckdale, spuse Marish, bărbați

și femei din Halde, din Gravenge, de pe câmpiile și din mlaștinile câmpiei stâncoase.

Carul se destrămă; unele părți ale lui zăceau tăcute și nemișcate, altele, pe care Marish nu le numise, nu se mai putuseră ține de oroare și se zvârcoleau pe pământ.

Pielea de pe marea încăpere din vârful carului se dezlipi și Vrăjitoarea Albă se înălță spre cer. Era de trei ori mai înaltă decât orice femeie; pielea ei era albă ca osul, un ochi era roșu-sângeriu, iar celălalt, verde ca smaraldul; avea gura plină de colți negri, și părul îi era alcătuit din șerpi și șopârle. Cu mâinile încărcate de fulgere, ea se repezi spre Marish cu gura larg deschisă, arătându-și colții.

Iar în jurul gâtului ei, legată de un șnur din piele, purta o păpușică din cârpă, cât pumnul unui copil de mică.

– Maghd din Ilmak Dale, spuse Marish, și în aceeași clipă văzu o tânără femeie cu părul înnoroit și zâmbet nesigur, și astfel ateriză ea în fața lui Marish.

– Bravo, Marish! spuse Maghd și se trase de o buclă de păr mânjit de noroi, apoi râse și privi în jur. Bravo! Vai, cât mă bucur. Sunt încântată că ai venit!

– De ce-ai făcut asta, Maghd? întrebă Marish. Spune-mi, de ce?

Ea ridică privirea, iar buzele îi tresăriră și apoi strânse din fălci.

– Cum de mă întrebi asta? Tocmai tu, Marish?

Ea întinse mâna încet și îl prinse de braț. Îl trase, iar el făcu un pas spre ea. Îi așeză dosul palmei de obraz.

– Ai plecat la vânătoare, spuse ea. Iar acea Temur a ta... rosti ea numele, de parcă ar fi luat o gură de oțet... m-a văzut la berăria lui Lezur și atunci nu am mai plecat ochii. M-am uitat drept la ea, și ea m-a făcut târfă împuțită. După aceea s-au strâns toți în jurul meu... Ridică din umeri. Nu mi-a

plăcut asta. Scandalul și împresurarea, și dușmănia. Dădu drumul mâinii lui și se aplecă să ridice un bulgăre de pământ, pe care îl sfărâmă între palme. De aceea i-am unit pe toți. Am făcut un singur lucru din ei. Le-a plăcut. Și se simțeau grozav, măreți și fericiți. I-am iertat. Până și pe Temur.

Membrele zăceau nemișcate pe sol, stomacurile erau puse unul peste altul în movile mici, ca niște troiene de zăpadă. De mâinile lui Maghd se lipiseră fărâmițe negre de pământ.

– Cred că acum s-au jucat destul, spuse Maghd și oftă.

– Cum? întrebă Marish. Cum ai făcut asta? Maghd, ce *ești* de fapt?

– Nu te mai prosti! Sunt Maghd, aceeași dintotdeauna. Am găsit sufletele, asta este explicația. Le-am dezgropat din grădina lui Pizdar și le-am vândut Spiritului Lucrurilor Deznodate.

Își îndepărtă pământul de pe mâini.

– Și... și copiii? Maghd, ce s-a întâmplat cu copiii?

Ea îi luă din nou mâna, dar nu se uită la el. Își lăsă obrazul pe un umăr și rămase cu privirea în pământ.

– Pruncii nu trebuie să crească, spuse ea. Nu merită să fii mare și plin de ură. Își înghiți nodul din gât. I-am făcut perfecți.

Marish simți o greutate în piept.

– Și-acum ce se va întâmpla?

Ea se uită la el și, treptat, pe față îi apăru un zâmbet.

– Ei, acum, spuse ea. Acum depinde de tine, nu, Marish? Mai știu o mulțime de tertipuri, dacă vrei să continuăm lupta. Se apropie de el și își lăsă obrazul pe pieptul lui. Părul ei mirosea ca acasă, a paie și fum, a dimineți reci și lapte de oaie. Ori putem să stăm mai aproape. Să nu ne rușineze nimeni. Își petrecu brațele pe după mijlocul lui. Totul e nou, Marish, dar nu e deloc rău.

Pe deasupra lor trecu o umbră, și Marish ridică ochii și-l văzu pe djinnul de pe covorul zburător privind în jos. Își drese glasul.

– Ei... Cred că am rămas doar noi doi, nu?

– Adevărat, spuse moale Maghd.

El îi luă ambele mâini între ale lui și o trase aproape pentru a o privi.

– Maghd, vrei să fii a mea?

– Da, spuse Maghd, și arboră cel mai fericit zâmbet din lume.

– Foarte bine, zise Marish și ridică ochii. Acum o poți lua.

Duhul desfăcu sticluța pe care o avea în mână, iar Maghd și Vrăjitoarea Albă zburară în ea, după care el puse dopul. Făcu o plecăciune către Marish, după care plecă în zbor.

În spatele lui Marish, bestia de foc explodă cu un bubuit înfundat.

Marish ieși din sat și, după ce merse puțin, se așeză, iar după aceea adormi. Apoi se trezi și rămase în șezut, și mai dormi puțin. Probabil că mâncase; nu era sigur. Se uita mereu la mâini; erau aspre și pline de bătături, cu pământ sub unghii. Urmări valurile din iarbă tălăzuite de vânt și valurile din jurul pietrelor și cadavrelor care zăceau pe pământ.

Într-o dimineață se trezi, și prin sat mișunau oameni cu capete de șacal, purtând armuri făcute din discuri, călare pe pisici mari, roșcate, cu urechile ascuțite, și oameni-șacal cu robe negre, care măsurau pentru a ridica monumente, și oameni-șacal purtând doar legături de șale și care săpau gropi.

Marish se apropie de cei cu legături de șale și le spuse:

– Vreau să vă ajut să-i îngropați, iar ei în întinseră o cazma.

RAPHAEL

Stephen Graham Jones

Traducere din limba engleză
Dorina Tătăran

Stephen Graham Jones este autorul *The Fast Red Road: A Plainsong,* care a câștigat Independent Publisher Book Award pentru Multicultural Fiction; *All the Beautiful Sinners,* o selecție Texas Monthly Book Club; *The Bird Is Gone,* pentru care a fost premiat cu o bursă literară din partea National Endowment for the Arts; *Bleed into Me,* care a câștigat Texas Institute of Letters Jesse Jones Award for Fiction; și, mai recent, al romanului horror *Demon Theory.* A publicat aproape o sută de povestiri, în aproape la fel de multe locuri, inclusiv în volume de specialitate și antologii.

Profesor asociat de engleză la Texas Tech University, Jones este membru al Blackfeet Nation.

„Raphael" a fost publicată pentru prima dată în numărul 55 al revistei *Cemetery Dance.*

E.D.

Pe când aveam doisprezece ani, patru dintre noi eram deja fantome, invizibili în spatele clasei, la cantină, la întâlnirile dinaintea meciurilor, când toate fetele purtau cocarde pe care trebuiau să le cumpere băieții. Iată-i pe Alex, în hainele primite de la vărul lui – vărul lui, care era în clasa a șasea, cu noi –, pe Rodge – care insista că în numele lui chiar era un „d" –,

pe Melanie – care se ascundea în spatele părului pe care mama ei nu o lăsa să și-l taie – și pe mine, cu lista mea de alergii și cu inhalatorul, pe care mama îmi scrisese numărul de telefon, cu marker negru. Trei băieți care știau că nu contau și o fată de care se îndrăgostea fiecare dintre noi, în fiecare dimineață, încă de la primul clopoțel, când o priveam cum alerga prin iarba udă, să ajungă la ușa școlii la ora opt.

– Nimeni nu ne vede, în afară de noi, mi-a spus Rodge într-o zi, privind-o pe Melanie cum fugea.

Am aprobat din cap, iar Alex ni s-a alăturat. Când Melanie a dat buzna pe ușă, cu toții ne-am prefăcut că nu ne uitaserăm la ea.

Totuși, era adevărat că doar noi ne vedeam unii pe alții. Și era avantajos. Asta ne permitea să trăim într-un spațiu în care nimeni nu avea cum să vadă ce făceam. Regulile nu ni se aplicau. Poate că libertatea aceea era menită să echilibreze oarecum invizibilitatea noastră. Lumea încerca să se revanșeze pentru ceea ce nu reușise să ne ofere. În fine, noi luam lucrurile în felul următor: nu ca pe un dar, ci ca pe ceva ce ni se cuvenea, ceva ce voiam să demonstrăm că ne aparținea, profitând la maximum, mergând tot mai departe, asumându-ne chiar unele riscuri.

Sau poate că forțam tocmai pentru că fuseserăm dezamăgiți de atâtea ori, încât nu mai aveam de ales și trebuia să ne îndoim de invizibilitatea noastră, de prietenia noastră.

Dar, Doamne, era atât de bine ca, în sfârșit, să fii parte din ceva și să te porți normal, ca și cum asta ar fi fost ceva obișnuit. Chiar dacă era clubul respinșilor, trupa fantomelor. Pentru că se prea poate ca de acolo să fi început totul, nu? Apoi, după multe săptămâni – în drum spre casă –, poate că unul dintre noi ar fi aflat, într-un mod aparent banal, dar, de fapt, plin de semnificații, cum ar fi fost ca la întrunirea dinaintea meciului

să-i fi dat unei fete o cocardă, să o privească cum și-o pune în piept, cum ea o netezește mult timp, pentru că li se întâlnesc privirile și se fâstâcesc. Sau poate chiar unul dintre noi ar fi fost acea fată. Sau măcar o dată să ne lăsăm duși de val. Să credem în echipă, să credem că, dacă am câștiga concursul de la emisiunea „Friday night", lumea ar deveni bună și corectă.

Cred că mai mult decât orice ne doream să fim văzuți, să ni se dea o șansă. Să nu mai fim lăsați pe dinafară. Probabil că la asta se rezuma totul.

Iar primul pas spre a fi văzut este, desigur, să te faci auzit, să faci ceea ce nu vor să facă ceilalți copii sau ceea ce le e frică să facă.

Dar zilele continuau să treacă una după alta.

Nimeni nu ne observa, nu vedea ce făceam. Nici măcar atunci când vorbeam tare despre ceva, la cantină sau pe hol.

Era nevoie de atât de puțin.

O ridicare a bărbiei, o îngustare a privirii.

Cineva care să întrebe unde ne ducem după ore.

Dacă am fi obținut acel dram de interes, poate că Alex ar mai fi în viață. Poate că Rodge nu s-ar fi sinucis, cadoul pe care și l-a făcut singur, la aniversarea a cincisprezece ani. Poate că Melanie n-ar fi fost nevoită să fugă.

Chiar dacă cel care ne-ar fi văzut n-ar fi vrut să vină cu noi. Ar fi fost suficient să aibă o cocardă. Pentru Melanie. Pentru că ea chiar era frumoasă. Noi, ceilalți trei, ne-am fi retras spre dulapurile metalice gri aliniate pe holuri și n-am fi împins lucrurile mai departe. Niciodată.

Dar eram invizibili, de neatins.

Nimeni nu ne-a văzut plecând după ultimul clopoțel. Mergeam spre lac. Acolo ne duceam întotdeauna.

Într-o tavă din plastic, îngropată în covorul de frunze aflat, după cum spunea Rodge, chiar deasupra locului unde

valurile zdrobiseră barca, era cartea lui Alex. Era una dintr-o serie pe care o văzusem într-o reclamă mai veche, pe care i-o cumpărase mama lui, apoi uitase de ea. Iar noi nu o ascunseserăm pentru că am fi crezut că era un fel de biblie a diavolului sau *Cartea anarhistului,* sau așa ceva – și pentru că ar fi avut unele puteri –, o ascunseserăm, pur și simplu, pentru că nu voiam să se ude. Dacă mama a observat vreodată că îi lipsește tava aia, n-a zis nimic.

– Unde eram? a întrebat Melanie, fără să stea jos, doar ghemuită, astfel încât fundul pantalonilor ei aproape că atingea frunzele ude.

S-a aplecat, îmbrățișându-și genunchii. Cândva, ne spusese că tatăl ei o pusese să ia ore de balet și de gimnastică, până în clasa a treia. Și, după cum se mișca, o credeam. Cu toții eram invizibili, dar ea era singura cu suficientă grație, astfel încât niciodată nu-i auzeai pașii.

Cum stătea așa, pe călcâie, părul îi cădea peste brațe, până la pământ. Nouă, celorlalți, nu ne păsa de haine. Doar de carte.

Ce încercam noi să facem era să ne speriem unul pe altul. Cu răpiri ale extratereștrilor, cu dispariții inexplicabile. Nave-fantomă, vârcolaci, profeții, combustii spontane.

Cel care citea trebuia să o facă pe un ton monoton. Era una dintre reguli. Și fără să ne privim în ochi.

Prima poveste din acea zi era despre un bărbat care stătea singur în propria sufragerie, când, brusc, televizorul a început să bâraie. Omul a căutat butonul de oprire, nu l-a găsit, dar ecranul s-a luminat și și-a revenit, la fel de brusc. Doar că nu mai era emisiunea la care se uitase, ci o vedere de sus a... nu era sigur a ce. Apoi și-a dat seama: casa lui, propria casă. Ambulanțe care veneau acolo. A deschis gura, s-a ridicat, berea s-a vărsat pe covor, apoi nu s-a mai dus la lucru

a doua zi, nici în ziua următoare și, în cele din urmă, a început să primească bani de la stat, așa cum primeau persoanele cu dizabilități.

– Asta e tot? a zis Alex, când Rodge s-a oprit.

– Care e întrebarea? a continuat Melanie.

Din formatul cărții făceau parte întrebări pe care autorul le scrisese cu italice, după fiecare poveste.

– I s-a furat cablul? am întrebat pe un ton sinistru.

Alex a râs, fără să se sperie.

– A fost o avertizare? a citit Rodge, urmărind textul cu degetul arătător. I s-a oferit lui T.J. Bentworth în acea zi o profeție a propriei morți și ocazia de a o evita? Și, dacă da, cine a trimis avertizarea?

Melanie și-a dat o șuviță de păr după ureche și a scuturat din cap, dezgustată.

Întrebarea era – și juraserăm să jucăm cinstit, să nu mințim cu niciun preț în privința asta – dacă în noaptea aceea, singuri, ne vom gândi de două ori, cu mâinile pe telecomandă. Dacă ne va trece prin cap, chiar și pentru o milisecundă, că următorii am putea fi noi.

Melanie a ridicat din umeri și și-a îndreptat privirea spre apă.

– Asta e o porcărie. Ne trebuie altă carte.

Am aprobat-o, dând din cap.

Alex a luat volumul de la Rodge și și-a îngropat nasul în el, hotărât să ne demonstreze că acea carte chiar era înfiorătoare.

L-am lăsat în pace, gata să mergem acasă la Rodge și să dăm iama în cămară, înainte să se întoarcă fratele lui de la antrenament, când Alex și-a ridicat privirea și a zis:

– Ar trebui să ne spunem propriile povești, ce ziceți?

Rodge s-a uitat în jos, de parcă s-ar fi concentrat asupra pământului.

– Adică să le inventăm?

Alex a ridicat din umeri, în semn de „de ce nu", și a închis cartea.

Era la trei ore de un Buick care avea să îl omoare.

Povestea pe care am spus-o atunci e una pe care deja am încercat din răsputeri să o uit, dar niciodată nu voi reuși. Era una dintre poveștile tatălui meu. Eram și eu în ea.

Primul lucru pe care li l-am spus lui Alex, Rodge și lui Melanie a fost că era adevărată.

Alex a dat din cap și i-a zis lui Rodge că toate începeau așa.

– Ar fi bine să fie misterioasă, a intervenit Melanie, scuturându-și părul.

Avea resturi de frunze pe la vârfuri. M-am uitat peste ea, la copaci. Chiar era noapte, într-un fel. Nu întuneric, dar totuși. Cu soarele ascuns după nori, singura lumină de care aveam parte era una gri. Era suficient. Am dat și eu din cap și am început.

– Aveam cam zece luni...

– Îți *amintești*? m-a întrerupt Alex.

– Tata, am continuat eu. Era, nu știu sigur, în dormitor, parcă. Cred că eu eram pe jos în sufragerie sau așa ceva.

Am ridicat umărul, să-mi frec urechea dreaptă. Nu eram sigur că vocea mea era potrivită, dar știam că nu avea să mă lase. Prima dată când îl auzisem pe tata povestind asta plânsesem de nu mai putusem să mă opresc. Și, sincer, nici nu sunt în stare să explic de ce. Pur și simplu, te uiți la multe poze cu tine de când erai copil și îți închipui că totul a fost normal. Că nu are importanță, e parte din ceea ce te-a făcut ce ești acum.

Apoi tata mi-a răpit asta.

Povestea pe care le-am spus-o celor trei în acea ultimă după-amiază petrecută împreună a fost despre faptul că eu dormeam pe jos, tata se dusese la frigiderul din garaj să-și ia niște bere, iar mama dormea în camera lor. Televizorul era singura lumină din cameră. Era *wrestling* – motivul pentru care mama se culcase devreme. În fine, tata s-a întors din garaj, cu o bere desfăcută, cu o alta ținută între braț și piept, când a simțit mai degrabă decât a văzut că ceva nu era în regulă în sufragerie. Mai era o umbră acolo.

– Ce? a zis Melanie, care își lipise privirea de mine.

M-am uitat în jos. Am înghițit.

– A zis că... că..., apoi am început să plâng.

Aveam doisprezece ani, eram cu prietenii mei și plângeam ca un copil. Melanie mi-a luat mâinile în ale ei.

– Trebuie să termini, mi-a spus Alex.

Rodge își pusese mâna pe gură și nu zicea nimic.

Când am putut, le-am spus: tata, care stătea între bucătărie și sufragerie, privea în jos, peste canapea, peste măsuța de cafea, la mine, care eram jos, pe burtă.

Ghemuit lângă mine, blond, cum nu era nimeni în familie, stătea un băiat cam de clasa a patra, mă mângâia pe păr.

Tata nu și-a scăpat berea, n-a strigat-o pe mama, n-a fost în stare să facă nimic.

– Ce..., a încercat să zică, dar băiatul a continuat să-mi mângâie părul, s-a uitat la tata și a zis: „Doar îl mângâi." Apoi s-a ridicat și a ieșit pe cealaltă ușă a sufrageriei, cea care dădea spre intrarea din față.

– ...numai că ușa nu s-a deschis, a terminat Alex, rânjind.

Am aprobat din cap, de parcă aș fi fost prins, mi-am apăsat palmele pe ochi și mi-am întins bărbia cât de sus am putut, astfel încât nodul din gât să nu-mi iasă prin piele.

– Bun, a zis Melanie, drăguț.

Când mi-am revenit în fire, am zâmbit și am arătat spre Rodge, cu părul lui blond-auriu, și am mințit, am zis că, oarecum, el era cel care mă mângâia.

Rodge a deschis gura o dată, de două ori, a scuturat din cap în semn că *nu, te rog,* dar, când a văzut că nu e în stare să spună ce voia, Alex a bătut din palme de trei ori, încet, apoi a întins mâna spre Melanie:

– Doamnele mai întâi.

– Cred că va trebui să aștept, a replicat ea, cu ochii sclipindu-i, după care a ridicat din umeri, și-a înfășurat o șuviță de păr în jurul degetului, cum făcea întotdeauna, apoi și-a trecut mâna printre bucle și fiecare dintre ele i s-a învârtit pe câte un deget, până nu i-a rămas niciuna liberă.

Era unul dintre lucrurile despre care eu, Alex și Rodge nu vorbeam niciodată pe vremea aceea, dar care ne plăcea tuturor – felul inconștient în care ea făcea asemenea gesturi mărunte. Și nu își dădea seama și, din cauza asta, din cauză că nu dădea atenție acrobațiilor minunate pe care le făcea cu degetele, nici puterii părului ei, continua să le facă.

Nu o iubeam atât ca pe o fată, nu o doream, deși începeam să o facem, categoric. Mai degrabă vedeam în ea ceva ce nouă ne lipsea și ne completa. O deplinătate asociată cu un fel de nepăsare, care era aproape flagrantă. Dar poate că, în fond, asta e dorința. În final, n-a mai contat; niciunul dintre noi nu avea să o țină de mână la o întâlnire a elevilor și nici nu avea să-i spună ceva serios. Nu era nici din cauza poveștii ei, deși de acolo a început totul, mai mult sau mai puțin.

– Patru copii, a zis ea uitându-se la fiecare dintre noi, pe rând, în clasa a șasea, ca noi, iar Alex a gemut, de parcă ar fi vrut să vomite, și s-a ținut de burtă, mimând durerea.

Rodge a zâmbit, la fel și eu, în gând.

O poveste cuminte. Exact ce ne trebuia.

– Numele fetei era... *Melody*, a zis Melanie, apoi și-a arcuit sprâncenele, în semn de *fiți atenți.*

Deși nu prea eram, ea a continuat și, aproape imediat, n-am mai fost atât de relaxați. Alex mi-a aruncat o privire, iar eu am încercat să rămân serios. Ce ne spunea Melanie era partea *dinaintea* poveștii, partea pe care nu ne-o doream și pe care nu o ceream niciodată, pentru că deja o știam cu toții: povestea dintre ea și tatăl ei vitreg. Ce făcuseră. Doar că, pentru a o amplifica în fața noastră sau poate că pentru a o înrăutăți, Melanie o adăuga vizitei nocturne a mamei lui Melody, care stătea în ușă și se uita. Furioasă pe Melody că îi fura soțul.

Dorindu-mi cu disperare să nu aud asta, am zăvorât ușa aceea cât de bine am putut și am încercat să-mi amintesc doar partea cu ușa din povestea mea și mi-am spus: „Tot ce face Melanie e să reașeze lucrurile pe care le spusesem eu deja. Să le refolosească, pentru că erau deja spuse – deja *știam* că urmau lucruri rele după faza cu părinții care stăteau în ușă."

Sau poate că era o ușă pe care o deschisesem, cumva, în clipa în care spusesem o poveste adevărată.

După acel viol care se presupune că le-ar fi înlocuit pe celelalte, Melanie a dat din cap și a zis:

– Și acolo era... *Hodge...*, moment în care Rodge a început să dea din cap că *nu, nu, te rog!*

– Avem doar o oră, ne-a atras atenția Alex și a bătut cu degetul în ceas.

Melanie s-a întors cu fața spre el și a ridicat din sprâncene, așteptând să se potolească. În cele din urmă, a făcut-o. Drept pedeapsă, personajul lui nici măcar n-a primit un nume. Al meu era *Raphael,* pe care Melanie îl considera o versiune a lui *Gabriel,* presupun. Dar eu eram Gabe, doar Gabe.

Totuși, n-am putut s-o întrerup. Nici măcar atunci când, în povestea ei, noi patru plecam de la școală să jucăm micul nostru joc „de groază".

Dar de data aceea a fost altfel.

În povestea lui Melanie, Lakeview a devenit Lake*ridge* și nu era vorba despre o carte îngropată, așezată într-o tavă din plastic, ci despre un cimitir năpădit de buruieni. Era chiar lângă terenul de fotbal.

În ultima săptămână, ne-a spus ea, cu o față impasibilă, provocările fuseseră ca fiecare dintre ei să se culce cu fața în sus pe un mormânt, timp de nouăzeci de secunde, sau să urmeze literele gravate de pe cea mai veche cruce, sau să-și bage mâna într-un bazin cu apă pentru păsări și să-și spună numele de la coadă la cap, de șaizeci și șase de ori.

– Totuși, nu mai știau ce să facă, a adăugat ea.

– Înțeleg, a zis Alex, ținând cartea mamei lui mai aproape de piept.

Melanie a zâmbit, și-a tras peste gură o șuviță de păr negru și a zis prin el, privindu-mă:

– Dar apoi *Raphael* a avut o idee.

– Ce? am zis și m-am uitat în spatele meu, fără să știu de ce.

Melanie a zâmbit din nou și a lăsat să se aștearnă tăcerea – trebuie că mai făcuse asta înainte, m-am gândit, sau văzuse undeva –, după care ne-a spus că marea idee a lui *Raphael* era să ia din copacul din colț niște nuci pecan, copacul care (vocea ei a devenit tot mai înfricoșătoare) avea rădăcinile adânc înfipte în pământ, până unde se aflau morții, și chiar erau vârâte în orbitele lor și printre coaste.

– Să le ia și apoi? a întrebat Rodge, îngrijorat.

– Uită-te la tine, i-a zis Alex.

– Și? am întrebat și eu șoptit.

– Să le ducă la unul dintre ei în pivniță. Și să le pună într-un vas cu apă, timp de șase zile, apoi să se întoarcă, cu luminile stinse, și fiecare dintre ei să mănânce câte una.

Nodul din gât îmi revenise. M-am gândit că putea fi o nucă pecan.

– Atât? a zis Alex exagerând.

– Șase zile..., a continuat Melanie ignorându-l și trăgând aer printre dinți, apoi cei patru să se întoarcă în pivniță, să stingă toate luminile, cu excepția unei lumânări, dar apoi să o stingă și pe aceea.

– La miezul nopții, a adăugat Alex.

– La miezul nopții, a fost de acord Melanie, ca și cum ar fi avut de gând să spună același lucru, după care a imitat zgomotul nucilor care se crapă, pe întuneric, de parcă ar fi fost umede și sunetul ar fi semănat cu atingerea pielii unor morți.

Apoi a pus miezul nucii mai întâi pe limba scoasă a lui Alex – care a vomitat-o –, apoi pe a personajului lui Hodge, care a înghițit-o și două zile mai târziu a făcut cancer de stomac, apoi a venit rândul lui Raphael. Tot ce a reușit el să facă a fost să mestece și să mestece; miezul s-a făcut tot mai mare în gura lui, până când a realizat că, pe întuneric, și-a luat pielea de pe propriul deget și a mâncat-o.

Am râs, mi-a plăcut ideea.

Apoi a fost rândul lui Melanie să mănânce.

Cu degetele ei subțiri, frumoase, Melanie a mimat totul astfel încât să o vedem în bezna pivniței, nu atât cum spărgea nuca, dar mai ales când o descojea, apoi am văzut cum a pus miezul sub limbă și cum i-a venit să vomite.

Prin întuneric, am auzit cu toții acel plescăit, după care, inconfundabil, ceva ce creștea și încerca să respire. Fără să reușească.

Îndată s-au aprins luminile, iar pe bărbia lui Melody era sânge, dar aproape transparent, ca albușul de ou, de parcă nuca ar fi fost un ou și...

– Hai, mă..., a zis Alex. Nu încerca să scoți sângele lui Gabe, care își mănâncă propriul *deget,* Mel.

– Mă așteptam la asta din partea ta, a zis Melanie, zâmbind prin păr, tu te-ai născut din nuca aia moartă.

Moment în care Alex și-a lăsat capul într-o parte – de parcă nu-i venea să creadă că ea spunea ce spunea –, apoi s-a ridicat dintre frunze și a împins-o peste ele și am râs cu toții din nou, iar eu, în sfârșit, am respirat.

Când i-a venit rândul lui Rodge, iar el n-a vrut să povestească nimic, spunând că nu știa ce, a continuat Alex. Totuși, în loc să spună o poveste cu stafii, a deschis din nou cartea mamei lui.

– Alex...

– Așteaptă, doar mă uitam...

După care a fost absorbit cu totul de carte.

Mi-am ridicat privirea spre Melanie:

– Unde ai auzit porcăria aia?

Ea și-a strâns buzele într-un zâmbet și mi-a spus, cu ochii mari:

– Dar ai ascultat-o.

– ...eu am auzit versiunea cu un nuc, a zis Alex răsfoind cartea, doar pe jumătate atent la noi.

– Nuc? a zis Melanie și a strâmbat din nas. Nimeni nu plantează un nuc în cimitir...

Acum, privind retrospectiv, realizez că în poveste folosise cuvântul *cimitir,* iar lui Alex îi zisese *țintirim,* dar atunci nu contase.

– Ai auzit-o la Dunbar?

Dunbar era fosta ei școală.

A deschis gura să răspundă, dar apoi s-a oprit, fascinată de ceva de pe lac.

I-am urmărit privirea.

– Ce e?

– Nu știu unde am auzit-o, mi-a zis ridicând din umeri, tot fără să se uite la mine, ci peste lac. Pe undeva.

– Nu, la ce te uiți? am întrebat și am arătat cu bărbia spre lac, iar ea s-a întors spre mine.

– Ce?

– Nimic.

Aveam doisprezece ani, aveam o veșnicie în față.

Când, în sfârșit, Alex a deschis cartea la ce trebuia, ajunsese pe la procesele vrăjitoarelor. Salem, Inchiziția spaniolă, triburile din Africa. Un întreg subcapitol cu imagini ale obiectelor folosite la tortură, sulițe, pălării de Halloween, de toate.

– Tremur, i-am spus.

– Termină, mi-a zis și s-a dus cu degetul la pagina următoare.

Era un fragment din acela pe fond albastru, încadrat de un model spiralat. Genul care ar fi trebuit să fie o notă de subsol, poate, dar era mai important.

– „Cum să testezi dacă e vorba despre o vrăjitoare", a citit Alex.

M-am lăsat pe spate, scuturând din cap.

– Asta te sperie?

Deja citisem, în urmă cu două săptămâni, un text din același gen de fragment albastru, o listă cu ce trebuia să faci pentru a deveni vârcolac: să te rostogolești în nisip, lângă apă, pe lună plină; să bei din aceeași apă din care au băut lupii; să fii mușcat de un vârcolac și așa mai departe. Sarcina noastră în acea noapte fusese să încercăm să devenim vârcolaci. N-a funcționat.

– Să pui pe ea o *biblie*? a citit Melanie neîncrezătoare.

– Pe ea, a zis Alex mai încet, cu o intensitate în voce, pe care i-o cunoșteam bine și știam că nu trebuia să-l contrazic.

Până atunci, Rodge se legănase înainte și înapoi, privind spre drum, de câte ori trecuse câte o mașină. Când zgomotul s-a estompat suficient, adică pe la cinci, s-a oprit și el. Într-o zi însorită, zgomotele făcute de mașini erau treptat înlocuite de cele ale bărcilor cu motor, dar în acea zi, dacă o fi fost o singură barcă, atunci Melanie trebuie să fi fost singura care a văzut-o. În cazul în care chiar văzuse ceva.

– Pe ea, a zis și Melanie, fără să-i scape.

Alex a zâmbit din colțul gurii și s-a uitat spre ea.

– De unde știm?

– Sunt o vrăjitoare, mda.

Alex a ridicat din umeri.

Melanie a scuturat din cap, fără să-și ia ochii de la el:

– Ce vrei să faci, deci?

Alex a privit în jos spre carte și a citit tare, mormăind:

– „...semnul diavolului... sărutul... o să... dacă te tai sau dacă te înțep, o să... știi tu, o să sângerezi?"

Melanie se holba la el.

– Haide, am zis și m-am ridicat trăgând-o și pe ea după mine.

Melanie nu mi-a dat drumul la mână. Alex a văzut, s-a uitat de la mine la ea, chiar dacă aveam doar doisprezece ani, înțelegeam cumva ce făcea, *de ce:* voia ca el să fie cel care o ținea de mână. Iar dacă nu era el, cel puțin în acea după-amiază, nu voia să nu o țină nimeni altcineva.

– Ai un țăruș? a replicat ea.

Alex s-a uitat în jur, de parcă ar fi căutat unul, de parcă ar fi încercat să-și amintească dacă vreunul dintre noi avea prin buzunare un briceag sau o seringă.

A scuturat din cap că nu.

Melanie a pufnit, apoi și-a ridicat mâneca dreaptă și i-a arătat cotul. Se vedea zgârietura mare cu care se alesese în urmă cu trei zile, când, pentru a ne speria, după ce citiserăm despre alergătorul care dispăruse de pe stradă, începuserăm să fugim cam o sută de metri legați la ochi.

Alex și-a țuguiat buzele.

– Ce e?

– Tu ai întrebat. E sânge. Vrei să o cojesc?

– Dar asta nu e... înfricoșător.

Melanie și-a lăsat în jos cotul și a tras mâneca la loc.

Zece secunde mai târziu, Alex și-a ridicat privirea din carte. Zâmbea.

– Dar asta? a întrebat el și ne-am adunat în jurul lui să vedem ce era.

– Nu putem, am zis, e prea frig.

Alex a ridicat din umeri, și-a prefăcut vocea sinistră:

– Poate că trebuie, pentru binele ei...

– Ce? a zis Melanie, cu brațele încrucișate.

– Leagă-ți mâinile și picioarele, a zis Rodge, de jos, unde continua să stea. Leagă-ți mâinile și picioarele și aruncă-te în apă.

– Bingo! a zis Alex și l-a împușcat cu degetele făcute pistol, după care s-a făcut că suflă fumul, lucru pe care îl făceau toți jucătorii de fotbal la ore, în ultima vreme, pentru că era ceva ce nu producea zgomot.

– Ce? i-a zis Melanie lui Rodge.

– O va citi după ce plecăm noi, am zis. Nu-i așa, Rodge?

Rodge m-a aprobat din cap. Îl prinsesem când o făcuse și el mai devreme. Nu pentru că voia să știe, ci pentru că, dacă deja citise *o dată*, când o va auzi a doua oară știa că nu îl va mai speria la fel de mult. Mă făcuse să promit că nu voi

spune. În schimb, m-am dus spre ceea ce fusese locul meu pe frunze în acea zi, mi-am scos inhalatorul și i l-am întins, ca și cum mi-aș fi ținut o promisiune.

– Ei bine? a zis Alex.

– E frig, i-a răspuns Melanie.

– Mai bine zi că știi că o să plutești, a ripostat Alex, cu sprâncenele ridicate provocator.

Melanie a scuturat din cap și și-a suflat o șuviță de păr din gură.

– Leagă-mi doar picioarele atunci, a zis ea și exact în clipa aceea am avut deja o viziune a ei, ca și cum ar fi fost prin 1640 sau așa ceva: legată de încheieturile mâinilor și de glezne, scufundându-se în apa gri.

Nu ca vrăjitoare, dar murind, oricum.

Pentru că nu aveam niciun fel de frânghie, cum zicea în carte, Alex și-a sacrificat unul dintre șireturile de la pantofi. Melanie și l-a legat chiar ea în jurul gleznelor.

– Apa are doar 64 de centimetri, a zis Rodge.

Se ridicase în picioare, cu fața spre apă. Vorbea pe un ton ușor defensiv, aveam să rememorez în următorii trei ani.

– Atunci presupun că n-o să mă scufund prea mult, i-a zis Melanie lui Alex.

– Atunci putem să-ți legăm mâinile, i-a răspuns el.

Melanie a scuturat din cap cu mirare parcă, dar a acceptat provocarea și i-a întins lui Alex încheieturile.

– Nu prea strâns, i-am spus.

Alex mi-a zis să nu-mi fac griji.

– Asta mă scutește de teme pentru două săptămâni, a zis ea, nevoită să scuture zdravăn din cap, să-și dea părul la o parte de pe față, după care s-a lăsat în partea cealaltă, să nu cadă.

– Trei, i-am zis.

– O lună, a plusat Rodge.

Alex n-a zis nimic. Doar spre Melanie:

– Ești gata?

Era. Totuși, Alex ar fi trebuit să mă pună pe mine să fac asta. Sau pe Rodge.

Oricum, nu avea cum să o ridice singur.

– Haide, i-a zis el și a intrat în apă cu pantofii fără șireturi.

Apa i-a luat unul.

– Rece? a întrebat Melanie.

– Bună de baie, i-a răspuns și s-a strâmbat, după care, pentru că picioarele ei erau legate, i-a dat mâna.

– Mulțumesc.

– Scrie în carte, i-a zâmbit el.

Alex era de o parte a ei, eu de cealaltă, amândoi încercam să o tragem încet, să nu o udăm încă. Rodge era tot pe mal.

– Nu *prea* adânc, am zis, dar Melanie a sărit în fața noastră și m-a stropit mai mult decât aș fi vrut.

– Trebuie să fie un pic mai adânc, nu vreau să ating fundul, nu?

Corect. Doar am gândit-o, n-am spus nimic, știam că o auzise în vocea mea: nu mai părea un joc. Nu era ca și cum ne-am fi rostogolit prin nisip sub lună plină sau am fi alergat pe rând legați la ochi pe o parte a drumului.

Chiar se putea întâmpla ceva.

Dar era prea târziu să ne oprim.

Am urmat-o până când apa ne-a ajuns la coapse, apoi Alex a dat din cap, iar ea s-a întors într-o parte, între noi, astfel încât unul s-o ia de picior, iar celălalt de umăr. Ea s-a lăsat pe spate spre mine și am ținut-o cât de mult am putut, dar deja se udase și părul îi era în apă, atârna greu.

– Dacă..., am început susținând-o și încercând s-o împiedic să se lovească, iar în clipa aceea Alex s-a uitat la mine

și am continuat. Vreau să spun că până aici a mers. Ca noi. N-a plutit.

Alex și-a concentrat privirea pe apa și pe nămolul care tocmai ne înțepenise pe toți *trei.*

– Nu contează, n-a fost un test.

– Dar știi că ea...

– La trei..., m-a întrerupt el și a început mișcarea, strângând din dinți de efort, iar eu am scuturat din cap în semn că nu, dar a trebuit să fac la fel ca el, ca și cum am fi legănat o frânghie.

Dacă m-aș putea întoarce în timp, aș număra până la trei și nu mi-aș lua ochii de la Melanie. Cred. Dar atunci n-am știut. În loc să fiu cu ochii pe ea, m-am tot uitat după bărci, să nu ne prindă cineva. Adică tot ce mi-a rămas în minte din legănatul acela al ei e o străfulgerare cu imaginea feței ei, cu părul care-i atârna ud, negru, cu pielea foarte palidă, în contrast cu părul, astfel că părea aproape translucidă. Apoi i-am dat drumul, am arcuit-o în sus, cam 60 de centimetri, și încă de vreo două ori pe-atât în jos. Nici măcar suficient de sus să îi iasă tot părul din apă.

Și a fost de-ajuns.

Fără să mă gândesc, mi-am ridicat brațul drept, să îmi șterg fața de apa care mă stropise, iar apoi, apoi...

Apoi lumea pe care o știusem a dispărut.

În loc să împroaște cu apă, Melanie a rămas pentru o clipă la suprafață, în poziție fetală, ghemuită, cu ochii închiși, doar cu părul sub apă, după care a simțit și ea... nu se scufunda... A deschis ochii larg, și-a arcuit spatele, a deschis gura să țipe și s-a răsturnat, iute ca o pisică. O dată, de două ori, de trei ori, până a ieșit de sub apa adâncă, acolo unde malul cobora în apa rece. Încă era la suprafață, se răsucea, țipa și orice parte din ea o fi avut doisprezece ani murea. În cele din urmă, tot

răsucindu-se, și-a dus gura la șiretul de la încheieturile mâinilor, apoi mâinile la șiretul de la glezne, a încercat să stea în picioare, dar a căzut în față, sprijinită pe podurile palmelor, cu părul negru ca un giulgiu în jurul ei.

S-a uitat la noi, peste apă, și doar ochii îi mai erau umani, implorându-mă, parcă, după care s-a întors și a început să alerge pe suprafața apei, cu toate cele patru membre, cam doi kilometri, cât avea lacul acolo, lăsându-ne în apă până la genunchi pentru tot restul vieții.

Treizeci și doi de ani mai târziu, acum, tot nu-mi amintesc cele două ore de după fuga lui Melanie. Văd o imagine a lui Alex, care cade în apă pe un braț, a lui Rodge, înțepenit acolo, niște copaci, poate și drumuri. Clădirile din cărămidă roșie, din oraș; un om mare, care îmi pune inhalatorul în gură. Alex alergând pe marginea drumului, spre Buick.

La înmormântarea lui, Rodge m-a prins de mână, eu mi-am tras-o, dar apoi cred n-am fost în stare să mă țin tare. Trei ani mai târziu, de ziua lui, și-a legat de picioare, cu o coardă, bateria de la mașină și a coborât de pe o barcă furată, în mijlocul lacului.

Și am rămas doar eu.

Geografic, m-am mutat cât de departe am putut de Lakeview. Nu există ape în apropiere, pe o distanță de șaptezeci și cinci de kilometri, iar copiii mei, Reneé și Miller, au trecut cumva teferi de vârsta de doisprezece ani. Probabil pentru că am stat de pază la ușa lor, în timp ce dormeau. Pentru că am permis în casă doar cărți de istorie și politice. Pentru că, în fine, fiecare dintre ei a fost foarte popular la școală, ignorându-i pe copiii care rezemau pereții claselor, cu o combinație de nădejde și fatalism pe fețe, gata să zâmbească, dacă cineva s-ar fi uitat la ei, la ei și nu prin ei, dar știind că asta nu se va

întâmpla niciodată. Nu le-am spus că acel copil eram eu. În ziua în care Reneé a venit acasă cu o cocardă pe bluză – *Skin the Bobcats* – aproape că am plâns. Când a uitat de ea, de cocardă, am luat-o din mașina ei. Acum e în sertarul meu cu șosete. Într-o duminică dimineață, m-am trezit și am văzut-o pe soția mea, Sharon, studiind-o, după care a pus-o la loc, pur și simplu, iar eu m-am prefăcut că dormeam și nu o văzusem. Am o viață bună. Una pe care nu o merit, una pe care o fur, dar totuși e a mea. Duminica trecută l-am dus pe Miller într-o tabără de baschet, la două orașe de-aici, apoi, în drum spre casă, i-am cumpărat lui Reneé unul dintre filmele de care mi-a spus că avea nevoie pentru cursul de fotografie pe care îl face.

La trei nopți după asta, miercuri, am dus-o la carnaval. Pentru că are șaptesprezece ani și nu o să mai am multe ocazii să fac asta. Ba chiar am scos cocarda; și-a amintit de ea, a dus-o la gură și a plâns. La carnaval, a făcut poză după poză și a umplut locul cu lumină argintie – clovni, cămile, caruselul –, iar la sfârșit și-a pus mâna peste a mea, pe volan, și mi-a mulțumit.

După cum spuneam, nu merit nimic din toate astea.

Când aveam doisprezece ani, am fost complice la uciderea unei fete. Sau, potrivit doctorilor, am ajutat-o să se sinucidă, pedepsindu-se pentru ce îi făcuse tatăl ei vitreg. Dar niciodată nu le-am spus despre nucile pecan sau despre cum îi fuseseră legate mâinile. Doar că ne îmboldiserăm unul pe altul să înaintăm în apă, tot mai mult și mai mult, până când părul ei s-a agățat de un pom de Crăciun sau de ceva. La început, am încercat să le spun adevărul, dar nu îmi găseam cuvintele. Apoi am realizat că nu era nevoie, că, din moment ce Rodge tăcea mâlc, țeapăn, puteam zice orice voiam. Că am încercat să o salvez chiar. Că ceea ce văzusem nu era posibil, nu se

putea întâmpla, că orice băiat de doisprezece ani ar fi văzut orice altceva și nu un înec. În special un băiat de doisprezece ani care deja făcea parte dintr-un club „de groază", cu o carte îngropată într-o tavă de fursecuri, sub frunze, pe care nimeni n-a găsit-o vreodată și care, probabil, încă era acolo.

Am spus-o astfel de suficiente ori, încât aproape că începusem și eu să cred.

Dar apoi am revăzut-o alergând pe suprafața apei și a trebuit să mă ridic în fund, pe pat, și să-mi îndes cearșafurile în gură, până m-am înecat.

Când, în cele din urmă, i-am spus soției mele despre ea – fata de care fusesem îndrăgostit și pe care o văzusem înecându-se, pe când eram în clasa a șasea –, am numit-o chiar Melody, cred, și nu m-am corectat. Principalul lucru pe care mi-l aminteam era părul ei. Probabil, cearșafurile pe care mi le îndesasem în gură ar fi trebuit să fie părul ei. Un fel de scuze. Dragoste. Felul în care îți tremură buzele când cel mai bun prieten al tău din școala primară îți spune că se mută departe, pentru totdeauna. Sau când mama ta îți zice că l-au găsit pe autostradă, zdrobit sub roțile unui Buick.

Povestea pe care mi-am spus-o mulți ani a fost că trupul ei era încă acolo, în adânc, agățat de un pom de Crăciun sau de un năvod. Că Rodge intrase în lac și încerca să o elibereze, dar mâinile lui erau atât de îmbibate cu apă că pielea de pe degete i se tot cojea. Deasupra lui, o grămadă de pești luminați de soarele care se reflecta în apă mâncau din bucățile de carne.

– Ține-o acolo! îi strigam eu.

– Ce? întreba Sharon, de pe partea ei de pat, sau de masă, sau de mașină.

Nimic.

Cealaltă versiune pe care mi-o spuneam era că puteam să compensez eu pentru toate relele. Că puteam să fiu opusul a ceea ce fusese tatăl vitreg al lui Melanie; că puteam să fiu suficient de bun cu Reneé, astfel încât să se anuleze toate relele care i se întâmplaseră lui Melanie, iar Melanie ar putea vedea asta cumva și m-ar ierta.

Astfel, fără să știe Sharon, îi cumpăr filmele pe care și le-ar cumpăra ea. O duc la carnaval și o țin de mână. Mă strecor în camera ei în dimineața următoare – iau rola de film din dulap, să plătesc eu developarea, apoi, pentru că nu pot aștepta o zi întreagă, plătesc să fie gata într-o oră, las pozele în dulapul ei, fără să mă uit la ele, dar apoi trebuie să mă uit, când pleacă la o întâlnire. La fel ca Rodge, care citea cartea pe ascuns, mă pregătesc, le analizez, pentru momentul în care, în sfârșit, mi le va arăta, cu mândrie: unghiul din care l-a prins pe tipul cu catalige; steagul din vârful cortului principal, prins fluturând; caruselul, cu luminile lui care se răsfrângeau inegal peste tot locul acela. *Lentilele* fumurii sau sensibile la căldură sau ce-o fi avut ea pe obiectiv, pentru a distorsiona imaginile. Și declanșatorul... parcă l-ar fi avut blocat și imaginile au urmat repede-repede una după alta, ca și cum s-ar fi suprapus, cumva. De parcă ar fi *încercat* să amestece toate imaginile, ca și cum ar fi fost posibil să distorsioneze totul, astfel încât locul acela să arate ca un cartier de la periferie oarecare. Poate că asta făcea parte din proiect, totuși. Sunt bune. Toate. E fiica mea.

Sâmbătă, după-amiază târziu, când Sharon s-a dus să îl ia pe Miller din tabără, eu intru în sufragerie și o văd pe Reneé. Pe măsuța de cafea din sticlă are toate pozele, lampa aprinsă, dedesubt, astfel încât face ca masa să semene cu o tavă cu negative. Îmi dau seama de ce: filtrează anumite nuanțe de roșu și

face ca totul să pară mai clar. E îmbrăcată în trening, cu un tricou, cu părul adunat la spate. Desculță, cu picioarele adunate sub ea, pe canapea.

– Întâlnire?

Aprobă din cap, fără să ridice privirea.

Eu stau de cealaltă parte a măsuței de cafea.

– Astea sunt?

Din nou, aprobă din cap.

– Nu sunt bune, îmi spune și arată spre ele, îngustându-și privirea.

Mă las în genunchi, îmi concentrez privirea prin ochelari și mă prefac că le văd pentru prima dată.

– Ce vrei să spui?

– Tăticule...

– Sunt... roșii?

– Nu asta, îmi zice și arată spre una dintre imaginile cu caruselul, pe care, cu ajutorul trucului cu lentilele și declanșatorul, o făcuse să arate de parcă fusese pozată cu încetinitorul.

O iau cu grijă de o margine, o ridic în lumină, cu spatele meu de bătrân înțepenit.

– Vezi?

Nu-i răspund, pe aceea nu-mi amintesc s-o fi văzut când le frunzărisem. E una dintre imaginile cu caruselul, când ea tot încercase să găsească o soluție să prindă caii în mișcare. Ideea este să focusezi pe ei, mai mult sau mai puțin. Nu pe copii – mișcările lor sunt prea imprevizibile. Iar unii dintre părinți stăteau lângă cai, să-i țină pe micuți la locurile lor.

Am ridicat din umeri.

– *Uită-te.*

Ridic din nou din umeri, încerc, apoi, parcă văd, cu colțul ochiului, în timp ce simt cum cedez: ceea ce mă așteptase

treizeci și doi de ani. Mă relaxez parcă pentru prima dată. Nu las poza.

– Nu-i așa?

Mă forțez să mă uit din nou. Îmi spun că e doar un truc al luminii. Un *film* special. Era un carnaval, pentru Dumnezeu, reușesc chiar să râd.

Ceea ce prinsese Reneé și developaseră la atelier – poate că *acolo* era greșeala: o substanță rătăcită – sunt două șuvițe aproape șatene din respirația roșiatică irizantă ce iese din nările din lemn ale unui cal, iar ochii lui măriți, de parcă suferă.

Cineva cu o țigară, parcă, *în spatele* caruselului. Vată de zahăr sub lumina neonului. Apoi mă uit după arcul înalt, regal, făcut de gâtul calului, spre conturul fragil al unui copil perfect care stă în spatele lui, ținându-se cu ambele mâini.

Lângă el, mai neclar, mama lui, cu mâna pe spatele calului. Îl mângâie.

Tot ce văd clar de la ea e părul, care i se revarsă în lateral.

De data asta, chiar scap poza.

După ce pleacă la întâlnire, pălăvrăgind despre planurile ei, fără ca eu să aud ce spune, iau lanterna și mă duc în curtea din spatele casei.

Îngropată sub ceea ce Sharon insistă că, într-o bună zi, va fi niște îngrășământ, este o tavă pentru fursecuri, pe care am cumpărat-o la reduceri. În ea, o carte. Nu din aceeași serie, nu aceeași editură, dar același gen: o enciclopedie a straniului.

Calul de la carusel nu e acolo, știam. Pentru că fusese o întâmplare.

Dar Melanie este.

Aceea e singura pagină pe care o citesc.

Povestea ei e la capitolul dispariției. Femeia-alergător care a dispărut e pe pagina opusă, ca un vechi prieten. Titlul pe

care l-a primit, în urma unei observații ulterioare, este *Dispariția Doamnei Verzi.*

Titlul articolului despre Melanie este *Povestea lui Roger.* Uitaseră „d"-ul. Pentru a mia oară, zâmbesc, apoi închid ochii și îmi las fruntea pe carte, cum obișnuia să facă Alex, în clasă. Era o glumă: pe vremea aceea, amândoi știam suficiente lucruri despre Edgar Cayce încât să ne dorim să fim în stare și noi să ne punem capetele pe cărți și să absorbim informațiile.

Totuși, niciodată nu funcționa. Dar în clipa asta cartea e deja în mintea mea. Când închid ochii, o revăd pe Melanie. Nu în apă, ci fugind să prindă ultimul clopoțel, în acea dimineață, la 7.59, chinuindu-se să-și dea părul la o parte de pe față.

Măcar lăsase urme în rouă?

Dacă nu o făcuse sau noi nu observaserăm, asta se datora pregătirii ei de balerină, gimnasticii pe care o practicase. Era făcută din ceva mai bun, ceva care nu interacționa cu lucruri obișnuite, precum iarba și apa.

Calul, respirând.

Mama care mi-am închipuit mereu că va fi ea; acela era genul de cadou pe care l-ar fi făcut copilului ei, știu. Dacă ar fi putut. Dacă nu ar fi fost doar un truc de lumină.

Povestea lui Rodger este ceea ce el și-a lăsat drept felicitare pentru ziua lui. Nu cuvânt cu cuvânt – puse în vocile personajelor –, dar pot să îl aud. Începe la fel ca povestea lui Melanie, cu patru paria care își creează propria societate. Una în care și ei sunt importanți. Și niciunul dintre noi nu știa ce face, de fapt. Și ne părea foarte, foarte rău. Niciodată nu avusesem intenția să... să...

Rodger își plasează povestea lângă lac. Motivul pentru care niciodată n-am reușit să mă opresc din a-i citi versiunea e același pentru care niciodată n-am fost în stare să uit

povestea tatălui meu despre mine, când eram copil și dormeam pe podea: pentru că sunt și eu în ea, doar că dintr-un alt unghi.

Rodger doar ne privea, nu ca și cum ar fi știut ce urma să se întâmple, ci ca și cum, repovestind, retrăind totul, ar fi devenit incapabil să pretindă că el, cel care privea, nu ar fi trecut prin toată povestea de o sută de ori. După cum se uita la noi, știa de Buick-ul care avea să dea peste Alex, despre Melanie chircindu-se pe suprafața lacului. Despre felul în care o baterie de mașină schimbă felul în care o barcă stă pe apă.

Poate că gazele care ies din baterie devin iridiscente și sunt ultimul lucru pe care îl vezi înainte ca firele de mușchi să devină păr și să te sufoce.

Potrivit lui Rodger, Melanie ne-a cerut să o legăm de mâini și de picioare și s-o aruncăm în lac. Am scuturat din cap: el îl proteja pe Alex. Mă proteja pe mine. Apoi poveștile noastre coincid, mai mult sau mai puțin, cu o mică diferență de perspectivă: în loc de imaginea feței lui Melanie în clipa în care i-am dat drumul, o văd ridicându-se de pe mal, alunecând din mâinile mele și ale lui Alex, la fel cum ar lăsa un magician să-i scape zece porumbei deodată.

Apoi ea fluieră, aruncă ceva negru și se târăște de-a lungul lacului, iar articulațiile coapselor ei nu mai sunt umane. Trupul ei nu-și mai revine.

Întrebarea e: *Ce anume era Melanie Parker?*

Închid cartea, o pun pe masa din bucătărie, apoi, când începe zgomotul, mă uit pe hol, dar nu mă duc într-acolo.

E cada. Se umple.

Ridic bărbia, îmi încordez gâtul și mă frec pe el, încercând să țin în mine orice ar fi fost, după care mă prind de dulapurile lui Sharon, iar borcanele cu condimente și vasele încep să cadă.

În cele din urmă, găsesc ceea ce știam că găsise și ea: trei nuci învelite în staniol, de la Crăciun.

O nucă obișnuită și două nuci pecan.

O ridic în lumină pe cea mai închisă la culoare, să verific dacă pot vedea prin ea. Nu se vede și simt cum mi se strânge ceva în piept, cum mi se întâmpla cândva – astmul de care scăpasem – și știu ce trebuie să fac. Totuși, capul meu se mișcă în semn de refuz.

Dar e singura cale.

Îmi pun pe limbă nuca pecan, cu tot cu ambalaj, cu teamă de ce ar putea fi înăuntru, apoi o sparg între dinți, pe partea dreaptă, închid ochii și o strâng, brusc. O înghit. Cad tușind pe covor, trebuie să bâjbâi după unul dintre vechile inhalatoare ale lui Miller, de pe vremea când și el avusese astm.

Ceața se izbește de pieptul meu, din nou și din nou, ochii îmi ard.

La finalul scrisorii pe care Rodger și-o trimisese de ziua lui, pe care editorii aleseseră să o pună într-o casetă albastră, scrie: *Ea a încă acolo, la fund.*

Îl invidiez pentru asta.

Când aveam doisprezece ani, am fost complice la uciderea unei fete pe care credeam că o iubesc, am ajutat la nașterea a altceva, a ceva ce ea nici nu știa că exista. Ceva ce a văzut înainte să dispară. Ceea ce face ca acel ceva să fie real, poate, este felul în care, ultima dată când ea și-a ridicat privirea, a scuipat șiretul lui Alex, pe care îl ținea cu gura. A trebuit să îl scuture de pe buză.

Limba ei nu avea culoare. Poate că așa fusese mereu.

Pentru că nu știu ce altceva să fac, mă așez și mă sprijin de perete, în spatele scaunului, cu toate luminile din sufragerie aprinse, iar mușchii din umăr și din piciorul drept îmi

tresar, de parcă aș simți din nou senzația pe care am avut-o în ziua aceea, când i-am dat drumul lui Melanie pe apă. De parcă își amintesc fără mine. Poala mi se încălzește de la urină și mă leagăn înainte și înapoi, cu genunchii strânși la piept și cu inhalatorul lui Miller pe degetul arătător.

O oră mai târziu, pe la 11 sau 12, încerc să dau un final poveștii, să-i ofer un nume copilului care se vede vag în poza de la carusel. Să-i dau o viață bună. Apoi ușa din față se deschide, brusc, iar eu știu că mor, că aceea e moartea și că trebuie să îmi mușc încheieturile degetelor, să nu țip.

Din spatele scaunului, tot ce văd e partea de sus a ușii. Se închide, iar vederea mea se încețoșează, un zâmbet mi se întinde pe toată fața – în sfârșit, se va termina, după atâta timp –, dar apoi se aude un sunet: chei puse într-un vas din alamă. Cel de lângă cuier.

Reneé.

O aud foșnind încet, toată bucătăria e o dezordine. Nu mă vede.

Mă ridic și ajung la intrarea din spatele ei, pantalonii mei poate că sunt suficient de închiși la culoare încât să nu mă observe.

În loc să pună lucrurile la loc în dulapuri, se uită prin cartea pe care am lăsat-o acolo. O deschide unde pusesem semn – o panglică cu cocardă.

Încet, își înalță capul într-o parte, studiază panglica, apoi o duce la gură și o miroase.

– Mda, am zis, anunțându-mi prezența.

Trage aer în piept și strânge cartea la piept. Se întoarce spre mine.

– *Tăticule...*

– Știu, îi zic respirând foarte greu.

Se uită la mine parcă o veșnicie, apoi peste mine, spre sufrageria atât de luminată.

– Ești OK?

Aprob din cap, mă forțez să zâmbesc.

– Cum a fost? Întâlnirea.

– Știi tu, zice și deschide cartea din nou, Sandy și muzica lui.

Dau din cap și-mi amintesc: Sandy e cel cu echipamentul stereo.

– Ce e asta? și arată spre carte.

– Doar... nimic. E veche.

– Hm, zice răsfoind-o și face ochii mari la chestiile mai senzaționale.

Extratereștri, poate. Doamne!

– Ea și-a făcut-o, zic brusc.

Reneé pune jos cartea și mă privește.

– Era... era tristă. Mica fetiță tristă.

Reneé aprobă din cap, să-mi facă pe plac, probabil. Îmi trec mâna peste gură, îmi mut privirea spre toate ustensilele de gătit ale lui Sharon, împrăștiate pe jos. Când nu reușesc să-mi feresc ochii suficient de repede, Reneé zice:

– O surpriză?

– Surpriză? întreb și încerc să înțeleg.

– Reorganizezi pe-aici, în locul ei? încearcă ea și ridică din sprâncene.

Aprob din cap și mă forțez să zâmbesc, simt cum ceva îmi urcă din gât din nou și trebuie să-mi ridic umerii, să nu iasă. Închid ochii.

Când îi redeschid, Reneé stă pe blat, cu cartea închisă la spate. Doar mă privește.

– Puteam să stau acasă în seara asta, îmi zice, ca pe un fel de concesie, dar alung ideea.

– Trebuie... trebuie să ieși, îi spun. E bine. Asta trebuie să faci.

Drept răspuns, ridică doar din umeri.

– Așa e, zice, în cele din urmă. Cred..., dar apoi cartea alunecă în spate, iar când ea sare de pe blat o prinde doar de panglică și rămâne cu ea în mână. Oops, zice și își țuguie buzele a dezastru, nu mai știu unde era.

Scutur din cap în semn că nu e nicio problemă, *știu* unde era, iar ea se uită din nou la panglică și zâmbește.

Eram fantome, vreau să îi spun și să zâmbesc și eu.

În loc de asta, o privesc cum scoate acul din cocardă.

– Stacy mi-a arătat asta, îmi zice și întinde brațul drept, într-un fel care mă face să o văd din nou pe Melanie așteptând ca Alex să-i lege șiretul în jurul încheieturilor.

– Nu, îi zic și-i iau mâna într-a mea, dar ea se dă înapoi.

– E în regulă, tăticule.

Își pune acul în îndoitura cotului.

Scutur din nou din cap, mă întind după ea, dar e prea târziu, deja strânge pumnul și ridică mâna încet.

Simt cum îmi ard ochii, iar gura mi se deschide.

Când își desface brațul, acul îi cade din piele, ca prin minune. Nici urmă de sânge.

– Asta e..., spun și trebuie să mă străduiesc să scot din gură cuvintele, într-o casetă albastră, e... semnul diavolului.

Se uită la mine și nu înțelege.

Zâmbesc și îi ating brațul.

– Nu ai sângerat.

Apoi plâng, încerc să înghit la loc, dar e prea târziu: nuca pecan iese.

Mă dau în spate și vomit între noi: nu e doar nucă pecan, ci și bucăți de coajă, și carne, și sânge. Nu sânge roșu, ca în filme, ci mai închis la culoare. Real.

Reneé se dă înapoi, ridică un pantof, să nu îl murdărească, poate, îmi șterge sângele de pe buze, cu brațul.

– Tăticule?

Dau din cap, trist, pentru că s-a ajuns aici, dar nu mai pot face nimic. Cu mâini tremurânde, prind panglica pe cămașa ei, poate chiar prin piele, nu știu. Oricum, o face să se dea înapoi, să se uite la mine, cu sprâncenele unite a mirare.

– *Skin the Bobcats,* îi șoptesc și nu mai sunt în stare să zâmbesc, apoi, când o iau în brațe ca pe un copil, îi spun, în sfârșit, că nu sunt un om bun, că am făcut lucruri rele.

Nu se împotrivește, nu știe cum. Nu își dă seama că înaintăm pe hol, spre baie, unde cada e plină.

Mai târziu, cămașa mea e udă, la fel și pantalonii, sunt din nou în bucătărie, care e de nerecunoscut. Trebuie să ies, să merg pe balcon, fața îmi arde, ochii îmi ard, dinții îmi clănțăne.

Stau lângă balustrada din lemn, apoi simt: vârfurile șuvițelor, părul lung și mătăsos ridicat de vânt, care coboară de pe acoperiș.

E acolo sus, știu, cu un genunchi pe țiglă, cu degetele lungi prinse de streașină.

– Reneé? zic slab, incapabil să privesc în jur, în sus, nu atât întrebător, cât mai mult ca o rugăciune.

Speranța că nu e adevărat. Că, poate, pe acoperiș e Reneé. Încearcă să mă sperie.

Dar apoi o aud pe Melanie, cu voce șoptită, de adult, cum știam că avea să o aibă într-o bună zi.

– *Nu, Raphael.*

Dau din cap, îmi văd umbra cum se întinde peste drumul cu pietriș, cum se desparte, se dublează și știu că, în sfârșit, e totul *bine,* iar apoi Sharon oprește mașina, fiul meu e pe locul de lângă șofer, iar eu sunt din nou invizibil. Pot să fac orice.

CĂPETENIA

Glen Hirshberg

Traducere din limba engleză
Dorina Tătăran

Cea mai recentă colecție a lui Glen Hirshberg, *American Morons*, a apărut în 2006. *The Two Sams*, prima lui colecție, a câștigat International Horror Guild Award, iar *Publishers Weekly* și *Locus* au numit-o una dintre cele mai bune cărți din 2003. De asemenea, Hirshberg este autorul romanului *The Snowman's Children*.

Împreună cu Dennis Etchison și Peter Atkins, a fondat revista *Rolling Darkness*, o interpretare itinerantă a unei povești cu stafii a unei trupe care face turul Coastei de Vest a Statelor Unite, în fiecare octombrie. Ficțiunea lui a apărut în numeroase reviste și antologii și a avut multiple apariții în *The Year's Best Fantasy and Horror* și în *The Mammoth Book of Best New Horror, The Dark, Trampoline, Cemetery Dance și Dark Terrors Six*, precum și online, pe SCI FICTION. Locuiește în sudul Californiei, cu soția și copiii.

„Căpetenia" a apărut prima dată în colecția lui Hirshberg, *American Morons*.

„Și-a dat seama că nici măcar nu se putea concentra mai mult de o clipă la moartea lui Skeffington, pentru că el îi tot ieșea în cale, viu, deghizat în fel și chip."

JOHN O'HARA

În noaptea aceea, la fel ca în toate nopțile pe care le petreceam în casa bunicului, eu și fratele meu mai mare, Martin, am rămas treji până târziu, ascultând. Uneori auzeam murmure prin orificiul de aerisire alb, rotund, de sus, de deasupra capetelor noastre. Vocile erau ale părinților noștri, așa presupuneam, discuțiile lor erau capturate, dar și amortizate de țevile din tavanul camerei de oaspeți de jos. Vara, când vântul se oprea, între furtuni, aproape că auzeam cuvinte. Mai ales în august, când căldura din Baltimore înăbușea până și norii de furtuni, auzeam chiar greierii țopăind prin iarba din curte, aflată la 6 metri sub geamul nostru.

În acea noapte de septembrie, după *shiva* organizată la moartea bunicului și după ce toți cei mai bine de două mii de oameni pe care îi găzduiserăm în acea săptămână își spuseseră poveștile și plecaseră, eu și Martin nu mai auzeam decât ceasul. *Tic, tic, tic,* ca pașii unui gardian dintr-o închisoare. Aproape că puteam să îl văd profilându-se peste foaier, trei metri de stejar sculptat și fața aceea bizară, acoperită de sticlă, mâini din alamă pe catifea neagră, cu feronerie tot din alamă. Deși sculpturile din exterior erau doar onduleuri și înfloriturі, deși catifeaua nu m-a dus niciodată cu gândul la altceva decât la un spațiu gol, pătrat, întregul obiect mi s-a părut întotdeauna mai degrabă un stâlp totemic decât un ceas și m-a cam speriat.

– Miriam? a șoptit fratele meu. Dormi?

Am ezitat, până după următorul *tic.* Întotdeauna am crezut că aducea ghinion să începi o propoziție în ritm cu ceasul acela.

– Crezi că ei dorm?

S-a ridicat. Instinctiv, privirea mea a alunecat pe ușa noastră deschisă, spre peretele de pe hol. Bunicul murise chiar acolo, doborât de un atac de cord, în privința căruia medicul îl avertizase că va veni, dacă refuza să slăbească. Părea imposibil ca acel corp uriaș să nu fi lăsat nici cea mai mică urmă pe covorul jerpelit din hol. Și ce căutase, de fapt, acolo sus? În ultimii patru ani, niciodată nu îl văzusem să urce mai mult de două trepte.

Singurul lucru pe care îl vedeam acum pe hol era oglinda. Ca orice altă oglindă din casă, fusese spălată cu săpun, pentru *shiva,* așa că, în loc de o mișcare pe jumătate liniștitoare, pe jumătate înspăimântătoare, pe care o vedeam de obicei acolo, acum era doar întunericul abia pătruns de singurul bec slab de sub ea.

M-am întins spre marginea patului și am găsit pantalonii de trening, pe care i-am îmbrăcat pe sub cămașa de noapte. Apoi m-am ridicat și eu în fund.

– De ce spală oglinzile?

– Pentru că Îngerul Morții s-ar putea să mai dea târcoale. Și n-ai vrea să te vadă.

Martin a întors capul spre mine și o rază slabă de lumină s-a reflectat prin ochelarii lui cu lentile groase.

– Nu e adevărat, am șoptit.

– Faci mingea?

– Mda.

Cu un zâmbet rapid, fratele meu s-a strecurat afară din pat. Am dat și eu pătura la o parte, dar am așteptat până când a ajuns la ușă, a scos capul și a tras cu ochiul în jos, pe scări. Pe deasupra, prin aerisire, s-a simțit cum a pătruns o briză inutilă, în aerul cald care ne înconjura. Pe hol, ceasul ticăia.

– *Voci,* am șoptit, iar Martin a luat-o la fugă înapoi spre pat.

Ochelarii i s-au strâmbat.

– Ha. Suntem chit.

Acum puteam să îi văd ochii căprui-închis, cu irisuri mari, ca și cum i-ar fi fost mereu holbați, de la toate lucrurile pe care le știa. Într-o zi, m-am gândit, dacă Martin continua să citească așa cum o făcea, dacă îi bătea la cap pe ai mei să îl ducă la suficiente muzee și să stea să se *uite,* și să se uite, cum făcea uneori, chiar avea să pocnească, precum un balon umflat prea tare.

– Pentru ce?

– Pentru povestea aia cu Îngerul Morții.

– Așa mi-a spus Roz.

– Sigur.

A rânjit și el.

– Biiine.

De sub perna mea, am scos mingea pe care o făcusem din șosete și am aruncat-o spre el. A răsucit-o în mâini, de parcă ar fi analizat-o. Făcea parte din ritual. O dată sau de două ori, a desfăcut-o și m-a pus să o refac. Ciorapii cu dungi galbene, în care mama sperase să arate un pic mai zveltă, trebuiau să se curbeze perfect, precum cusăturile de pe o minge de baseball. Și greutatea trebuia să fie perfectă. Trei, poate că patru șosete, în funcție de cât de uzate erau și de ce marcă luase mama. Cinci, și deja nu mai era cum trebuie.

– Chiar crezi că ar trebui să ne jucăm astăzi?

Martin și-a ridicat privirea, de parcă nici nu s-ar fi gândit la asta. Apoi a săltat din umeri.

– Bunicul ar fi vrut.

Știam că pentru el era suficient. Și astfel am avut prima bănuială despre cât de mult însemnase bunicul pentru fratele meu.

De data aceea, l-am urmat pe Martin până la ușă, chiar în spatele lui, și ne-am aplecat amândoi pe balcon. Sub noi,

învăluite de umbre, erau ceasul bunicului și cutia cu ușă dublă din sticlă, unde Roz, femeia înaltă, cu piele portocalie și față încruntată, cu care bunicul se căsătorise imediat după ce mă născusem, își ținea bibelourile din porțelan și vazele orientale albastre. Nici eu, nici Martin nu ne gândeam la Roz ca la bunica noastră, deși era singura pe care o cunoșteam, iar mama ne ceruse să îi spunem așa. Dincolo de foaier, vedeam șirurile de scaune pe care le aranjasem pentru *kaddish*, pentru ultima incantație, care părea să fi lăsat un șanț permanent pe limba mea. Pe măsură ce crești, îmi spusese mama, îți devin mai familiare. *Yit-barah, v'yish-tabah, v'yit-pa-ar, v'yit-roman, v'yit-na-sey...*

– Poți să arunci tu prima, mi-a zis fratele meu, de parcă îmi făcea o favoare.

– Nu vrei să arunci tu? l-am tachinat. Să îl onorezi?

Foarte încet, am început să cotcodăcesc.

– Termină, a mormăit Martin, dar nu s-a îndreptat spre scări.

Am mai cotcodăcit un pic, iar el a întins mâna atât de repede, încât am crezut că a încercat să mă lovească. Dar el doar a fluturat-o, în felul acela nervos, spastic, de care părinții mei așteptau să scape încă de când avea trei ani.

– *Șșttt.* Uite.

– Mă uit..., am început, apoi am realizat că el nu se uita peste balcon, spre holul de jos, de unde ne așteptam să apară Roz și să strige la noi.

El privea peste umăr, la oglindă.

– Nu e amuzant, i-am zis.

– Ciudat.

Nu am înțeles ce voia să spună, până când a făcut un pas în diagonală.

Ușile ce dădeau spre camerele cotoroanțelor erau întredeschise. Nu mult. Nu vedeam nimic dincolo de ele. Dar amândouă fuseseră împinse un pic din poziția lor obișnuită. O senzație neplăcută mi-a pornit din degete și mi-a urcat pe brațe.

Pe la jumătatea palierului, Martin s-a oprit. Dacă nu treceam în față, el n-ar mai fi făcut niciun pas. Senzația ciudată mi s-a întins spre umeri, apoi în jos pe spate. Totuși, m-am dus spre fratele meu. Am rămas acolo amândoi, chiar în locul unde oglinda ar fi trebuit să ne reflecte. Chiar unde murise bunicul. În lumina slabă, fața lui Martin părea umedă și ca de ceară, ca atunci când avusese febră.

– Chiar vrei să treci de ușile alea? am șoptit.

– Încercam doar să-mi amintesc.

Am dat din cap întâi spre camera doamnei Gold, apoi spre cea a lui Sophie.

– Roz. Albastru.

Frisonul cu care mă luptam de un minut mi s-a furișat printre coaste.

Martin a scuturat din cap.

– Mă refer la ultima dată când le-am văzut deschise.

Dar el știa deja. Și eu știam. Ultima dată trăsesem cu ochiul în camerele acelea în săptămâna dinainte de moartea cotoroanțelor. Cu patru ani – aproape jumătate din viața mea – în urmă.

– Să nu mergem, am zis, iar el s-a întors spre dreapta, spre camera doamnei Gold. Haide, Martin, hai să ne jucăm. Eu mă duc jos.

Dar am rămas neclintită, uimită, în timp ce el își rotea ochii peste tot, ca un mic crevete-stafie peste un petic de pe fundul mării. *Nu o va face,* m-am gândit, *nu fără mine.* Am încercat

să cotcodăcesc din nou, dar limba mi se uscase. Martin a întins mâna și a împins.

Ușa n-a scos niciun sunet și am văzut și mai multe umbre pe care întunericul le făcea peste patul nostru cu baldachin și peste dulap, un pătrat de lumină a lunii printre draperiile aproape trase. O fracțiune de secundă mai devreme, dacă cineva mi-ar fi cerut să schițez camera doamnei Gold, aș fi făcut o pată mare, roz, cu un creion colorat. Dar în clipa aceea, chiar și de pe cealaltă parte a holului, mi-am dat seama că locul era exact așa cum îl văzusem ultima dată.

– Vii?

Mai mult decât orice, implorarea din vocea lui a fost cea care m-a determinat să merg mai departe. Nu m-ar fi deranjat să ne oprim acolo, deoarece știam că aveam să fiu cea care va intra prima. Am tras cu coada ochiului spre fața fratelui meu, când am trecut pe lângă el. Pielea lui arăta ca de ceară, mai rău ca înainte, de parcă s-ar fi putut topi într-o clipă.

Ne-am oprit în prag și mi-am întins brațul în interiorul camerei doamnei Gold, apoi l-am tras repede înapoi.

– *Ce e?* a sărit fratele meu.

Eu mă holbam la pielea ca de găină de pe braț, aveam niște bobițe ca bulele din apa care fierbea. Dar aerul din camera doamnei Gold nu fierbea. Era foarte rece.

– Cred că am găsit singura aerisire destupată din casa asta.

– Aprinde odată luminile.

Am intrat din nou. Chiar era al naibii de frig. Mâna mea s-a mișcat de-a lungul peretelui. Îmi imaginam păianjeni grași, roz, care bântuiau deasupra degetelor mele și așteptau doar să mă apropii încă un pic…

– Oh, *fricosule,* am mormăit, am pășit înăuntru și am aprins lampa de pe dulap.

Mobila a ieșit din umbră și ni s-a arătat așa cum era de obicei, surpriză! Numai că nu era nimic surprinzător. Cum de îmi aminteam totul atât de bine, deși petrecusem acolo cel mult douăzeci de ore, în toată viața mea, și niciuna dintre ele după vârsta de șase ani?

Totul era unde fusese dintotdeauna: patul cu perdeaua din crinolină și cearșafuri bej, care mereu mi se păruseră prea grele și prea aspre, ceva din care să faci draperii, nu pe care să dormi; tapetul roz; șirul de pufuri de pudră roz puse peste cutiuțele roz în formă de scoică, pline cu pudră sau Dumnezeu-știe-cu-ce, de lângă sticluțele roz-închis cu diverse loțiuni; rama foto din argint, cu portretele față în față reprezentându-i pe doi bărbați în uniforme vechi de armată. Frați? Soți? Fii? Fusesem prea mică să întreb. Doamna Gold fusese mama lui Roz, dar niciuna dintre ele nu ne dăduse vreodată explicații în legătură cu acele poze, cel puțin eu nu știam să fi zis ceva despre ele. Nici mama nu cred că știa ceva.

În timp ce Martin venea în spatele meu, gaura de aerisire de deasupra patului a emanat un val de aer rece. Mi-am strâns brațele în jurul corpului și am închis ochii, surprinsă că simțeam lacrimi în spatele pleoapelor. Doar câteva. La fiecare vizită pe care o făceam în Baltimore, în primii mei șase ani de viață, timp de o oră pe zi, părinții mei își trăgeau scaunele aici, ne puneau pe jos lângă acest pat și stăteau *la palavre* cu doamna Gold. Așa mi-a spus mama. De obicei, nu făceam decât să stăm pe scaune sau – când eram mică – să ne târâm pe covor și să ne scălâmbăim unul la altul, în timp ce doamna Gold bătea câmpii la nesfârșit, fără sens, despre cai sau despre oameni pe care nu îi cunoșteam, pe nume Ruby sau Selma, înfulecând fursecurile Berger pe care i le cumpăram noi și împrăștiind firimituri pe cearșafurile aspre. Mama aproba din cap și zâmbea, și mătura firimiturile de pe pat. Doamna

Gold aproba și ea din cap și zâmbea și își flutura șuvițele părului alb înfoiat. Din câte îmi dădeam seama, doamna Gold nu putea să ne deosebească. Toate orele acelea petrecute aici și niciodată nu ne fusese prezentată.

Martin se strecurase pe lângă mine și atingea cearșafurile, în partea de sus a patului. Din nou eram surprinsă. Făcuse același lucru la capelă, uimind-o pe mama când și-a băgat mâna în sicriu și, cu blândețe, cu un deget, a atins reverul bunicului. Nu era comportamentul tipic al timidului Martin.

– Îți amintești mâinile ei?

Ca pielea de șarpe năpârlită. Atât de uscată, că nicio loțiune de pe lume, oricât de roz, n-ar înmuia-o.

– Părea drăguță, am zis și am simțit din nou tristețe.

Mai mult pentru bunicul, nu pentru doamna Gold. La urma urmei, nu o cunoscusem când fusese… oricine o fi fost.

– Pariez că a fost drăguță.

Martin și-a luat degetul de pe pat și s-a uitat la mine.

– Spre deosebire de cea cu care am fost, de fapt, înrudiți.

Și a trecut chiar pe lângă mine și s-a dus în hol.

– Martin, nu.

M-am oprit doar să sting lampa. Imediat s-a auzit ticăitul ceasului din hol, iar întunericul parcă s-a repezit pe pat, pe pufuri și pe trista ramă foto. M-am zorit spre hol, conștientă de pașii mei repezi. *Încercam* să o trezesc pe Roz?

Martin stătea în fața ușii lui Sophie, cu mâna întinsă, dar încă nu o atinsese. Când s-a întors spre mine, avea un rânjet pe față, unul pe care nu i-l mai văzusem.

– *Momzer,* a rostit tărăgănat.

Mi-a căzut falca. Parcă era ea.

– Încetează!

– *Vino la Gehenna. Suferă cu mine.*

– Martin, taci!

S-a scuturat, s-a împins cu umărul în ușa lui Sophie, apoi a sărit în spate, spre mine. Ușa s-a deschis larg și amândoi am rămas nemișcați, cu ochii într-acolo.

Un covor scămoșat, galben-alb, pe care lumina slabă abia îl atingea. Tot ce mai era acolo se afla în umbră. Draperiile fuseseră trase complet. Oare când fusese atinsă de lumină ultima dată acea încăpere?

– De ce-ai zis ce-ai zis?

– Așa zicea ea. Bunicului îi spunea, de fiecare dată când el se târa aici sus. Mai ții minte?

– Ce înseamnă *momzer*?

Martin a scuturat din cap.

– Odată, mătușa Paulina m-a plesnit pentru că am zis așa.

– Și *henna* ce e?

– *Gehenna*.

Mi-am luat ochii de la ușa lui Sophie și l-am privit pe fratele meu.

– Asta ce mai înseamnă?

– E un fel de iad. Iadul evreiesc.

– Evreii nu cred în iad. Nu?

– Un loc unde merg oamenii răi. Totuși, pot ieși de acolo. După ce suferă suficient.

– Acum putem juca jocul nostru?

Am făcut o mișcare cu mâna strânsă în formă de minge încropită din șosete.

– Hai... să aruncăm doar o privire. În memoria ei.

– De ce?

Martin s-a uitat în podea, iar brațele i s-au mișcat necontrolat, așa cum făceau de obicei.

– Bunicul așa ar fi vrut. În fiecare zi, orice ar fi fost, îl chema. Dacă nu o facem, nu o va mai face nimeni niciodată.

A înaintat, a împins ușa și chiar a pășit un pic peste prag. Umbrele s-au sprijinit de el și m-am urnit la rândul meu, gândindu-mă că se putea să fie nevoie să îl prind, dacă leșina. Cu o mișcare din încheietură, Martin a aprins luminile.

Pentru o clipă, am crezut că becurile pocniseră, întrucât umbrele mai degrabă sclipeau decât să fi dispărut, iar patul simplu, pătrățos părea că își schimbă forma, ca și cum s-ar fi transformat. Apoi mi-am amintit. Camera lui Sophie nu era albastră din cauza tapetului, sau a păturii de pe pat, sau a materialului draperiilor. Ei îi plăcuse lumina albastru-închis, prin care abia se vedea, doar atât cât să citești, dacă stăteai chiar sub lampă. Zăcea în lumina aceea toată ziua, cuibărită sub pături, doar cu capul mic, în formă de cuțit, ieșindu-i de sub ele, ca o murenă.

Mâna lui Martin o găsise pe a mea și, după câteva secunde, atingerea lui mi-a distras atenția suficient ca să îmi mut privirea de la pat, de la dulapul cu haine, de la camera altfel complet goală. M-am uitat în jos, la palmele noastre. *Fratele tău va iubi doar câțiva oameni,* îmi spusese mama odată, după ce îmi trântise în față ușa camerei lui, a mia oară, pentru ca el să-și poată face experimentele la chimie sau să citească tare din Ovidiu, fără ca eu să îl bat la cap. *Tu o să fii unul dintre ei.*

– Cum au murit?

Martin părea țintuit pe loc de camera aceea sau de amintirile lui despre ea, care trebuie să fi fost mai clare decât ale mele. Părinții noștri nu ne obligaseră niciodată să venim aici. Dar Martin îl însoțea adesea pe bunicul. Când Sophie nu striga sau nu chema pe cineva pe nume. I-a luat mult timp să răspundă.

– Erau bătrâne.

– Mda. Dar nu au murit în aceeași zi sau așa ceva?

– În aceeași săptămână, cred. Tata zice că așa se întâmplă de obicei cu oamenii bătrâni. Ei abia dacă mai există în trupurile lor, știi? Apoi cineva pe care îl iubesc moare și e ca și cum ai dezlega ultimele fire care îi țin. Pur și simplu, ies încet din trupuri.

– Dar Sophie și doamna Gold se urau una pe alta.

Martin a scuturat din cap.

– Pariez că doamna Gold nici n-a știut cine era Sophie. Iar Sophie ura orice. Știi, mama spune că ea chiar a fost un om bun, până când s-a îmbolnăvit. Și foarte deșteaptă a fost. Obișnuia să țină predici la sinagogă.

– Predici despre ce?

– Hei, l-am auzit pe Martin și mi-a dat drumul la mână, apoi a făcut doi pași șovăitori în camera lui Sophie.

Lumina albastră a trecut peste umerii lui. Pe peretele îndepărtat, a zvâcnit ceva. Apoi parcă a ridicat tencuiala. Am tras aer în piept și m-am azvârlit înainte, să-l apuc pe Martin, dar într-o clipă a mai apărut ceva și am înțeles.

– N-a mai fost nimeni aici, am șoptit.

Aerul nu era rece, deși gura de aerisire pe care doar o ghiceam deasupra patului s-a auzit exact când am zis asta. Un alt gând a prins viață sub pleoapele mele, dar l-am alungat.

– Martin, oglinda.

Și-a ridicat privirea și a înțeles ce voiam să spun. Oglinda de pe peretele lui Sophie – peretele care era față în față cu holul, nu cu patul – rămăsese nesăpunită și mai degrabă atrăgea întunericul în loc să-l reflecte, ca o gaură neagră. În lumina aceea, noi eram doar forme fără fețe. Nimeni nu se sinchisise să pregătească acea cameră pentru *shiva* bunicului.

Martin s-a întors spre mine, cu nasul lui lung și cu ochelarii familiari, dar nu pentru mult timp.

– Miriam, uite.

De-a lungul peretelui din stânga, era un dulap lung, cu uși din lemn. Cea mai îndepărată ușă fusese deschisă aproape de tot și scoasă de pe făgașul ei, astfel încât atârna pe jumătate, ca un dinte care se clatină.

– Mai ții minte hainele?

Habar n-aveam despre ce vorbea. Și nu m-am putut abține să mai arunc o privire în oglindă, dar apoi m-am uitat repede în altă parte. Pe biroul lui Sophie nu erau poze, doar un ciocănel greu, din lemn. Al bunicului meu, desigur. Trebuie că i-l dăduse când se pensionase.

– Dulapul ăsta era plin cu ele. Cincizeci, șaizeci, poate mai multe, în folii din plastic. Nu cred că le-a mai purtat după ce s-a mutat aici. Nici măcar nu mi-o amintesc îmbrăcându-se.

– N-a ieșit niciodată din cameră, am mormăit.

– Doar ca să se furișeze în camera doamnei Gold.

Am închis ochii, în timp ce ticăitul ceasului s-a oprit și s-a auzit doar aerisirea.

Se întâmplase doar o dată, cât timp fuseserăm noi acolo. Dar bunicul zicea că o făcea mereu. De câte ori Sophie se plictisea să îl acuze pe fiul ei că o răpise din propria casă și o adusese aici sus sau de câte ori plămânii ei rebegiți îi permiteau să respire bine, se ridica din pat și pornea încet, în picioarele goale, cu venele albăstrii ieșindu-i în evidență, ca niște creste de cocoș, și se furișa în camera doamnei Gold. Acolo se așeza murmurând Dumnezeu știe ce, până când doamna Gold începea să țipe.

– Întotdeauna mă speria al naibii, a zis Martin. Niciodată nu mi-a plăcut să mă uit la dulapul ăsta. Dar rochiile blocau *asta.*

– Blocau c..., am început, dar respirația mi-a rămas între dinți.

În jumătatea de sus a peretelui din fundul dulapului, acoperită de un pătrat din lemn, care fusese mai degrabă rezemat acolo, nu potrivit cum trebuie, era o deschizătură. O ușă.

– Martin, dacă Roz ne prinde aici...

Din vocea lui a răzbătut, ca o flacără, ostilitate.

– Roz abia dacă ne prinde când ne jucăm cu mingea, chiar în fața camerei ei. Și, în caz că n-ai observat, nu vine aici *niciodată*.

– Ce ai?

Nimic nu părea normal la fratele meu în seara aceea.

– Ce? Nimic. Doar că... Bunicul o aduce aici pe mama lui Roz, deși are nevoie de îngrijire permanentă, nici măcar nu poate mânca singură, în afară de fursecuri Berger, și habar n-are unde se află. Bunicul are grijă de ea, la fel cum are grijă de toți. Dar, când vine vorba de mama ei, Roz nici nu vrea să aducă mâncare aici. Îl pune pe el să facă totul. Și, după ce ele mor, Roz lasă camera mamei *ei* exact cum era, dar curăță orice urmă a lui Sophie, inclusiv din dulap.

– Sophie era rea.

– Era bolnavă. Și avea nouăzeci și doi de ani.

– Și era rea.

– Eu intru, a zis Martin gesticulând sau mișcând necontrolat din brațe, n-aș putea spune exact. Vreau să văd lucrurile bunicului. Tu nu? Pariez că toate sunt acolo.

– Eu mă duc la culcare. Noapte bună, Martin!

Într-o clipă, ostilitatea l-a părăsit, iar fața lui s-a făcut mică, afișând o expresie aproape panicată.

– Mă duc la culcare, i-am zis din nou.

– Nu vrei să îl vezi pe bunicul?

De data asta, violența din vocea mea a fost cea care m-a surprins.

– Nu acolo.

Mă gândeam la felul în care arătase în sicriu. Fața lui moartă abia dacă semănase cu el, cel adevărat. Cel viu. Întregul cap îi fusese transformat de îmbălsămare, devenise o umflătură lucioasă, vag *asemănătoare* cu bunicul, deasupra trupului butucănos, gras, asemenea capului unui om de zăpadă.

– Te rog, a zis Martin și ceva s-a mișcat pe scări.

– La naiba, am mormăit și am înțepenit.

Ceasul ticăia. Și ticăia. Pași. *Am lăsat luminile aprinse în camera doamnei Gold?* Nu-mi aminteam. Dacă Roz nu se uita, poate că nu avea să vadă de jos lumina albăstruie de la Sophie. Cumva, știam că nu voia ca noi să intrăm acolo.

Nu m-am putut abține să privesc în spatele meu, iar umerii mi s-au strâns. Ușa aproape că se închisese.

Ceea ce nu era chiar atât de ciudat, nu? Cât de mult o deschisesem?

Pași. Ceasul ticăind. Ceasul ticăind. Ceasul ticăind. Ceasul ticăind. Când m-am întors spre Martin, era în patru labe, gonind spre dulap.

– Martin, *nu,* am șoptit.

Apoi m-am trezit și eu în genunchi, alergând după el. Când m-am apropiat, iar capetele noastre erau în dulap, a privit spre mine și a zâmbit timid.

– Șșșșt.

– Ce crezi că o să găsești acolo?

Zâmbetul i s-a șters de pe față.

– Pe el.

A dat din cap și a tras de bucata pătrată de lemn din deschizătură. A înjurat și a lăsat-o să cadă. Mâna dreaptă i s-a ridicat la gură și am văzut o așchie care îi ieșea din degetul mare, ca un ghimpe de porc-spinos.

I-am luat încheietura, m-am aplecat și am încercat să văd mai bine. În lumina aceea slabă, inutilă, lemnul părea să fi

intrat în palmă. Arăta de parcă se forma o nouă crestătură de-a lungul liniei vieții.

– Nu te mișca, am murmurat și am apucat așchia cât mai de jos, apoi am tras.

Martin și-a ținut respirația, holbându-se la mâna lui.

– Ai scos-o pe toată?

– Vino la lumină să văd.

– Nu.

Și-a tras mâna și, fără alte cuvinte, s-a târât prin deschizătură. Pentru o clipă, cât timp fundul lui s-a aflat în fața mea, iar trunchiul i-a dispărut, a trebuit să-mi înăbuș pornirea de a-l trage afară. Apoi a ajuns cu totul înăuntru. Timp de câteva secunde, i-am auzit doar respirația și i-am văzut numai picioarele goale, prin gaură. Restul era în umbră.

– Miriam, vino aici.

M-am dus. A trebuit să-l împing mai încolo, ca să pot trece, și am făcut-o mai tare decât trebuia. N-a protestat. Am încercat să-mi ridic genunchii în loc să-i întind, să mă feresc de așchii. Când am reușit să mă îndrept, am fost surprinsă să văd că mare parte din spațiul din fața noastră era scăldat în lumina lunii.

– Ce fereastră e aici?

– Trebuie să fie una laterală.

– N-am mai văzut-o.

– Cât timp ai petrecut tu pe-aici?

Sincer, deloc. Nimeni nu stătuse pe-acolo. Locul dintre casa bunicului și gardul vechi din lemn care îngrădea proprietatea fusese năpădit de păianjeni încă de pe vremea când mama era tânără. Odată, zărisem o bicicletă veche acolo, acoperită complet de pânze de păianjeni, ca mobila din camera unui mort.

– Probabil că sunt un milion de păianjeni aici, știi, nu?

Dar lui Martin nu-i păsa și, sincer, nici mie. Eram prea ocupați să ne holbăm pe-acolo. Peste tot în jurul nostru, îngrămădite de la podea până la tavan și de-a lungul acelui loc amenajat doar pe jumătate, erau cutii din carton, fie una peste alta, fie deasupra unor geamantane albe sau deasupra unor cufere cu cheile atârnând precum limbile pe ceva strangulat. Cu umărul, Martin a îmbrâncit una dintre cele mai apropiate grămezi, care s-a clătinat periculos și a alunecat un pic în spate. Când s-a întins dedesubt, după un capac căzut, mâna fratelui meu s-a înțepenit pe cea mai de jos cutie. Mi-am mușcat obrazul, am rămas nemișcată și uimită, pentru a suta oară în ultimele cincisprezece minute, de comportamentul lui. Când a scos un exemplar din *Playboy*, am început să râd, dar m-am oprit, din cauza expresiei de pe fața lui.

Ținea revista deschisă, cu ambele mâini, încercând îngrozit să o lase jos, aproape terifiat, de parcă ar fi fost un sul cu tablele legii. „O să dureze mult, m-am gândit, până când Martin o să înceapă să iasă cu vreo fată."

– Tu ai zis că vrei să vezi lucrurile bunicului, nu m-am putut abține să-l tachinez.

– Asta nu era a lui.

De data asta, chiar am râs.

– Poate că era a doamnei Gold.

I-am luat revista din mâini, iar asta a părut să-l ușureze cumva. Pagina la care se deschisese înfățișa o femeie cu păr șaten lung până la talie, cu picioarele într-o poziție ciudată, era goală, stătea pe rădăcinile cioturoase ale unui stejar, de parcă tocmai ieșise din ele. Femeia nu zâmbea și nu-mi plăcea poza aia deloc. Am închis revista și am pus-o pe podea, cu fața în jos.

Martin a început să cotrobăie la întâmplare prin alte cutii. Eu la fel. Totuși, mai mult mă uitam la fratele meu. Lumina

lunii părea să cadă peste el în straturi, să-l acopere, astfel încât, cu fiecare clipă care trecea, parcă devenea și mai palid. În afară de zgomotul făcut de el în timp ce se mișca în genunchi, nu mai auzeam nimic, nici măcar ceasul. Asta ar fi trebuit să fie reconfortant. Dar în acel loc ciudat liniștea era ceva rău.

Pentru a-mi distrage atenția, am început să-mi trec degetele peste cutiile din dreapta mea. Cartoanele aveau post-it-uri, unele ieșite în afară, altele cumva mai înăuntru. Dintr-una am scos o cutiuță umedă, ponosită, neagră, dreptunghiulară, care m-am gândit că putea fi una pentru stilouri, dar, când am deschis-o, am găsit patru perle înșirate pe un lănțișor rupt, afundate în învelișul din catifea, ca niște ochișori. Erau ale bunicii mele adevărate, am realizat. Lui Roz îi plăceau bijuteriile ostentative.

Nu o cunoscusem pe mama mamei mele. Murise cu trei luni înainte să se nască Martin. Tata o iubise mult. Încă mă uitam la perle, când am simțit primul șuvoi de aer rece.

Martin a mormăit ceva, iar eu l-am prins de încheietură. S-a ghemuit și a așteptat ca aerul să iasă. În cele din urmă, a făcut-o. Martin a început să vorbească, iar eu mi-am ținut respirația și l-am făcut să tacă.

Apoi, după ce jetul s-a oprit...

– Martin, am șoptit.

– E aerul condiționat, Miriam. Vezi?

– Martin, ai auzit?

– Mdea. Uită-te la....

– Martin. Găurile.

Nu asculta, nu înțelegea. Buimacă, l-am lăsat să se relaxeze, l-am privit cum merge ca un crab până la următoarea stivă de cutii și începe să sape. Aproape că am început să strig la el. Dacă aș fi făcut-o, sunetul ar fi trecut prin pereții de deasupra patului nostru și prin spațiul circular de deasupra ferestrei

doamnei Gold, și prin dulapul lui Sophie. Pentru că acele orificii de aerisire nu erau conectate cu camera de oaspeți de jos, unde erau părinții noștri, așa cum crezusem mereu. Erau conectate doar cele din camerele de sus și din această încăpere. Așadar, murmurele pe care le tot auzisem – inclusiv cu vreo douăzeci de minute în urmă – nu veniseră de la părinții noștri. Veniseră din dreapta...

– Bingo, a murmurat Martin.

În față, între ultimele cutii și perete, se ițea ceva. Fâlfâia. Ceva din plastic. Poate.

– Martin...

– Bună, bunicule!

M-am răsucit atât de repede, că aproape l-am dărâmat pe Martin și m-am lovit cu mâinile de placheta pe care o ștergea de tencuială și de praf, cu mânecile pijamalei. Aerul rece a trecut din nou pe deasupra noastră. Chestia aia de deasupra, orice o fi fost, s-a mișcat din nou.

– Ai grijă, mi-a trântit-o el.

Nu-și făcea griji pentru mine, desigur. Nu voia ca placheta să pățească ceva.

– Trebuie să ieșim de-aici.

Fără un cuvânt, și-a ridicat comoara. Granit negru, cuvinte incrustate pe el, ușor de citit, în ciuda stratului de mizerie de la suprafață. *Marelui judecător, care are grijă de ai lui. O adevărată căpetenie, fără îndoială. De la prietenii lui, Cavalerii Muncii.*

– Cavalerii Muncii?

– Știa pe toată lumea, a zis Martin. Cu toții l-au iubit. Întregul oraș.

Asta reprezenta bunicul pentru fratele meu, am realizat atunci. Un om deștept și ciudat, și sfidător, și solitar cum a fost, doar că bunicul se pricepuse la oameni suficient ca să

întruchipeze un judecător, un activist pentru drepturile civile, o figură publică măreață, îndrăgită. Încet, ca un șarpe, am simțit pe spate un alt fior.

– Ce e aia o căpetenie?

– Scrie chiar aici, proasto, a arătat Martin spre plachetă. Avea grijă de ai lui.

– Ar trebui să plecăm, Martin. Acum.

– Ce tot zici?

În timp ce casa a mai eliberat o briză rece, el a strâns placheta la piept, cu drag, și a înaintat în mansardă. Plasticul de la capătul șirului de cutii se unduia. Îmi amintea de o caracatiță pe care o văzusem cândva în acvariul din Baltimore și care își schimba forma, ca să se strecoare sub pietre.

– Ascultă, am strigat brusc, în timp ce aerul era expirat. Auzi?

Dar Martin era ocupat să cotrobăie, să scoată butoni păstrați în cutiuțe, o lopățică de ceremonie din argint, un fel de simbol al deschizătorului de drumuri, o poză a bunicului împreună cu Earl Weaver și doi tipi care zâmbeau. Ultimul lucru pe care l-a scos înainte să mă mișc a fost o carte. Veche, cu copertă albastră, cartonată și fără copertă exterioară. Martin a răsfoit-o scurt, mormăind „evrei", după care a pus-o undeva în spatele lui. Incrustat pe copertă, holbându-se direct la tavanul de deasupra fratelui meu, am văzut un singur ochi, fără pleoapă.

Martin a continuat, ajunsese aproape de capăt deja. Plasticul se înțepenise, aerul condiționat și murmurele care-l însoțeau se opriseră, momentan. Aproape că l-am lăsat acolo. Dacă aș fi fost sigură că mă va urma – cum făcea aproape întotdeauna –, exact asta aș fi făcut. În schimb, am înaintat și eu și am întins mâna după carte. Suficient cât să văd din nou acel ochi ascuns și, de curiozitate, am luat volumul și

l-am deschis. Ceva a pocnit la copertă și o pagină s-a desprins și a zburat ca un fluture căruia i-aș fi dat drumul.

– *Ayin Harah,* am citit încet, pronunțând literele ebraice de pe pagina de titlu. Dar nu cuvintele au fost cele care m-au făcut să mă înfior din nou, chiar și numai pentru că nu eram sigură ce ascundeau; știam că însemna „ochiul diavolului". Mătușa Pauline ne spusese că era ceva protector, oarecum. În schimb, privirea mea s-a blocat pe semnătura străbunicii mele, care pândea ca un păianjen albastru în colțul din stânga sus al copertei interioare. Apoi am ridicat capul și m-am uitat la cutia din care fusese scoasă cartea.

În ea nu erau lucrurile bunicului. Nici ale bunicului, nici ale lui Roz. Cutia aceea – și poate că doar aceea – era *a ei.*

A lui Sophie.

N-aș putea să explic ce s-a întâmplat după aceea. Știam. Adică deja știam. Credeam că știu. Nu voiam să mai rămân în mansardă nicio clipă în plus. Și eram speriată, nu curioasă. Totuși, am înaintat și mi-am băgat mâinile între cartoanele care formau capacul cutiei.

Pentru o clipă, am crezut că era goală. Mâna mea s-a afundat în ea și mai mult, până la cot, și am apucat ceva în pumn. Orice oi fi luat era un plastic înfășurat în jurul a ceva ce părea un material greu. Plasticul a foșnit și s-a lipit ușor de mâna mea, ca tentaculele unei actinii, deși tot ce era în cutia aceea era complet uscat. Am tras, iar cutiile de deasupra s-au balansat, s-au lovit de perete, apoi mâinile mele au ieșit ținând chestia pe care o apucasem și care a căzut deschisă.

– Bunicul cu doi președinți, uite, a zis Martin din capătul șirului și a fluturat o ramă foto, fără să-și ridice capul din cutia prin care cotrobăia.

În palmele mele era ceva ce poate că fusese un înveliș de *matzoh,* poate că de la *afikomen.* Când l-am desfăcut totuși

am văzut doar niște pete închise, ruginii, pe un material alb. Din nou m-am gândit la ritualul de cufundare a unui deget în vin, cu care apoi atingi o farfurie sau un șervețel, în timp ce toți rostesc năpastele pe care Dumnezeu le-a trimis asupra egiptenilor. În varianta modernă a Hagadahs, ritualul este explicat ca fiind un simbol al regretului evreilor că poporul egiptean a trebuit să poarte greul refuzului conducătorului lor de a-i elibera pe sclavi. Dar asta nu se specifică foarte clar. Doar ni se spunea să rostim vorbele. *Dam. Tzfar de'ah. Kinim. Arbeh.*

În acel înveliș în care s-ar putea să fi fost *matzoh,* am găsit doar niște firimituri negre. Poate că era praf de prin mansardă, sau resturi de păianjen, sau vreo chestie mică moartă. Dar parcă mirosea slab. Un miros vechi și rânced, care aducea un pic a altceva. Ceva mai rău.

Sau poate că nu mai rău. *Familiar.* Habar n-aveam ce era. Dar Sophie mirosea așa.

– Martin, te rog, m-am auzit spunând.

Dar el nu mă asculta. *Intrase* aproape cu totul în ultima cutie la care umbla. Plasticul lipit de perete întepenise. În orice clipă, mă așteptam să se umfle ca un val și să cadă pe spatele fratelui meu. Nici măcar nu realizasem că mâinile mele se băgaseră din nou în cutia lui Sophie, până când am atins din nou învelișul.

Am tras aer în piept, am încercat să-mi scot mâinile, dar degetele s-au îndoit, iar plasticul și materialul gros s-au înfășurat printre ele.

O rochie, m-am gândit și m-am panicat, încercând s-o îndes la loc. *Din dulapul ei.* M-am holbat la umflătura din material decolorat, am scos din cutie jumătate, iar plasticul care acoperea materialul s-a ivit în aerul rece.

Numai că nu era o rochie. Erau două rochii, destul de vizibile prin plasticul acela. Una era transparentă și roz, cu floricele cusute pe mâneci. Cealaltă, alb spălăcit și grea, se împăturise cumva în cea roz și avea mânecile lungi înfășurate în jurul taliei. Niște pete lungi, negre, se întindeau pe spatele celei albe, ca urmele de degete. *Ca degetele cufundate în rămășițele lui Sophie...*

La început, cred că nici nu mi-am dat seama că am început să strig. Eram prea ocupată să mă dau înapoi și să-mi trag mâinile, lovindu-mă de cutii, de oricare parte m-aș fi precipitat, în căutarea ieșirii. Aerul condiționat s-a pornit din nou și m-a izbit cu răsuflarea lui, care nu duhnea, doar mi-a înghețat părul de pe pielea brațelor și a picioarelor. Martin sărise în picioare, lovindu-se cu capul de tavan, și dădea din mâini, încercând să mă facă să tac. Dar vederea lui m-a făcut să mă panichez și mai tare. Rochiile de pe jos, dintre noi, s-au mișcat, aproape că s-au răsucit, iar plasticul din spatele lui s-a unduit foarte tare, pocnind și lovindu-se de greutatea care îl susținea. Mâna mea a dat de *Playboy*. Mi-am închipuit femeia din revistă ieșind din ea, ridicându-se pe picioarele ei lungi, după care, în sfârșit, am căzut prin intrarea în mansardă și m-am lovit rău la spate.

Apoi am simțit mâini pe umărul meu, puternice și portocalii, mâini care m-au tras afară și m-au târât pe jos. Ochii galbeni ai lui Roz au clipit furios. A trecut pe lângă mine și și-a băgat capul în mansardă, căutându-l pe Martin, să-l scoată de acolo. A mârâit un „afară" și „haide".

Niciodată nu o văzusem atât de furioasă. Și niciodată nu fusesem atât de fericită să o văd sfrijită, nervoasă, cu o față nefericită, de culoarea unei portocale prea coapte, din cauza bronzului lichid pe care îl turna pe ea zilnic, înainte de partidele de mah-jongg de la club, unde ne ducea uneori și pe noi,

să înotăm. M-am rostogolit și m-am ridicat, apoi m-am zorit după ea și zornăitul șirurilor de brățări ridicole care i-au alunecat în sus pe braț mi-a răsunat în urechi la fel ca dangătul clopotului pentru cină. Am așteptat lângă dulap, până când s-a ivit capul lui Martin, apoi am zburat în camera lui Sophie.

După câteva clipe, a venit și fratele meu, cu placheta de la Cavalerii Muncii strânsă la piept, privindu-mă furios. Dar Roz l-a luat de umeri, l-a îndrumat înapoi spre patul lui, în fosta cameră a mamei, unde l-a pus să se așeze. I-am urmat și m-am trântit pe patul meu. Pentru un minut, poate ceva mai mult, Roz a rămas deasupra noastră și părea să lucească mai puternic decât de obicei, de parcă era gata să ia foc. Apoi, pentru prima dată de când o știam, și-a încrucișat picioarele și s-a așezat între paturile noastre, pe podeaua murdară.

– Of, copii, a oftat ea, ce făceați acolo?

– Unde sunt mama și tata? a întrebat Martin.

Tonul lui răstit m-a făcut să mă lipesc și mai mult de peretele alb din spatele meu. M-am împins cu picioarele și m-am vârât sub pătură, apoi mi-am pus capul pe pernă.

– Au ieșit, a zis Roz, cu aceeași voce obosită. S-au dus la plimbare. Au stat închiși aici sus, la fel ca noi toți, o săptămână întreagă.

– Închiși?

Vocea lui Martin era și mai pițigăiată și până și fața ca de cauciuc a lui Roz a părut surprinsă.

– Adică pentru *shiva*? În amintirea bunicului?

După o pauză lungă, ea a aprobat din cap.

– Exact, Martin.

Din cealaltă cameră, aș fi jurat că am auzit sunetul plasticului care alunecase pe covorul jerpelit. Privirea mea s-a îndreptat repede spre ușă, spre locul unde cădea lumina, spre dârele de săpun de pe oglindă, spre podea.

– Cum au murit? mi-a scăpat.

Ochii de șopârlă ai lui Roz s-au plimbat de la mine la Martin.

– Ce e cu voi în seara asta?

– Doamna Gold și Sophie. Te rog, te rog, bunico!

Nu îi spuneam prea des așa. S-a încruntat și mai rău.

– Ce tot bolborosești? mi-a zis Martin. Roz, Miriam a fost foarte...

– Urât, Miriam, a zis Roz, iar Martin a tăcut. Au murit urât.

În ciuda a ce spusese, cuvintele ei au avut un efect surprinzător, aproape relaxant asupra mea.

– Te rog, spune-mi!

– Părinții voștri nu ar vrea să vă spun.

– Te rog!

Roz s-a rezemat cu spatele, s-a uitat la mine, apoi la aerisirea de deasupra. Eu am continuat să privesc spre hol. Dar nu se mai auzea nimic. Iar după un timp m-am uitat doar la ea. Și-a încrucișat brațele peste genunchi, iar brățările i-au zăngănit.

– A fost un accident. Un accident oribil. Da, chiar a fost oribil. Trebuie să înțelegeți... habar n-aveți cât de îngrozitoare au fost zilele acelea. Să nu aveți parte niciodată de astfel de zile.

– Ce a fost atât de îngrozitor? a întrebat Martin.

Încă avea o urmă de irascibilitate în voce. Dar atitudinea lui Roz părea să aibă asupra lui același efect de ciudată calmare pe care îl avusese și asupra mea.

Ea a ridicat din umeri.

– În camera roz era mama. Numai că nu mai era mama mea. Era doar o plantă simpatică, proastă, vorbăreață.

Mi-a picat falca. Lui Martin la fel, iar Roz a râs, oarecum, fără umor sau veselie.

– În fiecare zi, de obicei, mai mult decât o dată, făcea pe ea în pat. În restul timpului, stătea acolo și mormăia diverse chestii aproape drăguțe, despre fursecuri sau bufnițe, sau cine știe ce. Locuri în care nu fusese niciodată. Oameni pe care se poate ca ea să-i fi cunoscut, dar eu nu. Niciodată nu mă pomenea, nici pe tata, nici pe fratele meu, nimic despre viețile noastre. De parcă dusese o viață complet diferită, fără mine în ea.

O vreme, Roz doar și-a ținut genunchii. În cele din urmă, a continuat.

– Iar în camera albastră era Sophie, care își amintea totul. Cum mergea la piață sau cum ținea prelegeri în fața unei încăperi pline de profesori, despre *Kabbalah* sau despre alte lucruri ciudate pe care le știa. Cum fusese viața trăită singură, cu cărțile ei, în lumea ei, cum fusese ea timp de douăzeci și doi de ani, după ce murise străbunicul vostru. Cei mai buni ani ai ei, cred. Iar apoi, pur și simplu, trupul ei a cedat. Nu s-a mai putut mișca bine. Nu a mai putut conduce. Nu prea a mai văzut. Și-a fracturat coapsa de două ori. Când bunicul vostru a adus-o aici, era atât de furioasă, copii. Atât de furioasă. Nu voia să moară. Nu voia să fie dependentă de cineva. Asta a făcut-o rea. În mare măsură, e alegerea ta, cred. Când îmbătrânești – când ești *atât de* bătrân, adică –, devii rău sau bolnav, sau prost, sau singuratic. Care vreți. Doar că nu apuci să alegi. Iar uneori te pricopsești cu toate patru.

Foșnet. De la aerisire. Foarte slab. Sau fusese de pe hol?

– Bunico, ce s-a întâmplat?

– Un accident, Miriam. Cum am zis. Afurisitul de bunicul vostru...

– Nu poți..., a început Martin, dar Roz l-a potolit.

– Afurisitul de bunicul vostru n-a vrut să le pună separat. *Mama ta e mama ta.*

Când a zis asta, a ridicat tonul, exact ca bunicul.

– *Nu încurcă cu nimic. În ce o privește pe mama... o va omorî. Dar avându-le aici... pur și simplu ne-a ucis, copii. Ne-a otrăvit fiecare zi... Ne-a stricat toate relațiile, inclusiv pe cele dintre noi.*

Bunica și-a ridicat privirea de pe genunchi și s-a uitat drept la noi.

– În fine, aveam o asistentă. Una doar pentru ele. Doamna Gertzen. Venea o noapte pe săptămână și câteva weekenduri pe an, când noi nu puteam să ne ocupăm de ele și trebuia să plecăm. Atunci o sunam pe doamna Gertzen, iar ea venea și avea grijă de mamele noastre, cât timp eram plecați. Ei bine, ultima dată... când au murit... bunicul vostru a sunat-o, ca de obicei. Lui Sophie îi plăcea doamna Gertzen, probabil că era mai drăguță cu ea, comparativ cu oricine altcineva. Bunicul i-a lăsat instrucțiunile, iar noi am plecat spre Delaware, pentru cinci zile de liniște. Dar doamna Gertzen a făcut infarct în acea primă după-amiază și nici n-a mai ajuns aici. Și nimeni de pe lumea asta n-a știut că mama și Sophie erau aici sus.

– Oh, Doamne, m-am auzit șoptind, în timp ce aerisirea de deasupra mea scârțâia enervant.

Pentru prima dată în ceea ce îmi păreau ore, am devenit conștientă de ceas, care *ticăia*. Mă închipuiam blocată în acel pat, ascultând sunetul lui. Pulsul ritmic al lumii vii, aflate jos, pe care o puteam auzi. Și – pentru străbunica mea și pentru doamna Gold – imposibil de ajuns la ea.

Când m-am uitat din nou la Roz, am fost uimită să văd că îi curgeau lacrimile. Nici n-a încercat să și le șteargă.

– Mai rău trebuie să fi fost pentru Sophie, a șoptit ea.

Am rămas cu gura căscată. Martin înțepenise și nu scotea o vorbă.

– Adică mă îndoiesc că mama știa măcar ce se întâmpla. Probabil că ea bolborosise până la capăt. Dacă *există* un Înger al Morții, pariez că i-a oferit un fursec Berger.

– Ești... *mai bună decât am crezut,* am vrut să spun, dar nu era chiar așa. *Diferită de cum am crezut că ești.*

– Dar Sophie. Poți să-ți imaginezi cât de groaznic? Cât de înnebunitor? Să realizezi – până la cină, trebuie să fi știut – că nu va veni nimeni? N-avea cum să ajungă jos. În ultimele săptămâni, a trebuit s-o ducem noi în brațe până la baie. Tot ce făcuse în ultima lună fusese să aprindă lumânări, să citească *Zohar* și să mormăie. Sunt sigură că și-a dat seama că nu avea cum să meargă singură la bucătărie. Sunt sigură că de asta nici nu a încercat. Dar cred că, la sfârșit, a redevenit ea însăși, știți? A redevenit persoana care trebuie să fi fost cândva. Femeia care l-a crescut pe tatăl vostru, cea care l-a făcut cine era sau cel puțin ce *i-a permis* să fie. Pentru că, nu știu cum, s-a târât în camera mamei mele, pentru ultima dată. Au murit îmbrățișate.

Rochiile, m-am gândit. *Fuseseră puse așa cu un scop? Aranjate laolaltă, ca o amintire sau ca un monument?* Apoi m-am trezit că simt frisoane și că suspin, iar fratele meu făcea la fel. Roz stătea tăcută între noi, privind în jos.

– N-ar fi trebuit să vă spun, a mormăit ea. Părinții voștri se vor supăra.

Câteva clipe mai târziu, ușa din față s-a deschis, iar mama și tata au năvălit pe scări în sus și au umplut ușa cu fețele lor îmbujorate, extenuate, de fiecare zi.

– Cum de nu dormiți? a întrebat mama și a înaintat repede spre noi, apoi a întins câte un braț spre fiecare, de parcă am fi fost prea departe unul de altul și nu ne putea cuprinde.

– Mă tem..., a început Roz.

– Bunicul, am zis și am simțit cum Roz s-a uitat spre mine. Ne era dor de bunicul.

Gura mamei s-a strâmbat, iar ochii ei s-au închis.

– Știu, mi-a zis. Și mie.

M-am târât spre patul lui Martin. Mama ne-a ținut în brațe multă vreme, în timp ce tata a stat deasupra ei, iar mâinile lui s-au mișcat pe spatele ei, pe umerii noștri și pe capetele noastre. La un moment dat, Roz a ieșit încet din cameră. N-am văzut-o când a plecat.

Timp de o jumătate de oră, poate chiar mai mult, părinții noștri au stat cu noi. Martin le-a arătat placheta pe care o găsise, iar mama a părut să fie surprinsă mai degrabă de locul în care fuseserăm.

– Știți că uitasem de camera aceea? Verii voștri și cu mine obișnuiam să ne ascundem acolo mereu. Înainte să vină babornițele.

– N-ar trebui să le zici așa, a spus Martin, iar mama s-a îndreptat și și-a îngustat privirea.

În cele din urmă, a aprobat din cap, iar umerii i s-au adunat.

– Ai dreptate. Și nu mă gândesc la ele în felul acela. Doar că, în final... Noapte bună, copii!

După ce au plecat, am stins toate luminile, cu excepția lămpii de pe hol, și m-am gândit că poate o să reușesc să adorm. Dar jur că de fiecare dată când închideam ochii simțeam ceva care parcă împungea pătura, ca și cum ar fi încercat să o tragă la o parte și să se bage lângă mine. Am deschis ochii și am văzut doar camera întunecată, luna de afară, umbrele păianjenilor din colțuri. De câteva ori, m-am uitat spre patul fratelui meu. Era întins pe spate, cu placheta pe care o recuperase pe piept și cu capul întors spre perete, așa că n-am putut să văd dacă avea ochii deschiși sau nu. Am ascultat

ticăitul ceasului și zgomotul făcut de aerisire. *Căpetenia*, m-am trezit mormăind. *Care are grijă de ai lui.* Când am încercat din nou să închid ochii, mi s-a părut că aerisirea îmi urma ritmul. *Fără îndoială. Fără îndoială.* Inima mi-a tresărit, iar bătăile ei se auzeau în ritmul ceasului. Cred că am gemut, iar Martin s-a întors.

– Hai să ne jucăm.

Imediat m-am ridicat și am luat mingea din șosete de pe masă, unde o lăsasem. Somnul îmi fugise și nu-mi mai era frică de Roz. Voiam să mă mișc, să fac orice. Iar fratele meu încă mă voia lângă el.

De data aceea, nu l-am mai așteptat pe Martin, am ieșit direct pe palier, aruncând o singură privire, cu respirația ținută, spre ușa lui Sophie. Cineva aproape că o închisese, din nou, și mă întrebam dacă acel capac din lemn, din mansardă, fusese pus și el la loc. Ușa doamnei Gold, am observat, fusese lăsată deschisă. *Fusese împinsă?*

Am alungat gândul acela scuturând din cap și am pornit în jos pe scări. Dar Martin, care galopa lângă mine, m-a împins la perete, mi-a luat mingea din mână și a pornit înainte.

– Eu arunc în sus.

– Ești mort, i-am răspuns, iar el s-a oprit trei trepte mai jos, s-a întors și a rânjit.

Un licăr de lumină a lucit în ochelarii lui și a făcut să pară că în spatele meu s-ar fi mișcat ceva sclipitor și transparent. N-am vrut să mă întorc, nu am putut să mă întorc, dar până la urmă *m-am întors* și am văzut doar palierul pustiu.

– Doarme, mi-a zis Martin și, pentru un moment îngrozitor, n-am știut la cine se referise.

Apoi mi-am dat seama și am zâmbit slab.

– Dacă tu zici așa.

M-am întors în sus pe scări și m-am așezat în poziție, pe balcon.

Regulile jocului nostru erau simple. Cel care era pe holul de jos încerca să arunce mingea peste balustradă. Mingea trebuia să cadă pe covor, oriunde pe palierul în formă de L. Cel care stătea pe palier încerca să prindă mingea din șosete și să o arunce pe pardoseală în jos spre foaier, moment în care fiecare dintre jucători încerca să-l dezechilibreze pe celălalt, astfel încât să obțină un avantaj pentru runda următoare. Jocul se termina când unul dintre noi reușea zece aruncări pe balcon sau când Roz venea și ne trimitea înapoi la culcare, sau când loveam vreun animal mic din porțelan, ceasul *ticăitor* al bunicului sau vreun candelabru din cristal. În cinci ani de când ne jucam, asta se întâmplase o singură dată. Victima fusese un pudel lăsat afară pe dulap. În acea seară, jocul a durat fix o aruncare.

Privind retrospectiv, cred că acel interval de o oră sau o oră și ceva, dintre plecarea părinților noștri și invitația fratelui meu de a ne juca, nu a fost pentru el mai odihnitor decât pentru mine. Stătuse întins nemișcat, dar asta nu făcuse decât să-i condenseze energia pe care i-o dăduse întreaga seară, după care începuse să fiarbă ca o sticlă cu suc agitată. L-am privit uitându-se spre camera lui Roz, ghemuit în el de parcă ar fi așteptat o rafală de pușcă automată, după care a dat buzna spre mijlocul foaierului. Arăta foarte slab și mic, ca un fel de cărăbuș blindat, iar senzația de furnicături pe sub piele pe care o aveam era cel puțin parțial din cauza îngrijorării pentru el. Niciodată n-ar fi putut ține locul bunicului. Nimeni n-ar fi putut face asta. Capacitatea aceea de a iubi oamenii în general mai mult decât pe cei apropiați era rară și doar parțial dezirabilă. Martin, știam deja, nu o avea.

Probabil că frământasem mingea din șosete tot aruncând-o în sus și-n jos, pentru că, îndată ce s-a ridicat din nou și a aruncat-o, una dintre șosete a ieșit și atârna ca o cometă. Și, mai rău, Martin a țintit cumva drept în sus, astfel că, în loc să zboare peste balcon, cometa-șosetă a nimerit între brațele candelabrului, a făcut să se lovească unele de altele cristalele, după care a rămas atârnată peste brațul cel mai apropiat de trepte.

Candelabrul s-a legănat ușor spre stânga, apoi spre dreapta. Ceasul *ticăia* ca o cloșcă.

– Rahat, a zis Martin și ceva a foșnit.

– *Șșșșt.*

Am rezistat tentației de a întoarce din nou capul. Totuși, m-am întors încet și am văzut ușa aproape închisă a lui Sophie, pe cea larg deschisă a doamnei Gold și lumina slabă a lămpii. Camera noastră. Nimic altceva. Dacă sunetul pe care tocmai îl auzisem venise de jos, Roz era trează.

– Haide sus, i-am zis, iar Martin a venit repede.

Până să ajungă la mine, toată acea energie a lui de mai devreme părea să se fi evaporat. Umerii i se lăsaseră, iar ochelarii i se aburiseră. Se uita la mine prin propria ceață.

– Mir, ce-o să facem?

– Ce crezi că o să facem, o să mergem să o luăm. *Tu* o să te duci să o iei.

Martin și-a șters ochelarii de bluză, măsurând din priviri distanța dintre palierul unde eram și candelabru.

– Ne trebuie o mătură.

Ochii lui au sclipit cu speranță spre mine. Era din nou Martin cel pe care îl știam, era în regulă.

M-am uitat în jos, spre holul pe care trebuia să îl traversez pentru a ajunge la mătura din dulap.

– N-ai decât să te duci după ea.

– Haide, Miriam.

– Tu ai aruncat.

– Tu ești mai curajoasă.

Brusc, femeia dezbrăcată din copacul din revistă mi-a apărut în fața ochilor. Aproape că o vedeam – aproape că *o auzeam* – cum iese din poză, legănându-se pe picioarele ei lungi. Cum merge apoi pe vârfuri pe pardoseala veche, spre rochiile acelea împachetate laolaltă și le trage peste umerii ei.

– Ce e?

– Nu pot.

Pentru a doua oară în seara aceea, Martin mi-a luat mâna. Ultima dată când fratele meu mai făcuse asta fusese când aveam șase ani, iar mama îi spusese să mă ia de mână de câte ori traversăm strada – mai mult pentru protecția lui decât pentru a mea, având în vedere că, de obicei, mintea lui era cine știe la ce și nu era atent.

– Am o idee mai bună, a șoptit și m-a tras spre capul scărilor.

Îndată ce s-a întins pe treapta de sus, am știut ce avea de gând.

– Nu poți, am șoptit, dar ce voiam să spun, de fapt, era că nu credeam că avea să îndrăznească.

Totuși, iată-l, s-a aplecat într-o parte, și-a strecurat capul printre bare. Apoi umerii. În câteva clipe, stătea cu un cot în praful de deasupra ceasului.

Am îngenuncheat și i-am urmărit pulsul cu fiecare ticăit, ca și cum, într-o clipă, înlăuntrul lui prinsese rădăcini o inimă mai puternică. *Prea* puternică, *putea să îl facă țăndări.*

– Ține-mă, mi-a zis. Nu-mi da drumul.

Chiar și la zece ani, degetele mele îi cuprindeau gleznele. S-a lăsat în afară și mai mult, iar ceasul s-a înclinat spre el.

– *La dracu'!* i-a scăpat și s-a dat înapoi, în timp ce eu l-am apucat mai strâns.

Ceasul s-a clătinat și el spre noi, iar partea de sus s-a lovit de barele balustradei.

I-am dat drumul lui Martin și am sărit în picioare, gata să fug spre paturile noastre, așteptând să apară lumina dinspre camera lui Roz. Martin era întins, abia respira, fie resemnat, fie prea speriat ca să îi mai pese. Părea imposibil ca Roz să nu ne fi auzit și, oricum, ea avea un fel de al șaselea simț pentru așa ceva, simțea mișcările de pe holul ei la fel cum zicea Martin că simțeau rechinii zvâcnirile peștilor.

Dar, de data aceea, în mod miraculos, n-a venit nimeni. Nu s-a mișcat nimic. Iar după vreun minut, fără măcar să aștepte să-i țin picioarele, Martin s-a strecurat din nou printre bare. M-am lăsat lângă el și l-am prins mai bine. El și-a ținut spatele drept și s-a lăsat foarte puțin deasupra ceasului. Am văzut cum mijlocul i-a alunecat un pic printre bare, în timp ce și-a întins brațele. Parcă l-aș fi hrănit cu ceva. Mai rău decât *ticăitul* ceasului era geamătul de la baza lui, când a început să se încline din nou. Mâinile mi-au transpirat, iar dinții mi s-au apăsat pe limbă. Habar n-aveam dacă lacrimile din ochii mei erau de frică sau de epuizare, sau de tristețe pentru bunicul, sau pentru că, pentru prima dată, conștientizasem că tocmai auzisem un foșnet în spatele meu.

– Ah, a făcut Martin, în timp ce unghiile mele i-au intrat în piele.

Și a continuat să alunece înainte. Ochii mei s-au închis singuri, așa că, mai degrabă am simțit decât am văzut că prinde candelabrul, l-am simțit legănându-se ușor, i-am simțit coastele atingând partea de sus a ceasului, care a început să se încline.

Am deschis ochii, fără să privesc în spate, *nu în spate*, erau doar orificiile de aerisire, așa trebuia să fie... și am văzut-o pe Roz ieșind de pe holul ei.

Incredibil, nefiresc, la început, nu ne-a văzut. Avea capul aplecat, brățările îi răsunau, mâinile vârâte în buzunarele halatului argintiu și nici măcar nu și-a ridicat privirea, până când a ajuns în mijloc, sub candelabru, sub fratele meu întins în aer cât era de lung, la șase metri deasupra capului ei, cu o șosetă în mâini. Apoi picioarele ceasului au gemut sub greutatea lui Martin suspendat, iar candelabrul s-a legănat, și Roz a înghețat. În acea fracțiune de secundă, niciunul dintre noi nu prea a mai respirat. Așa am știut, încă înainte ca ea să își ridice privirea. De data aceea chiar am auzit.

– Înapoi, a zis Roz și a izbucnit în plâns.

Nu avea logică. Am început să bolborosesc, copleșită de vina de care nici nu eram sigură că era a mea.

– Bunico, îmi pare rău. Îmi pare rău, îmi pare...

– ÎNAPOI! a strigat ea. *Pleacă! Pleacă de lângă ei.*

Cu o viteză uimitoare, s-a răsucit și a țâșnit în sus pe scări, continuând să țipe.

Ei. Adică *noi.* Ceea ce însemna că nu vorbea cu noi.

Restul s-a întâmplat pe negândite. Când m-am întors, mâinile mele au dat drumul picioarelor lui Martin. Într-o clipă, el a dispărut, iar ceasul s-a clătinat. N-a țipat, poate că nici n-a apucat, iar corpul lui a zburat cu fața în jos și s-a izbit de podea, exact când Roz a țâșnit, iar părinții mei s-au ivit țipând din dormitorul oaspeților și și-au văzut fiul și ceasul care se făcea fărâme și cădea peste el. Eu am aruncat o singură privire spre chestia de pe palier.

Picioarele nu îi erau ascuțite, ci goale și palide, și umflate de vene. Purta ceva roz, șifonat, iar părul îi era alb și zburlit. Nu am reușit să-i văd fața. Dar mișcările... Brațele nu erau sincronizate cu picioarele, se mișcau aiurea, ca și cum ar fi fost trase din altă parte, de niște fire invizibile. Iar picioarele, felul în care se mișcau și ele... Nu alunecarea absurdă, surprinzător

de energică a doamnei Gold... mai degrabă o mișcare clătinată și tremurată. Ca a lui Sophie.

Înțepenită, cu gura căscată, am urmărit-o cum s-a împleticit pe lângă oglindă și s-a îndreptat dinspre camera roz spre cea albastră.

Are grijă de ai lui, m-am trezit zicând, fără să mă pot opri. *Are grijă de ai lui. Fără îndoială. Fără îndoială.* Chiar fără îndoială.

Roz dădea din mâini în fața ei, mârâia și bătea din picioare, de parcă alunga un câine. *Știuse că fusese aici? Sau doar înțelesese, într-o clipă?* În câteva secunde, ea și chestia au ajuns în camera albastră, iar ușa lui Sophie s-a trântit.

– *Fără îndoială,* am murmurat, iar pe obraji îmi curgeau lacrimi.

Ușa s-a deschis din nou și a ieșit Roz. Vocea mea a tremurat și s-a stins, în timp ce ochii mei i-au întâlnit pe ai ei și s-au blocat. Jos, tata striga nebunește în telefon, după o ambulanță. Roz a pășit zgomotos și a venit pe treapta de deasupra mea, s-a trântit jos, și-a pus capul pe genunchi și una dintre mâini în părul meu. Apoi a început să plângă.

Martin și-a rupt coloana, un pomete, clavicula și ambele picioare și niciodată nu m-a iertat pe deplin. Uneori, cred că nici părinții mei. Cu siguranță, s-au îndepărtat de mine pentru mult timp după aceea și au format un fel de cocon protector în jurul fratelui meu. Familia mea a vorbit la telefon cu Roz mulți ani. Dar niciodată nu ne-am întors la Baltimore, iar ea n-a venit niciodată să ne vadă.

De multe ori, mă trezeam brusc și săream în sus, având în față imaginea creaturii Sophie-doamna Gold, care se împleticea prin visele mele. Dacă aș fi avut ocazia, aș fi întrebat-o pe Roz un singur lucru: cât de mare fusese, de fapt, pericolul în care ne aflaserăm eu și Martin? Chiar ne-ar fi făcut rău?

Fusese fără să vrea rău intenționată, un monstru care devora tot ce prindea? Sau fusese doar un fel de stafie evreiască ciudată, care se agăța de orice fărâmă de viață, indiferent cât de dureros ar fi fost sau indiferent cât de hăituită era, pentru că doar în viață – *această* viață – există posibilitatea plăcerii, sau a împlinirii, sau chiar a eliberării?

Nu pot să întreb pe altcineva, pentru că Roz este singura care, în afară de mine, știe. Niciodată n-am vorbit despre asta, categoric, nu cu Martin, care păstrează placheta pe care a luat-o din mansardă în noaptea aceea și o are bătută în cuie pe peretele dormitorului.

Dar eu știu. Și uneori vreau doar să țip la toți, să-i fac să vadă ceea ce se holbează la ei, ceea ce a fost evident din clipa în care s-a întâmplat. Bunicul, căpetenia care avea grijă de ai lui, pe durata întregului weekend în care fusese plecat cu Roz, nu o sunase măcar o dată pe mama lui? Nu sunase niciodată acasă? Nu o verificase pe doamna Gertzen, măcar să vadă cum mergeau lucrurile? Iar doamna Gertzen nu avea familie? Nu lăsase niciun fel de informații firmei care o angajase?

Bunicul o sunase pe doamna Gertzen înainte să plece la Delaware. Aflase despre atacul ei de cord. Apoi cântărise al doilea mariaj al lui, care se clătina, relațiile lui tensionate cu copiii, zilele sănătoase puține care îi mai rămâneseră, poate că și suferința propriei mame.

Și luase o decizie. Să aibă grijă de ai lui, negreșit. Și, în final – așa cum se întâmplă întotdeauna, fie că ai grijă sau nu –, ceea ce era al lui se întorsese la el.

CUPRINS

PAISPREZECE EXPERIMENTE POȘTALE de John Schoffstall ... 9

UN SINONIM PENTRU LUME ESTE CREDINȚA
de Christopher Rowe 29

TEMUTA SIMETRIE de Minsoo Kang..... 51

BALADĂ & COPILUL, COPILUL MEU de William Hope Hodgson ... 63

PĂRINTELE MUERTE & TRUPUL de Lee Battersby 69

WINKIE de Margo Lanagan..... 95

EXTRAORDINARELE LIMITE ALE ÎNTUNERICULUI
de Simon Clark..... 113

POTIRUL ȘI MASA de Tim Pratt 137

CÂT AI ZICE PEȘTE... de Margo Lanagan 159

31/10 de Stephen Volk 173

FEMAVILLE 29 de Paul di Filippo..... 195

STOL DE COCORI de Benjamin Rosenbaum 229

RAPHAEL de Stephen Graham Jones 267

CĂPETENIA de Glen Hirshberg..... 301

De peste două decenii, an de an, *The Year's Best Fantasy & Horror* constituie standardul de calitate al literaturii fantastice. Ellen Datlow, Kelly Link şi Gavin J. Grant duc mai departe această tradiţie iubită de public şi recompensată de critici cu numeroase premii literare. Rezultată în urma unei cartografii exhaustive a tărâmului ficţiunii literare, această uimitoare colecţie reuneşte poeme şi nuvele, de la povestiri pentru copii până la horror gotic, de la realism magic până la poveşti întunecate în stilul Grand Guignol. Veteranilor genului li se alătură vocile tinere cele mai curajoase, într-un regal absolut al ficţiunii literare contemporane.

„Una dintre cele mai vechi antologii din domeniu, mereu remarcabilă."

Science Fiction Chronicle

„Creaturi bizare şi imprevizibile, lumi în care n-ai mai păşit nicicând, tehnologii de coşmar şi mecanisme de vis se întâlnesc într-o carte asemenea unui magazin de curiozităţi. Imaginaţia o ia razna, inima bate să-ţi sară din piept."

The Guardian

„O incursiune într-un labirint în care te pândesc monştri, zombi, stafii, duhuri necurate, idei înspăimântătoare, spaţii îngrozitoare, timpuri înfricoşătoare. Un volum în care s-au strâns toate spaimele omului şi încă ceva în plus."

SF Site

ISBN 978-606-579-706-2

colecţia nautilus

nemira.ro